

25/11 - 92.

Information

Som barbie-dukke i krigens helvede

Dansk kunstner laver skulptur på baggrund af Informations reportager fra krigen i Somalia

»Jeg tænkte allerede skulpturen, mens jeg læste artiklen«, fortæller smykkemedien og skulptøren Jens Galschiøt Christophersen og peger på fem bronzefigurer.

Artiklen, som den 37-årige kunstner taler om, stod at læse i nærværende avis midt i september og bar overskriften »En uge i helvede«. Det var Informations udenrigsredaktør Ole Nyengs optegnelser om gribbe og andre journalister midt i Somalias sultkatastrofe.

Hun steg ned fra flyets vinge som en gudinde, en levende bekræftelse på alle fordomme om italienske mediekvindes fremtoning, begyndte artiklen, der herefter gik over til at beskrive, hvordan den italienske tv-reporter til et tre minutters indslag til kassen uden blusel udvalgte sig et offer blandt ca. 40 somaliske flygtninge.

Det er det efterfølgende optrin, Jens Galschiøt Christophersen har foreviget i en skulptur: Scenen, hvor den topprofessionelle journalist med sit crew af kamerafolk og lydmand lyn-interviewer en udhungret somalisk kvinde med et skeletmenneske af et barn på armen.

»Det er jo en absurd situation. Journalister med millionudstyr på ryggen nærmest overfalder hungerramte somaliske flygtninge for at få en nyhed i hus. De lever af nøden som ådselædere, men samtidig er det også pressen, der er med til at sætte fokus på verdens katastrofer. Det er sgu da grotesk, og det er den vanvittige modstilling, jeg vil vise,« siger Jens Galschiøt Christophersen.

Paradoks

»På den måde kan man sige, at også jeg lukrerer på katastrofen i Somalia. Ganske vist på det her specielle paradoks med pressens rolle, men alligevel«, tilføjer han.

Derfor er Jens Galschiøt Christophersen på jagt efter en køber til skulpturen. Hele prisen går til nødhjælpsarbej-

■ Af Ole Damkjær

BARBIEDUKKER - De fem bronzefigurer, der indgår i skulpturen er på størrelse med en dansk ølflaske. De tre hvide pressefolk er støbt på baggrund af barbie-dukke

Foto: Ole Damkjær

det i Somalia.

De fem bronzefigurer, der indgår i skulpturen er på størrelse med en dansk ølflaske. De tre hvide pressefolk er støbt på baggrund af barbie-dukke. Det er helt bevidst.

»På en måde så bliver europæere som barbie-dukke, når de pludselig befinder sig i Afrika. En hvid over for en sort afrikaner er uvirkelig, kunstig. Som en anakronisme. Forestil dig, hvad den somaliske kvinde med sit dødsyge barn tænker, når hun står og besvarer de hvide journalisters - de hvide barbie-dukkes - spørgsmål«, forklarer Jens Galschiøt Christophersen.

For at understrege forskellen mellem de to verdener, som i nogle få minutter mødes omkring et tv-kamera har Jens Galschiøt Christophersen ladet de tre hvide pressefolk fremstå som blanke, gullige og bronzefarvede, mens de somaliske flygtninge, den støvede jord og de små interimske gravsteder er holdt i kulsort.

Skepsis i Riyad

Det er ikke første gang Jens Galschiøt Christophersen har taget afsæt i fremmede kulturer og verdenshistoriens aktuelle begivenheder. Inspireret af en dansk tv-udsendelse om det saudiarabiske udenrigsministerium gik han for et par år siden i gang med at kreere en skulptur-gruppe med traditionelle arabiske klædedragter. Kobberskulpturerne, der er udført i naturlig størrelse, består kun af beklædning - tomt for deres oprindelige menneskelige indhold, men alligevel med kropens aftryk og folder aftegnet i de islamiske dragter.

Den kosmopolitiske fynbo

har forsøgt at afsætte de hver især flere hundrede kilo tunge skulpturer til det saudiarabiske udenrigsministerium med henblik på opstilling omkring ministeriets mange springvand. Indtil videre har saudierne afvist kunstnerens idé. På hans værksted i Odense ses en af forklaringerne:

En skulptur af en arabisk mand i den traditionelle islamiske bedestilling »Teshahud«.

Selvom skulpturen er uden ansigt, strider den mod Islams love, der ikke tillader »afbildning« af bedende muslimer.

To tons Berlinmur

I kunstnerens værksted står der også knap to tons af den tidligere Berlinmur. Da Jens Galschiøt Christophersen på tv-skærmen så det gamle jerntæppe krakelere, startede han resolut sin ud-rangerede varebil og drog til det historiske brændpunkt. Det lykkedes ham at redde sig et stykke mur på 1 meter gange 1,20.

Og siden har Jens Galschiøt Christophersen ligget i forhandlingerne med de tyske myndigheder for at afsætte et monument over murens fald:

To rækker kobberskulpturer i fuld menneskestørrelse bevæger hen imod et murstykke. Dele af figurerne mangler, så de fremstår som halve mennesker. De forsvinder ind i muren og fortsætter med at gå derinde, indtil murstykket forsvinder. Dele af arme og ben kan ses på begge sider af muren, og i løbet af denne bevægelse vil figurerne blive mere og mere hele for tilsidst at komme ud som fuldstændige mennesker. Jens Galschiøt Christop-

hersen forestiller sig, at monumentet kan placeres på et lille torv i Berlin. De i alt 25 figurer skal stå direkte på jorden, og monumentet vil på den måde blive en del af bybilledet.

Skulpturerne skal forestille almindelige tyskere - en gammel kone med indkøbstaske, en ung fyr i læderjakke, en forretningsmand, en punker o.s.v.

»Men med Tysklands historiske baggrund in mente og ikke mindst med tanke på den aktuelle tendens til fremmedhad overalt i Europa repræsenterer nogle af figurerne »de fremmede«: sigøjnerne, tyrkerne, jøderne. De skal med for at understrege, at de alle tilhører det tyske folk. På den måde håber jeg, at monumentet også kan komme til at fungere som en antiracistisk påmindelse midt i al glæden over genforeningen af Tyskland og Europa«, forklarer Jens Galschiøt Christophersen.

De »fremmede« figurer i monumentet har vakt en del bekymring blandt de tyske beslutningstagere. Men den fynske kunstner giver ikke op. For nylig har han sendt en beskrivelse til samtlige tyske parlamentsmedlemmer og en lille model af monumentet til partiformændene.

»Det er pudsigt. I 70'erne, da jeg stod i lære som kleinsmed på Lindøværftet, var jeg hyperaktiv på venstrefløj og i fagbevægelsen. Men det, jeg lavede, flyttede ikke noget som helst. Så slår jeg mig ned som billedhugger og pludselig er min familie bekymret for, om jeg nu skal ned til Berlin og lave skulpturer med risiko for at få bank af de tyske skinheads«, slutter Jens Galschiøt Christophersen.

FORBI FARTEN

Verden spiller med i hans teater

"Jeg har ikke svarene, men kun en masse spørgsmål og frustrationer", siger Jens Galschiøt Christophersen, der på kongressen modtog halvdelen af FTF's kulturpris og inkasserede 50.000 kr

Jens Galschiøt Christoffersens 2.30 meter høje betonskulptur blev opstillet i 20 europæiske storbyer.

Herunder synger Jens Galschiøt Christophersen og Erik Clausen med på "Fribeden flyver" efter at have modtaget hver 50.000 af FTF for deres kultur-indsats. Erik Clausen har forfattet teksten til Leif Sylvesters musik.

ANNE-LI ENGSTRØM

Spørgsmålene og frustrationerne gælder i høj grad politiske emner. Jens Galschiøt Christophersen får det dårligt ved at se vore fætre og kusiner i Tyskland bombe sten mod de stakler, der lige er sluppet ud af et krigshelvede.

Men han vender spørgsmålene indad og frustrationerne udad.

"Jeg bliver dårlig ved at se disse ting og ved at erkende, at vi alle har det i os. Vi er ikke så forskellige fra folkene i Tyskland - eller for den sags skyld

folkene på Balkan. Der skal så uhyggeligt lidt til, før vi også går i gang med at bombe sten mod andres huse eller farer ud og mishandler vore naboer", siger han.

Dette uhyggelige indre "dyr" i os alle har Jens Galschiøt Christoffersen portrætteret som "Min indre svinehund".

Men karakteristisk for Jens Galschiøts arbejdsform lod han det ikke blive ved portrætskulpturen - den ærværdige lange bedsteborgerlige frakke med grisehovedet strunket grinende i kravehullet. Den gængse kunstner ville herefter vente til han blev indbudt til en udstilling eller solgte skulpturen og lade det være op til den aktive, kunstinteresserede elite at lade sig provokere af påstanden: Også du har en indre svinehund!

Jens Galschiøt Christoffersen lod i stedet kopier af den 2.30 meter høje betonskulptur opstille i 20 europæiske storbyer i løbet af to døgn.

Sætter scenen

Herefter udspillede i en del byer en farce, hvor offentligheden ufrivilligt spillede hovedrollen. Der rejstes både politiske og kulturelle debatter om svinehunden, og måden, hvorpå de uanmodede gaver blev modtaget og behandlet skildre-

de bedre end nogen programmerklæringer, hvordan byernes "temperatur" i forhold til racisme egentlig var.

Og bedst af alt: Debatten gik hedt og livligt på arbejdspladser, i de små hjem og i paladserne.

"Jeg laver teaterstykker", siger han selv. "Det vil sige ... jeg laver kun scenografien, tvinger folk ind på scenen og lader dem selv skabe handlingen. Det bliver måske en farce, men sjældent komik. Jeg kører ikke på det komiske, men på alvorlige temaer.

Fordelen ved denne måde er, at selv om handlingen kan blive ganske grotesk, så kan den aldrig kaldes fortænkt - den er jo virkelig!"

Pågældende er det. Det udtalte repræsentanter for Statens Kunstfond til TV3, da man blev spurgt hvorfor Jens Galschiøt ikke støttes. Det er for pågældende. Han har "påduttet os" sin kunst, blev der sagt. Det er for "makabert". For "politisk markant".

40.000 døende børn

Et eksempel. Når FN i begyndelsen af marts samler alle verdens regeringer til konference om social udvikling i København, ser Jens Galschiøt Christoffersen gerne, at luftrummet over byen fyldes med 40.000 døende børn - i form af folieballoner. I løbet af en uge vil "børnene" falde sammen og lægge sig på gulve, gader og pladser. 40.000 er antallet af børn, der ifølge UNICEF dagligt dør på grund af mangel på livsforholdene, der sagtens kunne skaffes med tilstrækkelig politisk vilje. Borgere, regeringsrepræsentanter og pressefolk fra hele verden vil skulle krydse mellem 40.000 "børnelig". Det er der billeder i.

"Men det kniber at skaffe kapital. Sponsorerne er bange for at bruge så stærke virkemidler. Og de, der går med, vil ikke have navn og logo frem. Derfor satser jeg nu på en alliance med Benetton. Han har også sans for det socialt provokerende."

Jens Galschiøt Christoffersen er i øjeblikket i gang med en skamstøtte. En fem meter høj stele, hvorom smerteligt forvredne - som i Picassos "Guernica" - mennesker, lig og skeletdele grupperer sig.

"Den skal stå standby her indtil næste gang der sker overgreb mod en gruppe mennesker - i Mexico, Afrika, Tyrkiet eller hvor som helst. Så skal den flyves til stedet og stilles op. Fordi den er enorm tung, men mest fordi den vil være moralsk mulig at flytte, vil den blive stående og "strække" verdens opmærksomhed. Ellers tvinger kamera-linserne os til næste dag at se på den næste katastrofe et helt andet sted og dermed til at glemme overgrebet.

Det koster 10.000 at flyve støtten ud og stille den op. Det må jeg - om nødvendigt - selv betale, ligesom "svinehunden".

Ole Tronbys

1 1 NOV. 1993

1.

IL RESTO
DEL CARLINO
BOLOGNA

**Misteriosa statua e volantini
trovati in una piazza a Milano**

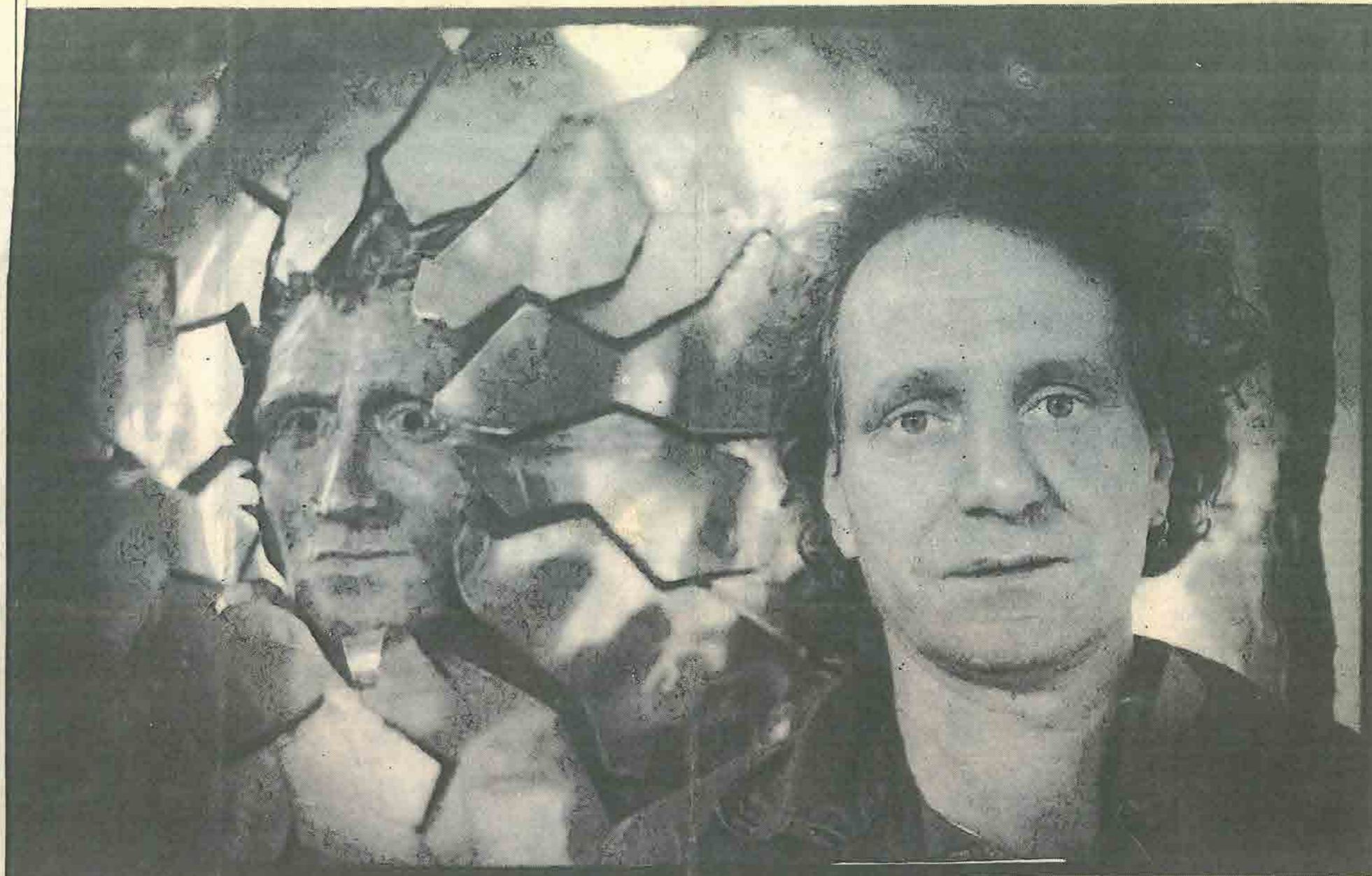
MILANO — Una misteriosa statua in cemento armato dell'altezza di due metri è stata trovata ieri mattina a Milano in piazza Argentina all'angolo con via Palestina. La statua, raffigurante un corpo umano con testa di cinghiale, era tutta coperta da un mantello. Ai piedi dell'opera, dal titolo «La bestia interiore», sono stati rinvenuti numerosi volantini anonimi. La persona che li ha scritti comunica che «nel giro di 12 giorni saranno posti 20 esemplari della stessa statua in varie città europee scelte appositamente come simboli di libertà, giustizia e democrazia».

Klodens ubalance

Klodens ubalance er drivkraften for kunstneren Jens Galschiøt Christophersen (billedet), der er hjernen bag storstilede projekter som »Svinehunden«. Det er længe siden, at han har indset det umulige i at frelse verden. Men kan hans fredeligt

rungende kunst-happenings være med til at åbne andres øjne for vort smuldrende etiske værdigrundlag, er han nået langt. Mener han. (Foto Leif Tuxen)

Jens Galschiøt Christophersen vil ikke frelse verden - men gerne lære den noget.

1/2

Kristeligt Dagblad

1 NOV. 1994

En kunstners nødvendige åndehul

Klodens ubalance er drivkraften for kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der er hjernen bag storstilede projekter som »Svinehunden« og den kommende »ballonbørns-happening«

OFFENTLIGT ANSATTE VIL HAVE TID NOK

De offentligt ansatte skal fremover arbejde efter reglerne af hensyn til arbejdsmiljøet og af hensyn til kunderne

FTF-KONGRES

Store personalegrupper i det offentlige går nu i offensiven for at sætte en stopper for stress, udbrændthed og psykiske belastninger i arbejdet.

Fremover vil socialrådgivere, sygeplejersker og andre holde deres retmæssige spisepauser, overholde arbejdstidsreglerne - og de vil holde fri, når det er aftalt, uanset voksende arbejdsbunker.

Det er et led i den strategi for et bedre psykisk arbejdsmiljø, som i dag skal til diskussion på kongressen i Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF).

FTFs egne undersøgelser har vist, at de typiske frontfigurer i det offentlige, lider

FTF uddelte i går to kulturpriser på 50.000 kroner til henholdsvis smykkesmed Jens Galschøit Christoffersen (tv), manden bag statuerne af »den indre svinehund«, og til kunstneren Erik Clausen. I midten Peter Runch, sekretariatschef i FTF

meget under de nedskæringer, der er sket de seneste mange år. Undersøgelsen viser at jobtilfredsheden er for nedadgående og den psykiske belastning i jobbet for opadgående.

Af FTFs samlede medlemsgruppe på knap 400.000 anslås 12.000 at være regulært udbrændte.

FTFs debatoplæg til kongressen hedder »Bever mig vel«. Her slår FTF sandhe-

derne fast, som de ser ud fra den ene side af de offentlige skranker: Der er ikke sammenhæng mellem bemandingen og opgaverne.

Altså er det her man skal sætte ind for at forebygge, at

flere og flere brænder ud på deres arbejde.

FTF mener, at de enkelte personalegrupper og medarbejdere skal lære at sætte grænser for, hvad de kan yde. De skal lære at værd-

sætte det, de når - i stedet for at fokusere på det, der ikke blev nået.

De skal også lære at sige fra over for uansvarlige arbejdsvilkår på egne og medarbejderen vegne.

FTF håber, at arbejdsgivere og ansatte kan finde hinanden i deres fælles interesse for at få mere kvalitet i det daglige arbejde. Det kan blive omdrejningspunktet for en forbedring af arbejdsmiljøet.

Når medarbejderne har kvalitet i deres arbejdslev, leverer de bedre kvalitet i forhold til brugerne, og det giver igen en større tilfredshed i jobbet. Lyder FTFs ringslutning.

Det psykiske arbejdsmiljø er langt fra en accepteret størrelse i alle arbejdsgiverkredse, og FTF efterlyser mere viden på området.

Blandt andet skal de psykiske arbejdsskader konsekvent anmeldes til forsikringen, hvad de ikke bliver i dag. Også virkningen af forebyggelse skal dokumenteres.

Midtjyllands Avis

16 NOV. 1994

Kulturpris til Clausen og svinehund

Gøgleren og filmmanden Erik Clausen og smykkesmed Jens Galschøit Christoffersen fik hver 50.000 kr., da FTF's kulturpris blev uddelt tirsdag.

Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-nominering med Carl-Nielsens filmen »Min fynske barn-

dom«. Men ikke mindst Clausens film om de arbejdsløse, »De frigjorte«, blev fremhævet som begrundelsen for tildelingen af prisen til Clausen.

Jens Galschøit Christoffersen fik prisen for skulptur-happeningen »Den indre svinehund«, hvor svinehunde-skulpturer blev stillet op på pladser i

Europa.

»FTF har ønsket at anerkende initiativet, fordi det med skulpturen som virkemiddel er et anderledes, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne«, hedder det i motiveringen for, at prisen gives til Jens Galschøit Christoffersen.

Amtsavisen Randers

16 NOV. 1994

Pris til Clausen

Gøgleren og filmmanden Erik Clausen og smykkesmed Jens Galschøit Christoffersen fik hver 50.000 kr., da FTF's kulturpris blev uddelt.

Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-nominering med Carl-Nielsens filmen »Min fynske barn-

Clausens film om de arbejdsløse, »De frigjorte«, blev fremhævet som begrundelsen for tildelingen af prisen til Clausen.

Jens Galschøit Christoffersen fik prisen for skulptur-happeningen »Den indre svinehund«, hvor svinehunde-skulpturer blev stillet op på pladser i Europa.

»FTF har ønsket at anerkende initiativet, fordi det med skulpturen som virkemiddel er et anderledes, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne«, hedder det i motiveringen for, at prisen gives til Jens Galschøit Christoffersen.

Pris til Clausen og den indre svinehund

Gøgleren og filmmanden Erik Clausen og smykkesmed Jens Galschøit Chri-

stoffersen fik hver 50.000 kr., da FTF's kulturpris blev uddelt i går.

Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-nominering med Carl-Nielsens filmen »Min fynske barndom«. Men ikke mindst Clausens film om de arbejdsløse, »De frigjorte«, blev fremhævet som begrundelsen for tildelingen af prisen til Clausen.

Jens Galschøit Christoffersen fik prisen for skulptur-happeningen »Den indre svinehund«, hvor svinehunde-skulpturer blev stillet op på pladser i Europa.

»FTF har ønsket at anerkende initiativet, fordi det med skulpturen som virkemiddel er et anderledes, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne«, hedder det i motiveringen for, at prisen gives til Jens Galschøit Christoffersen.

16 NOV. 1994

25.000 kroner til »svine-kunstner«

Kunstneren bag de sammensyede svinekroppe på Esbjerg Kunstmuseum i begyndelsen af året, Christian Lemmerz, bliver den første modtager af en nystiftet pris på 25.000 kr., som Foreningen Af Danske Kunstkritikere står bag.

Prisen overrækkes den 15. december på Glyptoteket i København.

Der var indstillet syv billedkunstnere til prisen, men ved den skriftlige afstemning blandt foreningens medlemmer, fik Christian Lemmerz flest stemmer, oplyser foreningen.

Christian Lemmerz har ud over »svine-udstillingen« i Esbjerg, som vakte megen folkelig postyr - udstillet arbejder på en lang række anerkendte udstillinger her-

hjemme og i udlandet.

Han har repræsenteret Danmark som den ene af to danske billedkunstnere på den internationale kunstmesse i Köln (den anden var Erik A. Frandsen) og han har opnået at få den fjerde i hatten at have solgt en installation til en af verdens betydeligste samlere af moderne kunst, nemlig til Charles Saatchi i Tyskland.

Christian Lemmerz, 35, var blandt de unge »vilde« malere, som eftertrykkeligt slog deres navne fast på udstillingen »Kniven på hovedet« på Tranegården i Lyngby i 1982.

Christian Lemmerz er repræsenteret på danske og udenlandske museer, heriblandt på Statens Museum for Kunst. (RB)

Vejle Amts Folkeblad (V)

16 NOV. 1994

Kulturpris til Clausen og smykkesmed med svinehund

Gøgleren og filmmanden Erik Clausen og smykkesmed Jens Galschøit Christoffersen fik hver 50.000 kr., da FTF's kulturpris blev uddelt tirsdag.

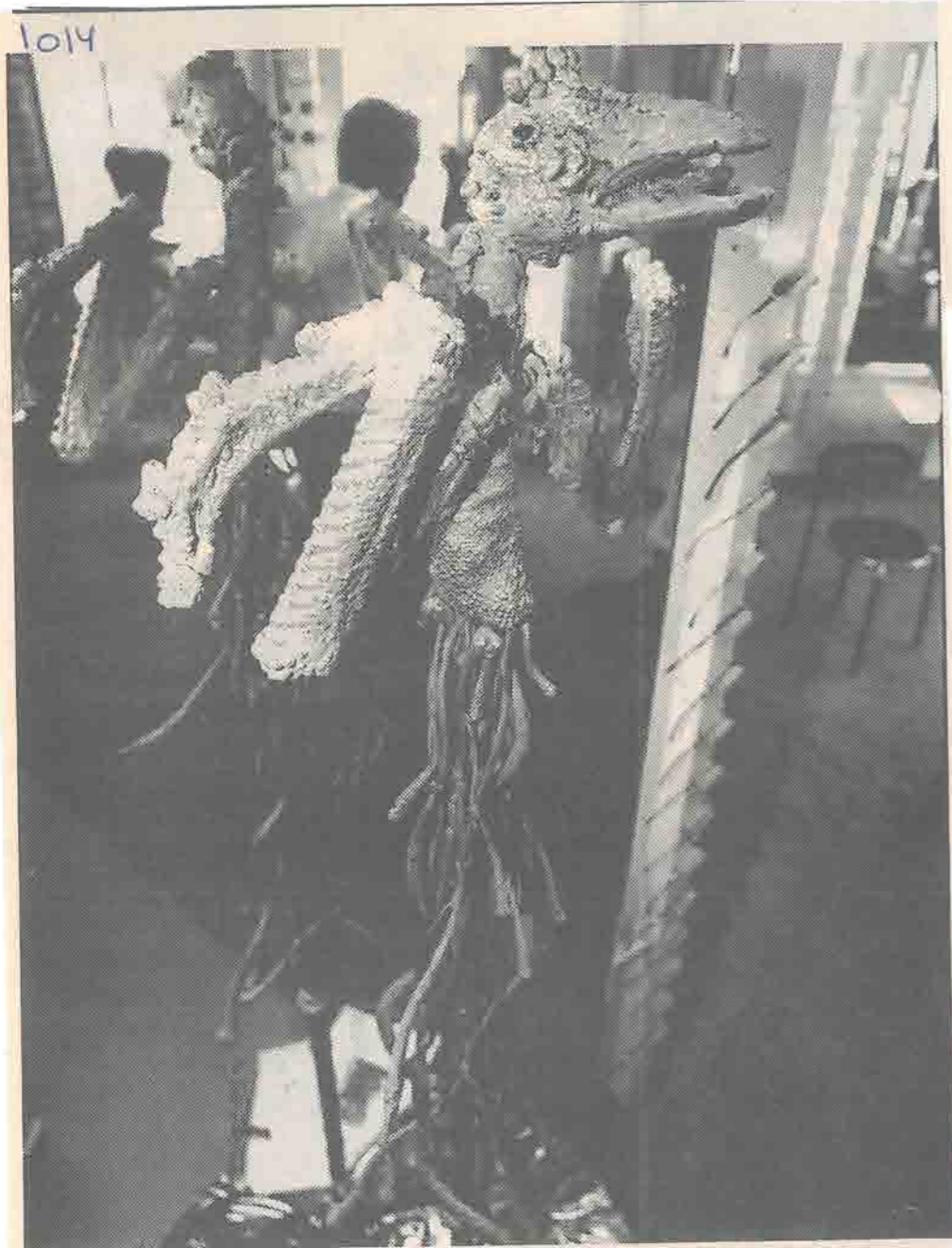
Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-nominering med Carl-Nielsens filmen »Min fynske barndom«. Men ikke mindst Clausens film om de arbejdsløse, »De frigjorte«, blev fremhævet som begrundelsen for tildelingen af prisen

til Clausen. Jens Galschøit Christoffersen fik prisen for skulptur-happeningen »Den indre svinehund«, hvor svinehunde-skulpturer blev stillet op på pladser i Europa.

»FTF har ønsket at anerkende initiativet, fordi det med skulpturen som virkemiddel er et anderledes, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne«, hedder det i motiveringen for, at prisen gives til Jens Galschøit Christoffersen.

Dagbladet, Ringsted

16 NOV. 1994

UDSTILING: Hos Optiker Møller er der frem til den 5. oktober en flot udstilling af den danske kunstner Jens Galschiøt Christophersen, der i foråret rystede befolkningen i 20 udvalgte europæiske byer.

I alle byerne dukkede der natten over en betonskulptur op af Den Indre Svinehund - befolkningerne var både begejstrede og rystede.

Den europæiske happening gav mediernes masser af skrive om, hvilket kunstnerens udklipssamling vidner om.

Der er ikke en svinehund hos Optiker Møller - i stedet er der 11 andre kunstværker, der viser flere sider af Jens Galschiøt Christophersen og hans skulpturer. (Foto: Michael Koch)

Nyt kulturprojekt får penge og blå stempel

Helt ny form for musik-, kunst- og teaterprojekt, Mødet, under Den Rytmiske Aftenskole i Odense har fået Kulturfondens blå stempel med støtte på 320.000 kr. Budgettet er på over en million.

Af
JOHN BORGKILDE

Foto:
KIM RUNE.

Forskellige udtryksformer, lyd, lys og billedkunst kombineres dristigt i *Mødet med det okkulte rum*, et usædvanligt tvær-kulturelt projekt, der netop har fået 320.000 kr. fra Kulturfonden.

Lederen af Den rytmiske Aftenskole i Odense, Anders Thomasen, fik i sin tid ideen, som en af skolens lærere, dramaturg Inge Strandby Jensen, senere byggede videre på. Hun fik projektet i så faste rammer, at Kulturfonden indvilgede i at støtte med 320.000 kr.

- Støtten er det blå stempel og utroligt inspirerende, bemærker projektleder Inge Strandby tilfreds. Kulturfonden vil gerne støtte noget, der er anderledes, men samtidigt seriøst, det er vi lykkelige for. For nu har vi et økonomisk fundament.

Men der er langt igen. Det samlede budget er 1,2 mio. kr.

- Vi har søgt flere fonde,

Projektlederen Inge Strandby Jensen var jublende lykkelig, da skaberen af Den indre Svinehund, Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, straks blev fyr og flamme over for projektet. Nu arbejder de sammen om det.

ligesom vi håber og tror på opbakning fra Odense Kommune, siger projektlederen, der er overbevist om, at Mødet med det okkulte rum bliver banebrydende i dansk kulturliv.

Deltagerne er forløbig godt fyrrer elever fra aftenskolen, der arbejder tæt sammen med flere professionelle - bl.a. kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der senest har markeret sig med Den indre Svinehund.

- Under forestillingens tema, *Mødet*, bryder en række faggrupper normer og grænser og arbejder sammen - forestillingen skal være klar til premiere i april næste år, fortæller Inge Strandby, der dog

endnu ikke ved, hvor *Mødet* opføres.

Forestillingens form er performance-teater, hvor kunstarterne musik, dans, teater, billeder og skulpturer samt tekst har lige stor betydning for det samlede udtryk. Det bliver ikke i en traditionel teatersal. Derimod i et pakhús, en fabriks-hal eller værksted. Råt og upoleret.

- Jeg kendte ikke Jens Galschiøt i forvejen, men han brød ud i lys lue, da jeg fortalte ham om ideen. Han havde selv leget med lignende tanker, fortæller Inge Strandby, der er uddannet dramaturg på Århus Universitet.

- Jens er skaberen af det okkulte rum og den halv-

religiøse stemning, og publikum skal være en naturlig del af helheden. Rummet mystificeres af arketyperiske skulpturer, kæmpe skjolde under loftet - stemningen skabes af skulpturerne, stålskjoldene, gasflammerne...

- Vi iscenesætter et møde mellem mennesker og mellem faggrupper. Et møde mellem amatører og professionelle, mellem fortolkninger af omverdenen. Alt dette munder ud i *mødet* med tilskueren og forestillingen, filosoferer Inge Strandby.

Nu ser hun frem til mødet med mennesker, der vil støtte foretagendet.

Kulturfonden har vist vejen.

■ Den Rytmske Aftenskole kaster sig i den kommende sæson ud i et ambitiøst projekt, hvor sange, musikere, dansere, skuespillere og billedkunstnere fra skolens elevhold i fællesskab skal opføre en performance-forestilling.

Den skal spilles i begyndelsen af 1995, men allerede nu starter forberedelserne. Den Rytmske Aftenskole vil introducere idéen for eleverne torsdag den 1. september kl. 20. Forestillingens overskrift er 'mødet'.

- Vi vil iscenesætte et møde mellem mennesker, faggrupper og fortolkninger af omverdenen. Det skal alt sammen munde ud i et møde mellem performer og tilskuer, fortæller *Lisbeth Gormsen*, Den Rytmske Aftenskole.

Billedkunstneren *Jens Galschiøt Christophersen* har fået til opgave at lave kulisserne til forestillingen, som skal foregå i et pakhús eller en nedlagt fabrikk. Han vil forsøge at skabe en okkult stemning ved hjælp af skulpturer, gasflammer, bronze og kobber.

Den Rytmske Aftenskole søger støtte til projektet hos Kulturfonden, Odense Kommune, Fyns Amt og private fonde.

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

11 AUG. 1994

Svinehundens hovede

■ BOVENSE - Værker af *Jens Galschiøt Christoffersen*, *Odense*, og *Elisabeth Eskelilde*, *Skalkendrup*, kan frem til fredag i næste uge ses i *Purrekrogens Galleri* på *Kokhavevej* ved *Bovense*.

*Odense*aneren er nok mest kendt for skulpturen 'Den indre svinehund', der i disse dage kan ses på *Torvet i Nyborg*, og han gør det i både små og store skulpturer i bronze og kobber. I det østfynske galleri udstiller han blandt andet en indkøbstaske, et par sko og hovedet af den indre svinehund.

Skalkendrupperen er en af de kunstnere, der er fast knyttet til galleriet, og hun udstiller et større udvalg af sine grafiske tegninger/malerier.

Udstillingen kan ses hver dag fra klokken 11 til 17.

PHOTO OLE LARSEN

Hals-hugning i Herning

Politiet i Herning har fået en usædvanlig sag på halsen. Kriminalinspektør *Peder Nørgaard* var lidt kort for hovedet, da han i hovedtræk beskrev en kulturel svinestreg natten til lørdag: Endnu ukendte gerningsmænd har ved halsløs gerning halshugget »Den indre svinehund« foran *Team Teatret* i *Bethanagade*. Hovedet er slået af, og gerningsmændene har fjernet bronzetænderne. Skaderne er vurderet til ca. 20.000 kr., siger kriminalinspektøren. Efter udåden flygtede hovedjægerne over hals og hoved. Alt i alt en halsbrækkende affære. Det bliver nu politiets hovedbrud at finde frem til eventuelle vidner, så man kan få hoved og hale på det hele og medvirke til at skaffe de skyldige en sag på halsen. Det var kunstneren *Jens Galschiøt*, der i november 1993 serieproducerede en snes »indre svinehund«. De blev stillet op i større byer rundt om i Europa. Mens man i de fleste andre byer fjernede svinehundene, så fredede byrådet i Herning det to meter høje betonsvin, der nu altså er et hoved kortere.

thul

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

16 AUG. 1994

S.O.F.A.'en slidt

■ NYBORG - Blæsevej og hærværksmænd har de senere dage slidt på de mange udendørs kunstværker i forbindelse med S.O.F.A.-arrangementet.

Blæsten var blandt andet slem ved *Jens Galschiøt Christophersens* iøjnefaldende skulptur ved biblioteket, men den er nu repareret igen.

Det tager lidt længere, inden den store installation 'Tempel for guder' på havnen er i fulde omdrejninger igen. Her var det ikke vejret, men hærværksfolk, der var på spil.

Heller ikke tyveri har S.O.F.A.-folkene været forskånet for. Fra *Donau*-projektet ved biblioteket er der nemlig forsvundet en figur.

■ Nyborgs egen *Henning Pedersen* er repræsenteret med denne vandkunst med titlen "Souvenir", som ifølge kunstneren er en mellemting mellem en mokka og en ikon.

Foto: Alex Tran

Kunsten i byen

Nyborg er i hele august omdannet til et kæmpe galleri

■ Af *Sten Tolderlund*

Kunstværker af snart sagt enhver art og for enhver smag har forvandlet Nyborgs gader og pladser til en overdimensioneret kunststudstilling.

Både uden- og indendørs viser 70 kunstnere fra 19 europæiske lande deres formåen inden for moderne kunst.

I byens befolkning er der stærkt delte meninger om de op mod 100 skulpturer, instal-

lationer, malerier m.m. Nogle er begejstrede. Andre forargede. Men uanset, hvad nyborgenserne synes, kan de ikke undgå kunsten. De løber konstant ind i den, og de vil se på deres by på en ny måde.

Alt efter temperament kan de føle lettelse eller afsavn, når det hele er overstået med udgangen af august. Men uanset, hvad de mener, har initiativet berørt dem - og det har også været formålet med den kulturelle begivenhed.

For eksempel hænger der på volden ved *Nyborg Slot* et 30 meter langt hængeløje-lignende væv med menneskeskikkelser indvævet. Den tankevækkende titel er:

"Bliver du stående væves du ind."

Et andet eksempel: Ved *Nyborg Bibliotek* er opstillet en tandsætlignende skulptur af *Jens Galschiøt Christophersens*, ham med *Svinehund*-den. Skulpturen består af 21 sølvlygnende plader, hver i tre-fire meters højde. Og når man går tæt på, ser man desperate hoveder, som er ved at bryde igennem muren.

Bag arrangementet står kunstinteresserede med tilknytning til *Nyborg Kunstværksted*, som er et arbejds- og mødested for såvel amatører som professionelle.

SE SIDE 51
Foto: Alex Tran

KUNST I NYBORG - Nyborgenserne har fået noget at se på - og især tænke over. 70 kunstnere fra 19 lande har omdannet deres by til et stort udendørs galleri. Her et værk af *Jens Galschiøt*.

SAUTAGS MUSEUM
FYN AUG/94

15 OKT. 1994

Svinehundens skaber bag ny happening

1014

Billedhuggeren, der satte svinehunde op i Europas storbyer, forbereder stor happening om døende børn under FN's sociale verdens-topmøde i København.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

ODENSE

Jens Galschiøt Christophersen, den fynske billedhugger, der vakte international opsigt, da han stillede mandshøje svinehunde af jernbeton op på kendte torve og pladser i Europa, slår til igen.

Fynboen forbereder nu en happening, som skal præge Københavns gader under FN's sociale verdens-topmøde i marts næste år.

»Jeg vil forsøge at visualisere den globale ubalance og bidrage til, at topmødet bliver andet end ord. 40.000 børn dør hver dag i verden. Derfor vil jeg sammen med 1.000 frivillige medhjælpere hænge 40.000 heliumballoner i menneskestørrelse op på markante steder i hovedstaden,« siger Galschiøt Christophersen.

FN's sociale topmøde i København foregår fra den 6. til den 12. marts. Parallelt med topmødet vil repræsentanter for folkelige organisationer mødes på Holmen i København til et alternativt topmøde.

»40.000 helium-børn hejst op over København vil betyde, at det nære lufrum totalt domineres af de uskyldige ofre. Det bliver en symbolsk manifestation, der som noget af det første møder de 10.000 deltagere i topmødet,« siger kunstneren.

Det vil koste ca. 1,5 millioner kroner at gennemføre happeningen. Galschiøt Christophersen har bl.a. søgt Kulturfondens om støtte.

Billedhuggerens vindre svinehunde har i øvrigt fået vidt forskellig skæbne rundt omkring i Europa. Nogle blev »arresteret« og sat i depot,

Jens Galschiøt Christophersen går nu fra svinehunde til helium-børn. Foto: Kim Rune Jessen

andre har fået permanente placeringer. I København står svinehunden fast og glammer på Den Røde Plads på Nørrebro.

I Odense har Tornbjerg Gymnasium overtaget skulpturen. Ideen bag happeningen var at sætte fokus på den stigende racisme i Europa.

19 OKT. 1994

Lions Club håber, at den berømte svinehund vil virke som trækplaster.

Svinehund til Kerteminde

KERTEMINDE - To eksemplarer af betonskulpturen Den indre Svinehund kommer den kommende weekend til Kerteminde, hvor de skal flankere indgangspartiet til Skovpavilionen. Det sker i forbindelse med den lokale Lions Clubs årlige udstilling, der præsenterer værker af 35 fynske kunstnere.

I alt 22 eksemplarer af svinehunden har den odenseanske kunstner Jens Galschiøt Christophersen lagt beton til. De 20 er placeret i forskellige byer i Europa. Flere har ført en omtumlet tilværelse. En

enkelte har endda været 'fængslet' i Barcelona, men er netop blevet frigivet og genafsløret. Nu kommer symbolet på det onde i mennesket imidlertid for første gang til Kerteminde. Normalt besøges kunststillingen af 1000 gæster. Entreen er 35 kr. og giver tillige adgang til Johannes Larsen Museet. Desuden deltager de besøgende i en lodtrækning om flere kunstværker skænket af kunstnerne. Ni er nye i forhold til tidligere år og cirka halvdelen af de 35 er lokale.

Årets overskud går til

støtte af arbejde blandt børn og unge i de baltiske lande. Blandt andet samarbejder Kerteminde-klubben med en halv snes andre danske klubber om transport af næsten ti ton legoklodser. LEGO har sponsoreret gaven, men Lions-clubberne skal sørge for transporten til Estland, hvor der er kontakt med 60 institutioner med 4000 børn.

Klodserne er delt i 2400 æsker af fire kg, og klubberne har travlt, da de mange klodserne skal være fordelt til institutionerne inden jul. rye

Anderledes udstilling

I disse dage kan man se en usædvanlig udstilling hos Profil-Optik i Danmarksgade.

Her har man nemlig allieret sig med billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersen fra Odense. Det usædvanlige samarbejde startede efter et besøg hos en kollega, hvor

Kirsten og Flemming Hansen fra foreningen så kunstværkerne i udstillingvinduerne. »Vi har jo selv så store vinduer, så vi synes ideen var nærliggende også for os.« Der blev etableret et samarbejde med kollegaens kreative dekorator, og udstillingen blev skaffet til byen. Lidt held har der dog også været med i billedet. I det de fleste af de udstillede værker skulle have været opstillet i en

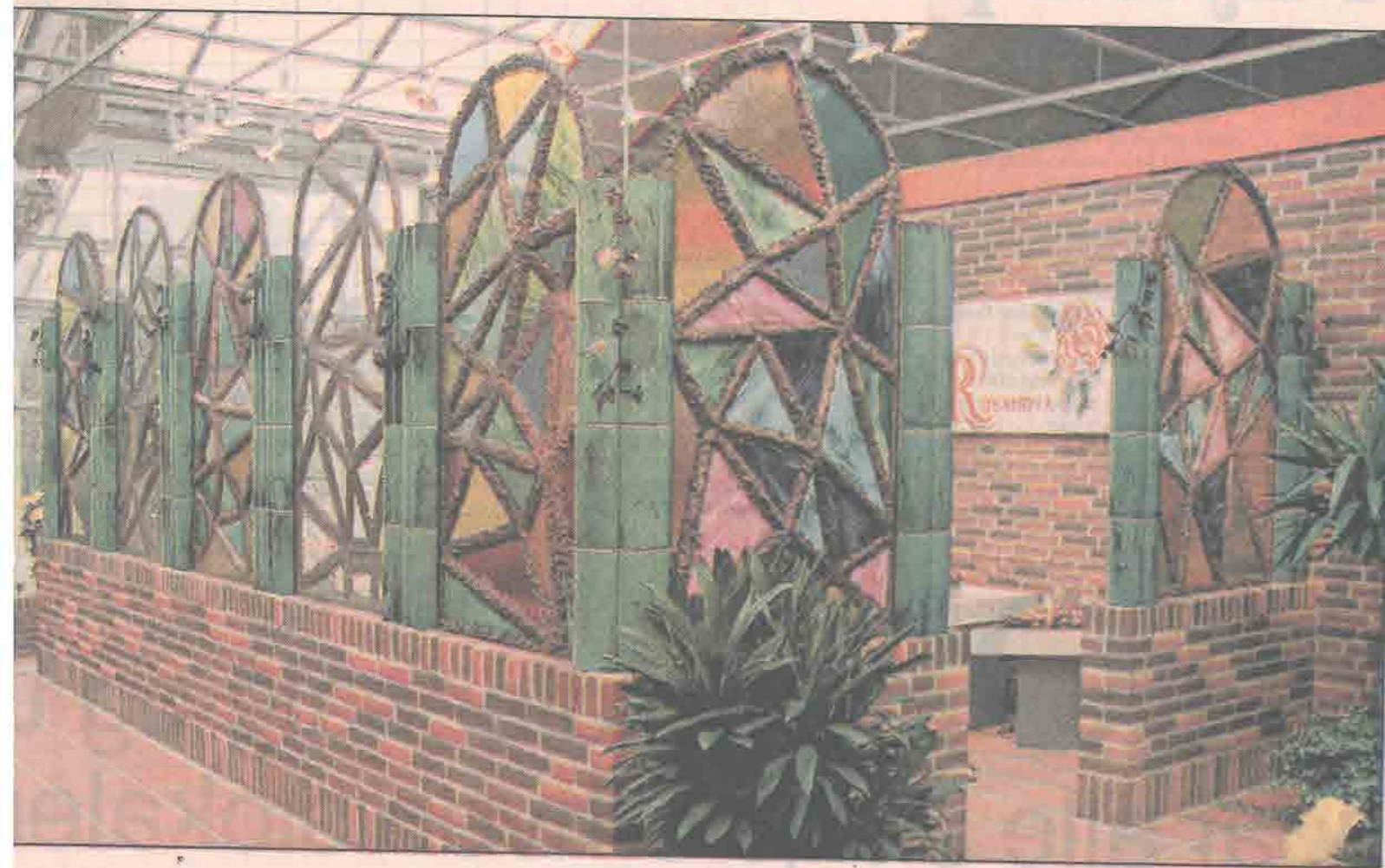
Kirsten Hansen, Profil-Optik med en af de spændende skulpturer af Jens Galschiøt Christophersen.

18 OKT. 1994

UGEAVISEN
FREDERICIA

Kunsten byder velkommen

Til venstre: Mosaikvinduerne, der symboliserer årstiderne, adskiller selve indgangspartiet fra udstillingen.

Til højre: Den vandglade gartner Ove Nielsen og 'hans' kunstner Ivan Boytler ved vandkunsten, som var første trin i forvandsprojektet.

gartnerier Ove Nielsen i Allested blottede, at hovedparten til virksomheden laves om, ønskes også, at det på en måde, der lades. Og det endelig fået. Begynder udstillingen allerede rslen til det store hvor en vandløjler i grønne nuancer – farver af lyset – t. Den gentages i e format, når er ind ad hoveden her flyder oxygen op af søjlerne for at danne rostadier på både kanten af bassinspejlet i vandet, er nedlagt glas i

Med en udsmykning i keramik, glas, kobber og vand har en fynsk keramikergivet et stort rosegartneri et nyt image.

Af LISBET HOLT • Foto ROBERT WENGLER

de samme trekantformer som bundens keramiske fliser.

Hovedopgaven i projektet var den rent praktiske at få udstillingen af planter skilt fra, så rummet kunne fungere som mødelokale, uden at deltagerne bliver distraheret af trafikken ud og ind – og omvendt. Den har keramikeren Ivan Boytler, Sandager, som har stået for hele udsmykningen, løst med 'Cyklus 4'. Den består i en række mosaikvinduer' anbragt på den hidtidige lave

mur med ruderne skulpturelt forskudt mellem keramiksøjlerne og holdt sammen af rustikke kobberrammer, udført af Odense-skulptøren med mere Jens Galschiødt Christoffersen. Ruderne er i mange farver glas, Ivan Boytler selv har smeltet sammen, og at de er blanke på den ene og matte på den anden side giver en helt speciel effekt. Luftperlerne i glas set giver sammenhæng med vandkunstens dråber. Det er absolut ingen tilfældighed, at der indgår roser

i udsmykningen, for gartneriet producerer nemlig udelukkende potteroser – og Ivan Boytler har da også ladet sig inspirere til glasnuancerne af rosenfarverne, der er frit udsyn til pakkeafdelingen lige ud for hovedindgangen. I det hele taget har keramikeren været på utallige virksomhedsbesøg, inden han gik i gang med sit projekt.

– Jeg har set på rummet, taget fotos og tegnet, jeg har kikket på gartneriet og fulgt arbejdet – og oplevet det specielle, at min første idé blev godtaget, fortæller han. Det har været en spændende opgave, som jeg har søgt at løse i tråd med den kvalitetsans, jeg har oplevet som dominerende i virksomheden. Ved at arbejde sam-

men med i dette tilfælde en gartner får man også foræret en 'vare' med utallige muligheder. Det er utroligt, som man kan få et rum til at skifte karakter og varme ved at skabe et nyt miljø, og det er da en fornøjelse, både for besøgende, men også for dem, der arbejder der, at der sker noget andet end til daglig. Jeg er som kunstner glad for at blive brugt i sådan en sammenhæng – det gør man meget i udlandet, men for lidt herhjemme.

Vandglad gartner

Det har taget Ivan Boytler og hans involverede partnere – og det er ikke så få – otte måneder at lave udsmykningen, der al-

lerførst blev anvendt som blikfang på Ove Nielsens stand på gartnerudstillingen i Fyns Forum i efteråret. Det resulterede i præmien for den smukkeste stand. Værket har altså – og det er mange kilo, det drejer sig om – været flyttet nogle gange, inden det nu har fundet sin blivende plads og givet gartneriets hovedindgang et nyt image, efter at den i fire år har budt indenfor med en urskov af store planter.

Kontakten mellem gartneren og keramikeren blev skabt, efter at Ove Nielsen for fem år siden fik sin kommunes initiativpris – et Boytler-fad. Siden forærede hans kone ham en lille vandkunst til den private vinterhave udført af

samme, til parrets sølvbryllup betænkte medarbejderne dem med endnu en, og da Ove Nielsen godt kan lide vand, skulle en vandkunst afgjort også indgå i nyindretningen af hovedindgangen. Han vidste jo, hvem der kunne lave den...

Nu har han altså fire, ja, faktisk fem, for lige uden for hoveddøren er der også et bassin, hvor vandet strømmer ud igennem en stor natursten (som ikke er Boytlers værk), og det bliver nok ikke ved det. Der er faktisk planer om en i anlægget ved p-pladsen, og – måske – skal der også ske 'lidt mere' i forbindelse med hovedindgangen, når kontorfaciliteterne i nær fremtid skal udvides.

26 NOV. 1994

**F'TF-kulturpris til filmmand og smykke-
med**

Gøgleren og filmmanden Erik Clausen og smykke- med Jens Galschøit Christoffersen fik hver 50.000 kr., da F'TF's kulturpris uddeltes.

Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-nominering med Carl-Nielsens filmen »Min fynske barndom«. Men ikke mindst Clausens film om de arbejdsløse, »De frigjorte«, blev fremhævet som begrundelsen for til- delingen af prisen til Clausen.

Jens Galschøit Christof- fersen fik prisen for skulp- tur-happeningen »Den indre svindehund«, hvor svin- ehunde-skulpturer blev stillet op på pladser i Euro- pa. F'TF har ønsket at anerkende initiativet, fordi det med skulpturen som virkemiddel er et anderle- des, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne, hedder det i motive- ringen for, at prisen gives til Jens Galschøit

23 NOV. 1994

SVINEHUNDEN

er en ganske almindelig dan- skers vej ind i racismen.

Se den på
**FRITIDSCENTRET
BJERGBANKEN**
Bjergbanksvej 6, Middelfart

**TORS DAG
24. NOV. KL. 19**

GRATIS for medlemmer
20 kr. for gæster

Morgenavisen
Jyllands Posten

23 AUG. 1994

Hovedløs svindehund

HERNING Natten til lørdag slog ukendte gernings- mænd hovedet af betonstatuen "Den indre svin- ehund" på Bethaniagade i Herning. Statuen er en del af kunstneren Jens Galschøits serie fra november 1993, hvor en snes "indre svindehunde" blev sat op i Danmark og i større byer rundt om i Europa. Hove- det blev efterladt på stedet, men statuens bronzetæn- der er fjernet. Skaderne er opgjort til 20.000 kroner.
Pjær

27 AUG. 1994

Ingen Squash men musik og Fis og kaffe

Fin Nørbygård havde ikke lyst til Squash, da han sammen med Jette Torp holdt pressemøde i Herning, han tog en kaffe. Men det gjorde ikke mødet mindre morsomt. Den mand kunne få Den Indre Svindehund foran Team Teatret til at kke sammen af grin - også efter, at den har mistet hovedet.

■ Herning side 22

27 AUG. 1994

**Svindehovede
1014 endt
hos politiet**

Et tandløst svindehovede sifrer i øjeblikket med døde betongøjte op i loftet på politistationen i Herning.
- Nu hænger vi nok på det hovede til evig tid, siger vagt- havende hos ordenspolitiet med et lidt opgivende suk.
Hovedet stammer naturligvis fra Jens Galschøits beton skulptur »Den indre svindehund«, der i sidste weekend blev halslugget foran Team Teatret i Bethaniagade.
Det er endnu ikke lykkes at finde frem til gernings- mændene, der slog hovedet af skulpturen og fjernede bronzetænderne.
Hovedet lod de ligge tilbage, og der har det ligget siden, indtil det havnede hos politiet, der fandt, at det var ris- kabelt at have et betonhoveden liggende og flyde.
Politiet står nu med et svindehovede samt det håndgribe- lige problem, at man har vanskeligt ved at finde frem til ejeren.
Kunstneren Jens Galschøit serieproducerede i efteråret 1993 nemlig indre svindehund. Det blev til en snes styrk- ker, der blev opstillet i en række større byer rundt om i Europa.
Mange steder blev skulpturerne atter fjernet, men ikke i Herning, hvor man lod svinet stå.
Så hvem der i realiteten ejer skulpturen er et problem.

Morgenavisen
Jyllands Posten

18 NOV. 1994

Clausen og svindehunden

■ Gøgleren og filmmanden Erik Clausen og kunstneren Jens Galschøit Christoffer- sen fik hver 50.000 kr., da F'TF's kulturpris blev ud- delt.

Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-no- minering med Carl-Nielsens filmen »Min fynske barn- dom«. Men ikke mindst Clausens film om de ar- bejdsløse, »De frigjorte«, blev fremhævet som be- grundelsen for tildelelgen af prisen til Clausen.

Jens Galschøit Christof- fersen fik prisen for skulp- tur-happeningen »Den in- dre svindehund«, hvor svin- ehunde-skulpturer blev stillet op på pladser i Euro- pa.

»F'TF har ønsket at anerkende initiativet, fordi det med skulpturen som virke- middel er et anderledes, op- sigtsvækkende og vigtigt

Foto: LARS KRABBE
Erik Clausen

indlæg i debatten om et ak- tuelt og centralt emne, hed- der det i motivering for, at prisen gives til Jens Gal- schøit Christoffersen. RB

23 APR. 1994

Gris-hund

1014
Studerende Hans Jørgen Nielsen, Dronningensgade 117, Odense, skriver:

I forbindelse med den meget debatskabende, Europa-dækkende og rosværdige happening 'Operation indre svinehund' har det undret mig, at Jens Galschiøt Christophersens med rette usympatiske, men kunstnerisk veludførte svinehund, er en gris - en svinehund må dog være en hund.

Problemet med en svinehund er jo netop, at den er efter svinene og let fristes til at bide dem, hvis ikke ejeren kan styre den. Symbolikken er klar, ejeren skal styre sin (indre) svinehund.

Det er altså ikke et spørgsmål om, hvorvidt hunden trives godt eller dårligt, men om den er godt opdraget.

Det bør derfor være stof til eftertanke, at vi alle umiddelbart forstår J.G.C.s skulptur som en svinehund, selv om den udstiller den forurettede part - og det endda som et sort svin.

17 MAJ 1994

Hovedløst svin

1014
Den udgave af *Min indre svinehund*, der blev opstillet på Nørrebro i København under stor festivitas i marts, mistede i den forløbne weekend hovedet. Den to meter høje, tonstunge skulptur blev væltet og gerningsmændene tog hovedet med sig.

Kunstneren bag svinehunden, Jens Galschiøt Christophersen, Odense, der har lovet beboerforeningen på Nørrebro at lave et nyt hoved, hvis det gamle ikke leveres tilbage, er vist også en smule stolt over ranet, der - i hvert fald på dette punkt - bringer Svinehunden i klasse med Den lille Havfrue.

18 MAJ 1994

»Den indre svinehund« væltet

1014
Så skete det, mange på Nørrebro igennem længere tid har snakket om burde ske: Statuen »Min indre svinehund« er væltet.

For nylig blev statuen »Min indre svinehund« flyttet fra Rådhuspladsen til Den Røde Plads på Nørrebro i København. Men ukendte gerningsmænd har nu væltet statuen og stjålet svinehovedet.

17 MAJ 1994

Indre svinehund på spil i København

1014
KØBENHAVN Den indre svinehund må have været på spil på den Røde Plads på Nørre Bro i København, hvor den fynske billedkunstner Jens Galschiøt Christophersens meget omtalt skulptur »Min indre Svinehund« var blevet placeret. Den to meter høje og flere tons tunge betonskulptur er blevet væltet, og ukendte gerningsmænd har stjålet svinets hoved, meddeler kunstneren. Høj

Vi skal passe på den indre svinehund, som ifølge billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen alt for ofte får lov til at stikke sit hæslige fjæs frem.

Mød de to, der hjalp Galschiøt

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen skulle have gjort sin entré i Hjalles Kirke ved et arrangement efter gudstjenesten 24. marts kl. 19.30 - med temaet er "Hvad er da et menneske?"

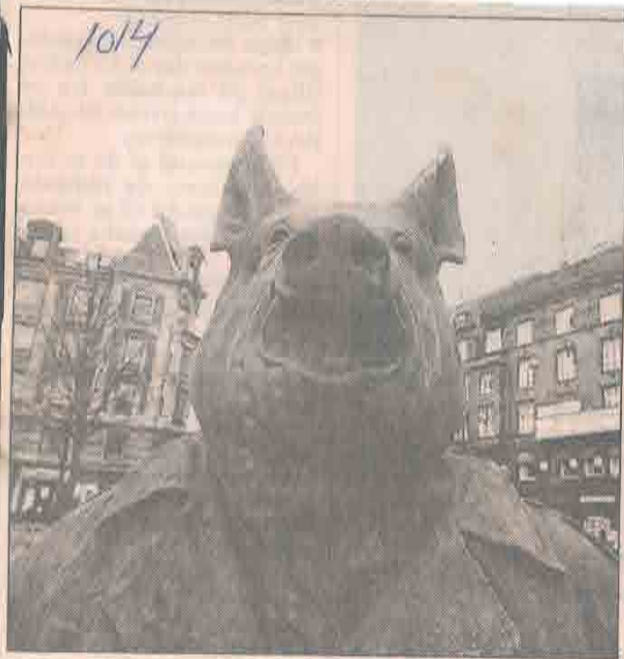
Jens Galschiøt Christophersen er oprindelig udlært konstruktionssmed på Lindøværftet, men har i mange år arbejdet som sølvmed - "Smykkesmeden" - og billedhugger.

For nylig kom han i medierne søgelys som ophavsmand til det, der er kaldt den største kunsthappening i europæisk historie -

nemlig opstillingen af de 20 indre svinehunde i en række europæiske hovedstæder. En happening der kostede ham et anseeligt beløb ud af egen lomme.

Imidlertid er Galschiøt Christophersen blevet forhindret, men det forhindrer ikke to af hans nære medarbejdere på svinehundsprojektet, Lotte Augustesen og Lone Thellessen i at møde op. Førstnævnte har især været skribent på projektet - sidstnævnte var leder af det hold, der på tre døgn sørgede for, at seks af de store skulpturer blev stillet op ude i Europa.

18 MAJ 1994

ARKIVFOTO: FINN FRANDSEN

Hovedløs svinehund

Skulpturen »min indre svinehund« blev i kristihimmelfartsferien et hoved kortere. Hærværksmænd væltede den over to meter høje og tonstunge skulptur og stjal hovedet. Skulpturen blev i forbindelse med en europæisk happening opstillet på Rådhuspladsen i København sidste november. I marts i år blev den opstillet på Nørrebro. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen håber at få leveret svinehovedet tilbage. Hvis ikke laver han et nyt.

19 MAJ 1994

Vi vil gerne have Den indre Svinehund

1014
Rektor Lene Pind, Tornbjerg Gymnasium, sender følgende åbne brev til borgmester Anker Boye:

Svinehunden skal være Tornbjerg Gymnasiums vartegn for næste skoleår, som får temaet 'de fremmede'.

På Tornbjerg Gymnasium ved vi, at du har fået en gave forærende, som du ikke er særlig glad for. Det problem kender vi godt. Hvor i alverden skal man gøre af den rædsel, man fik af tante Olga eller en gæst fra udlandet, når man nu faktisk ikke kan fordrage den, men på den anden side ikke ønsker at fornærme den glade giver. Normalt sætter man den ind i et skab, hvor den ikke gør nogen fortræd, og så tager man den frem, næste gang tante Olga kommer på besøg.

Problemet med den gave, du har fået, er, at den er vanskelig at gemme væk i et skab, og samtidig er der det prekære ved situationen, at givener bor i Odense og derfor kan holde øje med, hvad du gør med hans gave. Med andre ord - du har et problem. Det vil vi på Tornbjerg Gymnasium gerne hjælpe dig med at løse.

Den gave, vi tænker på, er naturligvis Jens Galschiøt Christophersens 'Den indre Svinehund'.

Du bryder dig ikke om den, og samtidig kunne vi godt tænke os at låne den. På den måde ville dit problem være løst - i hvert fald for en periode. Baggrunden er følgende:

På Tornbjerg Gymnasium har vi besluttet, at næste skoleår, som begynder d. 10. august, skal være et temaår. Det overordnede tema for efteråret skal være 'de fremmede'.

Mere konkret betyder det, at hver klasse i løbet af efterårssemestret i et eller andet omfang skal have beskæftiget sig med temaet 'de fremmede' i undervisningen.

Vi har allerede etableret flere kontakter med indvandrerorganisationer og flygtninge, og der er stor interesse for vores initiativ. Vi forventer, at der vil komme mange 'fremmede' på besøg på skolen i forbindelse med efterårets undervisning, og det glæder vi os til. Efterårets undervisning skal munde ud i en temauge,

som afvikles i februar 95, og som har 'dansk identitet' som sit tema. Vi vil lave udstillinger og et show, som vi håber belyser, hvad 'dansk' betyder. Vi ser frem til, at vi til den tid vil få masser af gæster på besøg, som vil kunne få en oplevelse ved at se vores fortolkning af, hvad det vil sige at være dansk.

Som du tydeligt kan se, ville 'Svinehunden' være et oplagt vartegn for vores temaår, og vi kunne derfor godt tænke os, at den blev opstillet ved hovedindgangen til vores skole, og at den stod der i hele vores temaår.

Hvis du er med på idéen, synes vi, det ville være en god idé, hvis du ville overrække os gaven ved temaårets start. Det ville også være en passende gestus over for kunstneren, som så ved samme lejlighed kunne holde en lille forelæsning om sit kunstværk. Vi tror bestemt, at han vil synes om den tanke.

Hvad siger du til det? Du kommer af med din gave på en pæn måde, og vi vil sætte stor pris på den, og på den måde slås to fluer med ét smæk. I øvrigt kan vi glæde os til at høre fra dig, idet vi naturligvis håber på, at du også synes, det er en god idé.

15 NOV. 1994

1014
Skal kunsten kun være æstetisk?

KULTURKRONIK

Af JENS GALSCHIØT CHRISTOPHERSEN
Kunstner

Performancekunstneren Jens Galschiøt Christophersen – manden bag den omstridte skulptur "Svindehunden" – kritiserer Kulturfonden, som ikke vil støtte en planlagt happening under FN's sociale topmøde i København i marts. Støtter fonden kun kunsten, når den er æstetisk, og ikke når den sætter spørgsmålstegn ved vor kulturs etik og moral?, spørger Jens Galschiøt Christophersen

Udklip af:

Morgenavisen
Jyllands Posten

◆ KULTURFONDENS FORMAND, Carsten Tromborg, havde den 1. november kulturkronik i dette blad, hvor han pointerede, at Kulturfonden ikke var en hyggelig kulturel aktiveringsordning.

Jeg mener – måske sammen med Carsten Tromborg? – at Kulturfonden også er til for at støtte samarbejde imellem amatører og professionelle kunstnere, der vil bruge kunsten til at rokke lidt ved vores verdensbillede.

Men hvad er det så, der får den samlede kulturfondsbestyrelse til at ryste på hænderne, når de bliver præsenteret for en performance, der ligger milevidt fra "hyggelig aktivering". Men derimod, midt under FN's sociale topmøde, vil aktivere 1000 mennesker med at hænge 40.000, 1½ meter høje, symbolsk døende børn op i lufrummet over København for at visualisere denne klodes sociale ubalance med bl.a. 40.000 daglige børnedødsfald til følge.

◆ MAN KUNNE måske forstå det, hvis Kulturfonden syntes, at det var en dårlig idé, men nej! Tromborg har skriftligt begrundet afslaget med, at »bestyrelsen syntes for så vidt, at projektet er godt tænkt, men finder det for makabert og for politisk markant til at ville støtte det.«

En reaktion der kun kan komme fra mennesker, der lever i et af verdens rigeste lande, og som aldrig ser deres børn dø p.g.a. urimelige levevilkår, og en reaktion man ikke skulle forvente fra en visionær kulturfondsbestyrelse.

Happeningen ville have været "for makaber", hvis jeg havde opsamlet de 40.000 børnelig og ladet dem råde op i Københavns gader. Men da jeg har stor respekt for livet (også de sortes), har jeg valgt kun at arbejde med symbolsk døende børn i happeningen.

80.000 forældre bliver dagligt udsat for den afskyelige oplevelse, det må være at se sit barn dø, fordi man ikke har kunnet skaffe nok mad eller medicin. Næ! Tromborg det rigtigt makabre er, at vi alle dagligt betragter disse døende mennesker i fjernsynet uden reelt at ville gøre noget for at rette op på den sociale ubalance på kloden. Måske fordi vi intuitivt ved, hvad det vil betyde for vores egen levestandard.

For at bringe denne etiske diskussion op er det nødvendigt at tage "politisk markante" og stærke symbolske billeder i brug; set fra mit synspunkt vil det være "makabert" ikke at gøre det.

Dette gøres bl.a. af »kunstnere, der ærligt vil og kan og ikke prostituerer egen kunstnerisk udvikling,« som du skriver i kronikken. Til dit og den øvrige kulturfondsbestyrelses forsvar vil jeg sige, at I ikke er de eneste beslutningstagere, der ryster på hænderne. Jeg har søgt en masse steder om støtte til denne happening og foreløbig fået afslag fra alle andre end SiD's og KAD's kulturfond samt fredsfonden. På trods af, at alle syntes, det er et strålende projekt.

Jeg vil derfor rejse en debat om, hvorfor det at bruge kunsten til at sætte spørgsmålstegn ved vores kulturs etik og moral betragtes som så problematisk, at alle, fra virksomheder til hel- og halvstatslige kulturorganisationer trækker sig med ord som: »vi støtter kun glade budskaber«, »desværre, dette er ikke vores område«, »det er for politisk«, »god idé, men for makaber og politisk markant.« (Kulturfondens variant).

◆ OMVENDT er der relativ økonomisk opbakning bagved, når kunsten bruges til rent æstetiske frembringelser. Hvis jeg havde valgt at lave en ballet, et musikstykke eller egnteater over FN-temaet, var det formentlig blevet accepteret. Men åbenbart er billedkunstens nonverbale sprog kun udset til at fungere inden for visse rammer.

Jeg kunne måske forstå det, hvis de etiske spørgsmål, der blev stillet, var grænseoverskridende eller oven i købet revolutionære. Men det ejendommelige er, at selv om min performance støtter den bestående etik og selvforståelse, trækker evt. støtter sig lynhurtigt! Man skulle da ellers mene, at et samfund, der bygger på et humanistisk grundlag, netop var interesseret i at støtte kunst, der tager det humanistiske synspunkt alvorligt.

Måske er det netop det, der er problemet. Måske er det slet ikke meningen, at vores humanisme, og dermed det etiske grundlag for vores kultur, skal tages alvorligt.

◆ MÅSKE BESTÅR "farligheden" i, at jeg, med mine surrealistiske symbolske billeder af virkeligheden, tvinger de selvsamme beslutningstagere ind i en dialog om forholdet imellem deres egen etik og den måde, samfundet udvikler sig på, lokalt og globalt.

Hvem ved! Måske er sandheden bare så banal, at kunsten kun skal beskæftige sig med egnesspil og menneskeheden's æstetiske udvikling, og at jeg har misforstået det hele ved også at tage samfundsmæssige og etiske problemstillinger op.

Dette er nok tæt på. I hvert fald udtalte Statens Kunstfond til TV3 nyhederne, at de ikke havde støttet min svindehundshappening, fordi »jeg var så irriterende«.

Foto: CARSTEN ANDREASEN

Jens Galschiøt Christophersen og hans "Indre svindehund" foran Odense Rådhus sidste vinter

Happening-kunstner søger støtte

◆ Performancekunstneren Jens Galschiøt Christophersen, som har skrevet dagens kulturkronik på forsiden, blev kendt i offentligheden, da han i efteråret 1993 lavede sin såkaldte Svindehundshappening. Her fortæller han selv om denne happening og om to planlagte happenings, bl.a. FN-happeningen, som er udgangspunkt for dagens kronik.

1. Svindehundshappening

Den 12. til 14. november 1993 anbragte jeg 20 tons-tunge skulpturer af "min indre svindehund" foran humanistiske og demokratiske monumenter i 20 europæiske byer fra Stockholm til Barcelona.

Formålet var at gøre opmærksom på, at den europæiske reaktion på flygtninge og indvandrere fra den tredje verden giver næring til tendenser som vil medvirke til at destruere vores egen kultur (frit efter Enzenberger).

Alle undtagen dele af den ufaglærte fagbevægelse (SiD, KAD og PMF) og Fredsfonden afslog at støtte happeningen, og den blev kun gennemført, fordi jeg selv betalte 100.000 kr. (banklån). Efterfølgende forsøg på at opnå støtte gav 195 afslag ud af 200 ansøgninger.

2. Skamstøtتهappening

Der bygges en obeliskagtig skulptur på fire-fem meters højde. Skulpturen består af mennesker, der trækkes ud i smertefulde surrealistiske forvriddinger. Skamstøtتهen støbes i sort bronze i 10 til 20 eksemplarer og skal placeres rundt omkring i verden (to til tre om året), hvor der er sket en forbrydelse imod humanismen.

Skamstøtتهen er endnu på tegnebrættet og er ved at blive bygget op på mit værksted. Jeg har endnu ikke ansøgt om støtte til dette projekt.

3. FN-happening

Der fremstilles 40.000 stk. 1 1/2 meter høje folieballonbørn med udstrakte arme, i sort metalfolie. Foliebarnet fyldes med helium og hænges op over København samt slippes løs i kirker, banker og parlamentsbygninger den 6. marts 1995, når også FN's sociale topmøde starter.

Folieballonerne vil langsomt dale ned og "dø" under konferencen og skal symbolisere skævheden i den globale organisering (se projektbeskrivelse).

Jeg har ansøgt om støtte og modtaget afslag fra en del private firmaer, Statens Kunstfonds produktionspulje (der ikke mente, at det hørte under dem), Kulturfonden (der mente, at projektet var for politisk og ville forurene!!) og andre fonde.

Derimod har jeg modtaget støtte fra SiD og KAD's Kunstfond på 50.000 kr., samt fra Fredsfonden. Men da mit projekt koster hen ved 1,5 mio. kr., er der langt igen.

Jeg har kontaktet Benneton og Toscani i Italien, der muligvis vil støtte mig, og jeg vil derudover forsøge at kontakte kulturministerens direktorat.

Århus Stiftstidende

16 NOV. 1994

1014
Kulturpris til Erik Clausen og skaberen af »Den indre Svindehund«

Erik Clausen

»Den indre Svindehund« på Rådhuspladsen i Århus.

GØGLEREN og filmmanden Erik Clausen og smykesmed Jens Galschiøt Christoffersen fik hver 50.000 kr., da FTF's kulturpris blev uddelt tirsdag.

Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-nominering med Carl-Nielsen filmen »Min fynske barndom«. Men ikke mindst Clausens film om de arbejdsløse, »De frigjorte«, blev fremhævet som begrundelsen for tildelingen af prisen til Clausen.

JENS Galschiøt Christoffersen fik prisen for skulpturhappening »Den indre svindehund«, da svindehundskulpturer blev stillet op på pladser i Europa. Århus fik også sin, den stod i lang tid på Rådhuspladsen.

»FTF har ønsket at anerkende initiativet, fordi det med skulpturen som virkemiddel er et anderledes, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne«, hedder det i motiveringen for, at prisen gives til Jens Galschiøt Christoffersen.

16 NOV. 1994

Politiken

FOTO: FINN FRANDBEN

Svindehund gav en pris

Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF) gav i går sin kulturpris til billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersen og gøgleren, filmmanden med mere, Erik Clausen. Galschiøt Christophersen fik 50.000 kroner for sin skulptur-happening Den Indre Svindehund, hvor svindehundskulpturer blev stillet op på

Erwins hjørne

1014

tekst Erwin Neutzsky-Wulff

På byens offentlige pladser kunne man i en periode se en lidet flatterende skulptur opstillet, forestillende en ulasteligt klædt herre med grisehoved. Det bizarre kunstværk bar titlen *Den indre svinehund*, et begreb, der ikke krævede nærmere forklaring.

Der var åbenbart ikke tale om det sædvanlige kommunalt autoriserede kløverblad i cement, fulgt op af vrede kommentarer i lokalaviserne fra folk, der fandt det uforvarligt, at deres surt sammenspændte penge skulle gå til noget så ubrugeligt som kunst. Dette kunne ses af, at statuerne ofte blev opstillet i ly af mørket, for senere at blive fjernet af de offentlige myndigheder. I modsætning til havfruehovedafbryderne og andre lyssky personer stod ophavsmanden dog offentligt frem, ja, han beklagede, direkte at han ikke havde kunnet få sine uanselige udgifter dækket, når nu så mange andre - underforstået: inferiøre - værker tilsyneladende ingen vanskeligheder havde med at komme på finansloven.

På en vis måde må man give manden ret. Langt fra at være på nogen måde subversivt, udtrykte hans værk jo nemlig måske vores kulturs hovedmyte og burde altså mageligt have kunnet få sin plads imellem Absalon og Den Lille Hornblæser.

Heller ikke symbolikken er ny - det svinske menneske. Den gang folk endnu gik i kirke, hed svinehunden godt nok arvesynd. Men bortset fra navneforandringen er der næppe noget nyt i sagen.

Mennesket er fra fødslen ondt. Lige meget hvor pænt det er udenpå, i dets indre er det et svin. Det gælder følgelig at undgå, at dette indre menneske, eller snarere umenneske, kommer ud, og det er i virkeligheden her, kirken og samfundet finder deres berettigelse. Mennesket behøver sine vogtere, og gennem kirken eller statens sakramenter, opdragelse, terapi og i svære tilfælde fængsler og kætterbål opnås det, at arvesynden besejres, svinehunden forbliver indre og pønitenten belønnes med den menneskelighed, som betyder en afsked med den fordærvede menneskenatur.

Vi har love til at sikre vores rettigheder. Sådan lyder lektien. Og sådan lød den fra prædikestolene i tusind år, indtil et lille forknyt væsen forsigtigt stak hovedet frem bag salmebogen, med et navn, som i endnu mange århundreder ikke skulle pryde nogen sokkel: Humanismen. For hvad kunne vel være mere forargeligt - rent ud satanistisk, som kirken døpte den lille - end at fæste lid til mennesket i stedet for til Gud, til natur i stedet for moral.

Mennesket er godt, pippede kræet. Mennesket kan styre sig selv. Klerkene gøs, i kulissen raslede revolutionerne. Alle mennesker

skulle være brødre, hed det nye credo, fjernet fra det personlige gudsforholds munkecelles frelse.

Og så faldt kirken. Ja, for mennesket strækker alle dogmer våben.

Og vi fik - ja, hvad fik vi? Vi regnede på det og fandt ud af, hvad vi havde råd til.

Måske ikke demokrati, men så dog parlamentarisme, en ny specialiseret samfundsgruppe ved siden af soldaten og købmanden - politikeren. Måske ikke netop næstekærlighed eller overhovedet interesse for næsten, men så i det mindste love, der er så helgarde, at kun de allersmartere og mest hensynsløse kan gennemskue dem i tilstrækkelig grad til at omgå dem.

Hvor taknemmelige må ikke de svage være for disse to vogtere af deres frihed - det repræsentative demokrati og loven. Og hvor sært - hvor decideret pudsigt - at det altid er de velbærgede, der insisterer på overholdelsen af de parlamentariske spilleregler.

Gud må elske de fattige, for Han har skabt så mange, sagde man ironisk, da kirken garanterede de besiddendes besiddelser. Skulle vi modernisere denne beske vittighed, kunne vi anføre, at det er sært, at der er så mange, der har valgt at være fattige.

Skulle nu nogen fejlagtigt få det indtryk, at vi er tilbage ved square one, tyrannerne og plutokraterne, som det jo egentlig var humanismens erklærede formål at bekæmpe, ja, så

må vi naturligvis ikke glemme arvesynden - den indre svinehund. Måske begunstiger loven de i forvejen begunstigede og gør ikke stort til at binde menneskene sammen, men uden denne - Herre Jemini - da ville man jo skære halsen over på hinanden på gadehjørnerne. Mistilliden til mennesket er og forbliver således til enhver tid magthavernes colibusæg.

Må jeg i al fredsommelighed foreslå den hårdtprøvede kunsnter en ny statue, som i al fald med fuld sikkerhed aldrig vil indhente nogen pris eller kunststøtte? Jeg forestiller mig, at soklen skal være dækket af skrammel: Et par årgange af Børsen og Lovtidende samt Menneskerettighederne i den nye amerikanskautoriserede udgave, som grundlag for krig.

Selve skulpturen - sådan forestiller jeg mig det i al fald - skal fremstille to mennesker (M/K, som det vist hedder nu om stunder), der ser forelsket på hinanden, og indskriften på soklen simpelthen være: *Det indre menneske...*

Erwin Neutzsky-Wulff er fast columnist på PRESS og aktuel med romanen "Verden". Idehistorikeren Rune Engelbreth-Larsen er netop udkommet med en gennemgang af Neutzsky-Wulff's forfattersklub: "Forsvar for Verden".

Kjertemind Avis (K)

21 OKT. 1994

1014

Så nåede den indre svinehund til Kerteminde

To af Jens Galschiødt Christoffersens berømte indre svinehund kom i dag med Falck til Kerteminde

Den vakte berøgt opsig i trafikken, den Falck-bil, der ved middagstid i dag transporterede to af kunstneren Jens Galschiødt Christoffersens meget berømte indre svinehund til Kerteminde i dag. De store og meget flotte svinehund blev hentet i Odense, og berygtede surret fast på lader af en Falck-bil blev de kørt til Kerteminde, hvor de lørdag og søndag skal stå og danne den første velkomst til de forhåbentlig mange mennesker, der gæster Lions Clubs kunststudstilling.

Ugeavisen
Odense-Onsdag

5 OKT. 1994

1014

INGE STRANDBY JENSEN - der er dramaturg fra Århus Universitet, leder en ny eksperimentelrende form for musik-, kunst- og teaterforestilling under Den Rytmiske Aften-skole. Eksperimentet, der har et budget på over en million, har fået Kulturfondens blå stempel i form af en støtte på 320.000 kroner. Inge Strandby Jensen vil forsøge samarbejde på tværs af forskellige faggrupper, amatører og professionelle - og håber på opførelse i foråret 1995 i et pakhus, en fabriksshal eller et lignende rum, der har været brugt til noget helt andet. Hun fortæller, at hun blev glad, da skaberen af Den indre Svinehund, kunstneren Jens Galschiødt Christophersen efter at have hørt om projektet straks blev fyr og flamme. Nu arbejder de sammen om det

Jens Galschiøt Christophersen, Danmark

SOFA-udstilling/exhibition, guide nr. 8
Skulptur/sculpture: Kokon/Cocoon
Sted/place: Biblioteket/The Library

SOFA-udstilling/exhibition, guide nr. 9
Skulptur/sculpture: Den indre svinehund/The Inner Beast
Sted/place: Torvet/The Square

født/born: 1954, Frederikssund, Danmark

uddannelse/education:
1978 Finsmed, Lindøværftet
autodidakt sølvsmed og skulptør
Locksmith from Lindøværftet
Autodidact silversmith and sculpturer

Kokon.

Den symboliserer svangerskabet og fødslen af en ny verden.

Skulpturen er lavet i forbindelse med en større udstilling på kunstpavillonen i Sevilla, hvor den indgik i "Det Rullende Galleri"s u-båds-projekt, der går ud på at omdanne en 80 meter lang russisk u-båd til et kulturelt vækstcenter i Kolding.

Cocoon.

The cocoon symbolizes the pregnancy and the birth of a new world.

The sculpture was made in connection to an exhibition in the art-pavillon in Sevilla, where it was a part of "The Moving Gallery"- submarine-project; A 80 metres long Russian submarine will be transformed into a cultural "hot-house" in Kolding, Denmark.

"Min Indre Svinehund"

Den største kunsthappening i europæisk historie

-En svinehund går gennem Europa

En kold mandag morgen slog den indre svinehund til i Europa. Det startede i Antwerpen kl. 5.25. Da indbyggere stod op for at gå på arbejde den morgen, d. 8. nov. 1993, ventede der dem på byens torv et foruroligende syn. En mere end to meter høj, sort-grå skulptur af jern-armeret beton, som forestillede en menneskelignende skikkelse - men med et fælt udseende svinehoved.

15 min. efter slog svinehunden til igen; denne gang i Oslo, hvor en tilsvarende skulptur blev opdaget på pladsen foran det norske folketing. Og 35 min. senere i Amsterdam på Dam-pladsen, endnu en, og kort før klokken 8 på Grand Place i Bruxelles, endnu et svin.

Om eftermiddagen slog svinehunden til i Bonn, Paris og Stockholm.

Og tirsdag blev Geneve, København, Zürich, Lyon, Marseille og Milano ramt. Og inden 48 timer var gået, stod 20 svinehunde på centrale pladser og torve i 20 af Europas storbyer.

Formålet

Alt sammen var det en del af en happening, der havde til hensigt at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse, der finder sted i Europa i disse år.

Initiativtager til dette tilsyneladende absurde projekt er den fynske kunstner og sølvsmed Jens Galschiøt Christophersen: "Jeg ønsker at gøre opmærksom på, at vi alle er ansvarlige for det øgende fremmedhad og forfølgelse af mindretalsgrupper."

"Som jeg ser det, ligger den virkelige fare ikke i de små yderligtgående racistiske grupper, der er dukket op i mange lande i Europa i de senere år - selvom de bestemt er et udtryk for et sammenbrud i vore moralske værdier."

"Den virkelige fare er, hvis vi ikke alle hver især vedkender os vores indre svinehund - så er det muligt for den at vokse, på trods af vores hensigt... - for til sidst i værste fald helt at tage magten over os, som det tidligere er sket i Europas historie."

Baggrunden for at Jens Galschiøt Christophersen har givet sig i kast med et så stort projekt, er det dilemma, Europa er i, og som bliver mere og mere tydeligt for hver dag, der går:

"Med katastrofer, der lurer lige om hjørnet i Europas omkringliggende regioner, kan vi, før end vi aner, blive konfronteret med nogle enorme

udfordringer til de humanistiske idealer, som vort samfund bygger på.

Hvis der udbryder borgerkrig i Rusland, eller opstår en voldsom hungersnød i Afrika, risikerer vi at horder af flygtninge vil kræve at få del i vor rigdom. Og det vil være vanskeligt at forhindre dem i at trænge ind i Europa. Og hvad gør vi så? Bygger en Berlin-mur? Internerer dem? Skyder dem?"

"Og hvad med de flygtninge og emigranter, der allerede er her? Hvis deres pårørende ligger døende på Europas dørtær, vil de så passivt se til? Hvis min kone var ved at dø på grund af krig eller hungersnød, og hun blev nægtet indrejse i Europa, så ville JEG reagere. Det ville være umuligt for mig ikke at reagere. Så vi vil stå over for et enormt dilemma."

"Jeg er godt klar over at alt dette er hypotetisk - endnu - men det er en mulig udvikling. Og det skræmmer mig! Hvor er Europa på vej hen? Er vi parate til at forsvare vore humanistiske idealer? Og er vi parate til forsvare dem på vegne af folk med en anden hudfarve - eller gælder de kun for hvide? Er vi blevet så materialistiske, at vi værdsætter vor utroligt høje levestandard så højt, at vi er parate til at ofre vor menneskelige værdighed for den - og ende som de rene svinehunde?"

En kunstners respons

"Denne happening er min personlige respons som kunstner på min egen angst. Jeg giver ingen svar. Skulpturene er mit forsøg på at provokere folk til eftertanke. Jeg håber, at den vil provokere til debat mange steder og på mange planer. Jeg har hørt at folk er begyndt at diskutere den i busser, der er kørt forbi skulpturen. Næste gang de passerer den til fods, stopper de måske op og læser de indgraverede skilte på den. Og måske vil de se sammenhængen - at de små fordomme, de fleste af os går rundt og har om hinanden og om folk fra andre kulturer, i virkeligheden er en del af vores potentielle racist, vores indre svinehund. Og at det i virkeligheden ikke er de fremmede, men os selv og vores grådighed, der truer vores kultur."

Udtrykket "den indre svinehund" stammer fra det tyske "der Innere Schweinhund", der oprindeligt blev brugt af første verdenskrigs tyske soldater om umandig og kujonagtig optræden. Men det blev først for alvor slået fast i tysk sprogbrug, da den tyske socialdemokrat Kurt Schumacher i 1932 i den tyske rigsdag i et svar til nazisterne sagde at "hele den national-socialistiske agitation er en permanent appel til den indre svinehund i mennesket"

"Den nat, hvor de fleste skulpturer blev opstillet, var det nøjagtig 55 år siden Hitler begyndte sin systematiske forfølgelse af jødemene. På "Krystalnatten" raserede nazister 7.500 jødiske

forretninger og satte ild til 267 synagoger. 30.000 jøder blev arresteret og sendt til Dachau.

Skulpturen hedder "Min Indre Svinehund" og det står indgraveret på en messingplade på skulpturen sammen med en leksikon-agtig forklaring på et sådant bæst:

Art: Dyr med de laveste instinkter.

Tilholdssted: I dig og mig, dvs. i hvert eneste individ af Homo Sapiens.

Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornærelse og respektløs behandling.

Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.

Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

MÅ IKKE FODRES!

Cogitot!

"My Inner Beast"

The biggest happening in the story of Europe

- A beast passes Europe

A cold Monday morning the inner beast stroke in Europe. It began in Antwerpen at 5.25 am. When the inhabitants went to work that morning on the 8th of November 1993 a disquieting sight met them at the town square. A more than 2 metres high black sculpture of ferro-concrete, which visualized a manlike shape - but with a nasty-looking pig's head.

15 min. later the beast stroke again: this time in Oslo, where an equivalent sculpture was discovered on the square in front of the Norwegian Parliament. And 35 min. later in Amsterdam on Dam-platz another was found, and shortly after 8 o'clock on Grand Place in Bruxelles yet another pig.

In the afternoon the beast stroke in Bonn, Paris and Stockholm.

On Tuesday Geneve, Copenhagen, Zürich, Lyon, Marseille and Milano. And within 48 hours 20 beasts were placed in central places in 20 of the biggest cities in Europe.

The Purpose

It was all part of a happening, which intended to put the rising intolerance and brutalization, which happens a lot in Europe these years, in focus.

The promoter of this apparently absurd project is an artist and silversmith from Funen, Denmark Jens Galschiøt Christophersen: "I wish to draw attention to the fact that we are all responsible to

the increasing xenophobia and persecution of minorities."

"As I see it the real danger is not the small extreme racist groups which have emerged in Europe in the last couple of years - eventhough they certainly are an expression of the break down of our moral values."

"The real danger is, if we do not acknowledge our inner beast - that it makes it possible for it to grow in spite of our intentions... - In order to in the worst case to take over us, as it already did earlier in European History has happend."

The reason why Jens Galschiøt Christophersen wants to tackle such a huge project is the dilemma that Europe is in and which becomes more and more evident each day:

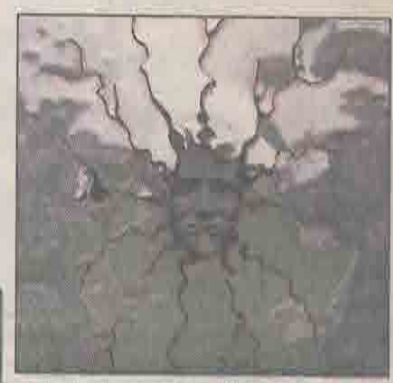
"With catastrophes lurking in the surrounding regions of Europe we will before we know it be confronted with enormous challenges to our humanistic ideals.

If a civil-war breaks out in Russia or an immense famine in Africa breaks out, we risk having hordes of refugees demanding a part in our wealth. And it will be difficult to prevent them from forcing their way into Europe. And what do we do then? Built a new Berlin Wall? Intern them? Shoot them?"

besat folkevogn af ældre dato og uden indmad. Kunstnerens navn var ikke at få øje på.

BRUNTON RUSTEN FAV
14/8 - 94

Set fra SOFA'en

Ét af Antje Bostelmans talrige oliemalerier, hvor et menneske får sig en snak med en fisk.

Jens Galschiøt Christophersens skulptur Kokon symboliserer svangerskabet og fødslen af en ny verden. Skulpturen er lavet i forbindelse med en udstilling på kunstpavillonen i Sevilla. Øverst ses et af 21 ansigter i skulpturen.

Dream Watchers af Antje Bostelmann og Thomas Metzger står ved vandtårnet.

Line Carlsens Lænestolsmand får en lur – som resten af Nyborg. Eneste publikum på Morgenpostens kunstrunde var dette par.

Det er torsdag eftermiddag. Klokken er 16. Solen tager sig et velfortjent hvil bag et par stålgrå skyer. Dagen er forvandlet til en god undskyldning for endelig at blive indendørs, smække benene op i sofaen og møve sig til rette med en god kriminalroman.

Det er til gengæld også en perfekt dag til at daske rundt i tilbagelænet tempo og se på, hvad der gemmer sig bag pudserne på den S.O.F.A., der i øjeblikket spreder sit koldskum over Nyborg.

Tilsyneladende er det kun en flok eftermiddags-dovne ænder, der har taget liggende opstilling foran Jens Galschiøt Christophersens – ham med den berygtede Min Indre Svinehund – 21 buede aluminiumsplader ved biblioteket. Kokon kalder Jens Galschiøt Christophersens sin skulptur, der ifølge den fynske kunstner symboliserer svangerskabet og fødslen af en ny verden.

21 mørke ansigter gennembryster hver deres aluminiumsskjold og stirrer med tomme øjne på eftermiddagens eneste tilskuere – ænderne – hvoraf nogle endda ligger med ryggen til og pudser sig, mens andre tillader sig den uforskammethed at slumre med hovedet gemt bag vingen.

Alexandru, Ivan, Frank, Lubomir, Antje, Flemming, Mario, Walther, Lis, Ib og 61 andre kunstnere fra 19 europæiske lande sætter i denne måned deres visuelle præg på gader og stræder, i parker og på torve, indendørs som udendørs – og planter deres kunstværker midt i ansigterne på forundrede, indifferente eller interesserede nyborgensere og turister.

Byen er formelig stoppet med skulpturer, vandkunst, ildkunst, maleri, grafik, installationer, fotografier, skulptu-

Kunstige Nyborg

Foto: HELENE BAGGER

Tekst: SUSSI HVID

rer og performances.

Det er S.O.F.A. Art Event Nyborg 1994, der i hele august præsenterer et 'temafrat, varieret udsnit af nutidig europæisk kunst', der skal 'synliggøre kunsten ude på byens mure, gader og pladser, hvor mennesker færdes, for at inspirere og katalysere nye måder at opleve og tænke på: Et bidrag til integrationen af Europas mennesker', hedder det i programmet.

Men denne eftermiddag, hvor vejrguderne ellers for en gangs skyld gør det muligt at bevæge sig nogenlunde frit omkring uden risiko for konstant dehydrering, er byen støvsuget for publikum på de steder, hvor 'mennesker færdes'.

Eneste undtagelse er et par holland-

ske cykelturister med svær oppakning, der studerer vejkort og ikke udviser den mindste interesse for Antje Bostelmann og Thomas Metzgers skulptur Dream Watchers, der står på en lille høj ved vandtårnet. En smal 'menneskeveksel' af nedtrådt græs, der fører op til de drømme-kiggene figurer, fortæller dog, at der har været nysgerrige til stede.

S.O.F.A.s hovedkvarter på Dronningens Bastionsvej ligger lige så øde hen. Informationskontoret, som også er tomt, er overklistret med små gule huskelapper, der hænger og flager i vinden fra det åbentstående vindue til gården, hvor der står en mosaik-besat folkevogn uden indmad og indregistrering.

Udstillingslokalerne runger af tomhed indtil det absolut eneste publikum, vi mødte på vores rundtur – et tavst par med korslagte arme – træder ind og nikker anerkendende ved synet af Line Carlsens Lænestolsmand, der går i et med stoffet og hænger træt henover det ene armlæn.

Parret står et øjeblik og betragter Antje Bostelmans oliemalerier af nøgne skaldede mennesker, der taler med fisk, inden de forlader rummet og begiver sig gennem hovedkvarterets café, hvor et ungt menneske med umoderne punkerfrisur hamrer insisterende ufølsomt i det opretstående klaver.

Måske er turisterne ikke kommet til Nyborg endnu, måske var nyborgenserne på arbejde, måske var tidspunktet på dagen ikke det rette, hvem ved. Men nogen kunstfestivalstemning var det desværre ikke til at opsnuse denne dag i Nyborg.

Folk foretrak måske at få en eftermiddagslur i deres egen divanese og lade den store S.O.F.A. stå urørt.

2 AUG. 1994

Indre svinehund med bybussen

LÆSERDEBAT

Tommy Rolf Nielsen,
Møllerparken 31, Nyborg,
skriver:

I anledning af den forestående SOFA-festival er der blevet opstillet den omstridte statue »Den indre svinehund« på Torvet i Nyborg.

Det giver mig anledning til at give min mening til

kende om, at den indre svinehund ikke kun handler om racisme, men i allerhøjeste grad om, hvordan man også behandler sine medmennesker på nedværdigende vis i enhver henseende.

Jeg kan selvfølgelig nævne mange eksempler her på, men nøjes med et emne: Den lokale bybusplan!

Det er min opfattelse, at vognmand Helge Christensen og hans nu otte arbejdsløse, dygtige chauffører alle er ofre for den indre svinehund, som også har vist sit grimme ansigt overfor alle os, der protesterede mod den nye bybusplan.

Jeg vil opfordre til, at statuen »Den indre svinehund« får permanent plads foran rådhuset i Nyborg som en påmindelse om, at kommunale politikere og embedsfolk ikke fodrer den fremover, som det er sket hidtil.

Å JOUR KLIP

Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

4 AUG. 1994

Å JOUR KLIP

Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

4 AUG. 1994

Blød SOFA i Nyborg

Den omfattende kunstfestival er af ujævn kvalitet med mange fortænkte indslag, men også med enkelte stærke manifestationer i Korsbrødregården og SOFAs hovedkvarter.

KUNST

SOFAen er lidt blød og står på vakkelvorne ben, men der er heldigvis enkelte fjedre, som sprænger sig vej gennem betrækket og dirrer i luften.

Man skal bruge bentøj og åndedrætsorganer flittigt i den sommerhede luft for på Nyborgs kunstnerfestival SOFA at hente i det mindste et igangsættende udbytte på Nyborg Slots loftsetage. Det drejer sig om danskerne Gerda Louise og Frank Buchgratz' forherligelse i billeder og skulpturer af idrættens hektiske drama. Stærkere udtrykt i enkelte lidt for skarpe olie-billeder end i de surrealistiske udtænkte skulpturer, der synes at ironisere over sportens fysiske omkostninger. Undervejs snupper man på førstesalen islændingen Thordis Sigurdardotirs leg i stoffer med bl.a. garnnøgle og tråd til en påbegyndt vævning på væggen som en ren dekorativ øjelyst. Den spanske Inese Jacobi og lettiske Sagra Ibanez udfolder sig i to tekstil-skulpturer, den ene i gullige farver duver monumentalt i rummet, den anden i drageopbygning virker nok så disharmonisk og urolig.

I et vilkårligt udpluk mellem de 65 skulpturer fra 19 europæiske lande – for mere er der hverken overskud eller kræfter til at konsumere – fæstner man sig ved tjecken Jam Ambruz' store skulptur Pavillon i egetræ ved slotet. Formet fortil som en gigantisk forstavn, der pløjer sig vej gennem græsset mod søen, mens den bagtil overrasker ved et nok så nænsomt samspil mellem tre forskellige konstruktioner. Der er endvidere på torvet fynboen

Jens Galshøj Christophersens *Indre svinehund*, som sættes i relief af forførende blomsterpynt, og hans *Coccon* ved biblioteket. Den er opbygget af vældige buede aluminiumsplader, hvori man ser ansigter, som sprænger sig vej gennem materialet mod lyset. Ideen er god, men jeg synes, at flere af ansigterne virker for monotone og hverken afspejler fryd eller angst ved gennembruddet.

Der er endvidere østrigeren Ursula Beiers to slanke, indiansk påvirkede farvefigurer i Lille Kongensgade, som har lidt svært

ved at folde sig ud i deres meget sammentrykte indbyrdes dialog, og danskeren Flemming Knudsens *Stenblomsten* i granit ved kirken, som er et forsøg på at kombinere smykket med skulpturen. Den har indbygget dynamik, men virker på en eller anden måde lidt kluntet, mens man på Volden kan man opleve slovakeren Miroslav Broos vævede tekstilperformance: *Bliver du stående, væves du ind*, bygget op med voksmannequiner, som dels klamrer sig til et træ, dels vikles ind i stoffernes edderkoppespin. Et lidt for

Bliver du stående, væves du ind. Miroslav Broos fra Slovakiet er repræsenteret med denne tekstilperformance på volden. Foto: Birgitte Heiberg.

nok så veltalende opstilling med åkander i glas, som hævder sig ved fine spejlinger og intense krusninger i bladernes sammenføjninger. Østrigeren Martin Brunhuemers portræt af malerprinsen Eugen på en rusten sokkel siger mig til gengæld ikke noget.

I Korsbrødregården er man til afveksling fra adskillige fortænkte symbolvirkninger mere nede på jorden med en ophængning af ni naivistiske malere, der i deres billeder udtrykker essensen af dansk folkelig humor og livsudfoldelse. Med eksempelvis Tom M. Jensens djærve barokke portrætter fra gymnastiksalen og foran friluftsscenen, W. Schlademoses detaljerede fabulationer over kærlighed og kolonihaveidyl og Frede Malmros' små modellerede husfacader i træ og kit, som repræsenterer en i dag forsvundet sidegadeidyl med små cafeer og butikker.

Flest kvaliteter med bund i finder man i S.O.FAs hovedkvarter på Dronningens Bastionsvej. Eksempelvis danskerne Line Carlsens kvinde i stof, der flyder træt hen i en sofa og næsten er vokset ind i den, Maria Vega Møllers billedtæpper af dansende bevægelser i hvide streger mod sort og i et særligt rum Dagmar og Erik Rytters mange udskårne detaljer af dyreformer, der dog præsenterer sig mest rytmisk i ophængning på væggen. Der er belgieren Marc Van Booms' kosmiske billeder med et magisk eventyrligt præg, franskmændene Joël Astrucs fotografiske billeder af sensuelle piger og polakken Michal Golabeks små bronze-skulpturer af rigt strukturede klædningsstykker, flagrende uden menneskelig identitet.

S.O.F.A. vil vække modsigelse, begejstring og – som det værste af alt set fra kunstnerens side – ligegyldighed. Peter Eriksen

'Svinehund' skal blive

Tommy Rolf Nielsen, Møllerparken 31, Nyborg skriver blandt andet:

Lokal debat 1014

I anledningen af S.O.F.A festiavlen er der blevet opstillet den omstridte statue, 'Den indre svinehund' på Torvet i Nyborg. Jeg mener, at den ikke kun handler om racisme, men i allerhøjeste grad om, hvordan man behandler sine medmennesker på nedværdigende vis. Jeg kan nævne mange eksempler her på, men vil nøjes med et eksempel fra den lokale bybusdrift.

Efter min opfattelse er vognmand Helge Christensen og hans nu otte arbejdsløse chauffører alle ofre for 'Den indre svinehund', som har vist sit grimme ansigt for alle os, der protesterer mod den nye bybusplan.

Jeg vil opfordre til, at 'Den indre svinehund' får permanent plads på Torvet, så kommunale politikere og embedsmænd ikke fodrer den fremover, som det er sket tidligere.

Å JOUR KLIP

Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:

Aalborg Stiftstidende

13 JUNI 1994

1014
**Svinehund
lægger vejen
forbi Struer**

Af Max Melgaard

■ For et stykke tid siden vakte det stor forundring, da en lang stribe byer over hele Europa fik anbragt skulpturer forestillende en svinehund på byerne fornemste pladser.

Struer fik ikke nogen. Det syntes den lokale SF-formand ikke var rimeligt. Struer er netop kendt for at være stedet, hvor det ultra-højreorienterede Holger Danske-parti er repræsenteret i byrådet på et program, der ønsker de fremmede ud af landet.

- Kan vi ikke få sådan en karl til Struer, spurgte SF-formand Egon Roesgaard.

Så kan folk få noget at tænke over, mente han.

Det førte til en heftig debat i den vestjydske Limfjordsby. Fremskridtspartiet blandede sig i debatten, og som ugerne gik, blev diskussionen mere og mere heftig, og debatten

kom til at dreje sig om, hvem der skulle betale for sådan en karl.

Ham, der oprindeligt skabte svinehunds-skulpturen, Jens Galschiøtt Christophersen fra Odense, syntes ikke, at det skulle komme an på pengene. Han tilbød, at kommunen kunne få én for et symbolsk beløb.

Men kommunen ønskede ikke at få en svinehund, da det endeligt kom til stykket.

Og dermed kunne sagen være endt.

Det er den bare ikke. Søndag kom der alligevel en svinehund til Struer. Jens Galschiøtt Christophersen udstiller nemlig på Gimsinghoved i Struer. Og med sig på udstillingen har han et eksemplar af sin svinehund.

På Gimsinghoved kan man tillige se skulpturer af Regitze Boserup og Henrik Voldmester samt oliemalerier af Sabine Nielsen og Dorte Kyhn.

Så kom svinehunden alligevel til Struer.

Foto: Finn Frandsen

1014
på Gimsinghoved

- Det er os allesammen, og ikke kun Holger Danske og deslige, jeg tænkte på, da jeg fremstillede skulpturen "Den indre svinehund",

sagde kunstneren Jens Galschiøtt Christophersen, ved åbningen af sommerudstillingen på Gimsinghoved, søndag eftermiddag.

Egon Roesgaard ses her ved skulpturen "Den indre svinehund" og politikken omkring svinehunden, og forslaget fra Egon Roesgaard om Struer Kommunes køb af "svinehunden" - har givet Struer meget presseomtale.

Inskriptionen på skulpturen "Den indre svinehund" lyder:

INDRE SVINEHUND

ART:

Dyr med de laveste instinkter
TILHOLDSTED:

I dig og mig, dvs. i hvert eneste
individ af Homo Sapiens.

VÆKSTBETINGELSER:

Vokser sig stor, når mennesker
udsættes for vold, fornedrelse
og respektløs behandling.

ADFÆRD:

Angriber menneskets etiske
værdigrundlag, så racisme,
fremmedhad og intolerance får
overtaget.

UDBREDELSE:

Kan fuldstændig tage magten i
det enkelte menneske, i sociale
grupper og i ekstreme tilfælde
over hele befolkninger.

MÅ IKKE FODRES!

Skulpturen "Den indre svinehund" er kunstneren her på egen særdeles kendt for, via den megen omtale i dagpressen, hvor stifteren af et nyt parti havde taget nogle udtalelser om den indre svinehund, meget personligt. Det var Egon Roesgaard fra S.F., der havde fremsat udtalelserne og han var da også tilstede under åbningen af sommerudstillingen, for

at den store sommerudstilling kan ses på Gimsinghoved. I haven er der også placeret nogle af Jens Galschiøtt Christophersens værker, herimellem en fire meter høj barsk stålskjold, der gennembrydes af et blødt mørkt ansigt. Til Verdensudstillingen i 1992 i Sevilla, havde kunstneren fremstillet ikke mindre end 20 af de store stålskjolde.

Men sommerudstillingen rummer også andet end skulpturer. Regitze Boserup udstiller masker i jern og messing, Henrik Voldmester udstiller granitskulpturer, Sabine Nielsen oliemalerier og Dorte Kyhn udstiller også oliemalerier.

Sommerudstillingen kan ses på Gimsinghoved til først i august.

Vi spurgte Egon Roesgaard, om der stadig var planer om at få "Den indre svinehund" opstillet i Struer.

- Nej, jeg må indrømme, at efter afslaget fra byrådet, har jeg indtil videre opgivet planerne. Men Struerboerne kan nu ved selvsyn få "Den indre svinehund" at se ved et besøg på Gimsinghoved her i sommermånederne, og man behøver ikke et besøg i Gimsinghoveds åbningstid, for skulpturen er opstillet lige udenfor Gimsinghoveds indgang.

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

31 MAJ 1994

1014
**Svinehunden
flytter til Tornbjerg**

■ Den indre Svinehund - Jens Galschiøtt Christophersens Klingenberg-kunstværk, som bystyret ikke er fuldstændig vild i varmen med - havner nu på pladsen foran Tornbjerg Gymnasium, og dermed er alle parter tilfredse.

Gymnasiet har nemlig selv bedt om at måtte overtage svinehunden, for den passer godt til det tema, der er planlagt for skoleåret 1994-95. De fremmede hedder det, og meningen med Galschiøts Christophersens skulptur er netop at minde om den indre svinehund, der lever i os alle, og som med mellemrum stikker hovedet frem i form af intolerance og racisme.

Også kunstneren er, ifølge Odense-borgmester Anker Boye, tilfreds med, at hans værk nu får en blivende placering i Odense.

- Jeg har talt med ham om det, og det er helt i orden med ham, siger Anker Boye, der også er formand for Odense Bys Kunstfond.

- Vi har lavet den aftale, at Christophersen nu sætter skulpturen i stand (nogle har brækket snuden af svinet, red.), og at byen sørger for transporten.

Borgmesteren tilføjer, at også han er særdeles glad for udgangen på sagen:

- Svinehunden er måske

Den indre Svinehund - fra Klingenberg til Tornbjerg Gymnasium. (Arkivfoto).

ikke noget rigtigt kunstværk som sådan, men den skaber god opmærksomhed om et godt tema. Og med

den løsning, der nu er fundet, vil den fortsat gøre gavn, siger Anker Boye. -h.

14 JUNI 1994

1014
Svinehund på fransk visit

Også i Struer har der stået en hed debat om odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens skulptur *Den indre svinehund*. SF's formand, SID- og KAD-afdelingerne ønskede den til byen, andre var stærkt imod. Enden blev, at byrådet - trods kunstnerens tilbud om at han kun skulle have en symbolsk betaling - takkede nej.

Men nu kommer skulpturen alligevel til Struer, omend kun på fransk visit. Det sker i forbindelse med en udstilling på det lokale Gimsinghoved, hvor *Den indre svinehund* sammen med andre af Galschiøts arbejder vises sommeren over.

Den indre svinehund - alligevel til Struer

Dagbladet Holstebro

13 JUNI 1994

1014
Vores tanker skaber den indre svinehund

- Der findes indre svinehunde i os alle sammen, og der skal ikke ret meget til at få dem frem.

Det sagde kunstneren Jens Galschiøt Christoffersen, da han søndag åbnede sommerudstillingen på Gimsinghoved.

Et eksemplar af hans skulptur »Min Indre Svinehund« tog imod gæsterne, da de mødte op ved udstillingens åbning, så det var naturligt at han i talen kom ind på sine tanker da han for nogle måneder siden opstillede tyve svinehunde i forskellige europæiske hovedsteder.

- Det er ikke de fremmede, der ødelægger vores kultur, men vores reaktion

på dem. Det var sådan, det gik i Tyskland i 1930'erne, og sådan kan det gå igen i hele Europa i løbet af 10 - 15 år, hvis ikke vi begynder at tænke over, hvordan vi opfører os mod hinanden. Vores medmenneskelighed skal fremgå af at vi holder op med at tænke på andre som jøder eller serbere og begynder at tænke på dem som medmennesker.

- Inspirationen til skulpturen har jeg fået af krigshandlingerne i Jugoslavien. Jeg har holdt ferie mange gange dernede, og når man kender forholdene, kommer det som et chok at folk pludseligt kan begynde at opføre sig sådant overfor hinanden, sagde han.

Efter talen fik Jens Galschiøt Christoffersen sig en snak med Egon Roesgaard, der har foreslået at »Min indre Svinehund« opstilles i Struer.

På udstillingen kan man se mange andre skulpturer end den berømte svinehund, og alene et besøg i haven, hvor der blandt andet er opstillet et af de 12 kæmpeskjolde, som Jens Galschiøt Christoffersen fremstillede til verdensudstillingen i Sevilla, er grund nok til at lægge ruten forbi Gimsinghoved i løbet af sommeren.

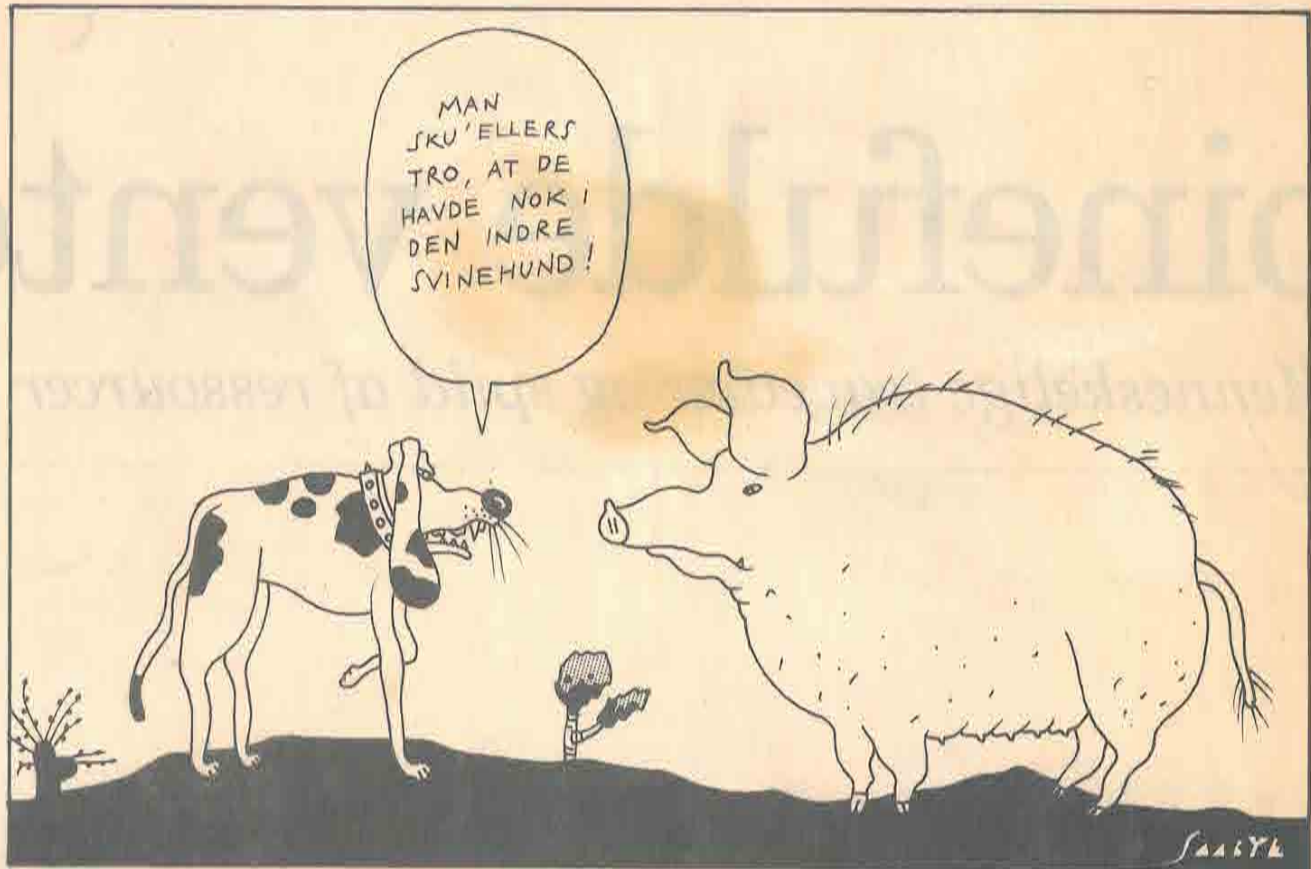
Udstillingen kan ses frem til søndag den 7. august. jak

Jens Galschiøt Christoffersen talte meget varmt om den indre svine-

DEBAT

Fra Dyrenes verden

Mangelen på donorer til transplantation kan muligvis løses ved hjælp af organer fra grise.

Å JOUR KLIP

Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:

Dagbladet Holstebro

- 8 JUNI 1994

1014
Nu kommer svinehunden til Struer

Kunstneren bag den meget omtalte skulptur *Den Indre Svinehund*, Jens Galschiøt Christoffersen, udstiller fra på søndag på Gimsinghoved.

Sammen med fire andre kunstnere fylder han kulturcenterets stuer og have med skulpturer og malerier, og i samme forbindelse udstilles en række af B&O's nyeste produkter.

Den Indre Svinehund - et frakkeklædt menneske med svinehoved - blev sidste sommer udstillet i 20 europæiske byer som en reaktion mod tiltagende racisme og fremmedhad.

Det er ikke første gang B&O's produkter vil kunne ses sammen med den kontroversielle kunstners skulpturer. I flere år har man i fælleskab arrangeret udstillinger i Sønderborg med særligt henblik på de tyske kunder.

De andre kunstnere, der udstiller på Gimsinghoved, er Henrik Voldmester, der har lavet skulpturen ved Struer Kirke, Sabine Nielsen, Dorte Kyhn og struerboen Regitze Boserup.

Udstillingen åbnes på søndag af Jens Galschiøt Christoffersen og kan ses frem til den 7. august. jak

Da jeg fik brevet fra FTF, åbnede det og så beløbet, troede jeg først, at det var noget, jeg skulle betale - det plejer det at være med sådan nogle breve - men da det gik op for mig, at det var en pris - og at det var fra en faglig organisation, blev jeg sku' glad og følte, at det var en appel-sin i min turban. Faglige organisationer er ikke for fremtrædende i forhold til kultur, og det er fordi "kultur" som regel er noget højrøvet og elitært noget. Men at jeg har kunnet sige fagbevægelsen noget gør mig glad, for folk i fagbevægelsen tænker solidarisk og kollektivt."

Det generer heller ikke anarkisten og 60-flipperen i Clausen, at han får prisen af FTF, der repræsenterer "pæne" og "borgerlige" grupper som politiet, lærerne og sygeplejerskerne.

Fyr lederne

"Jeg ville ikke ryste på hånden over at få overrakt prisen af en betjent", siger han. "Politiet er - som mange andre offentligt ansatte - dårligt lønede og dårligt ledede og er blevet frataget sin ret til at udtale sig. Jeg er stort set ligeglad med udtalelser fra en professor dit eller en sociolog dat fra et af universitetets skriveborde om narcoen på Vesterbro. Men jeg ville meget gerne høre hvordan det opleves af den betjent, der dagligt hanker op i vrage derude. Dårlig ledet? Hele det danske samfund har en ledelseskriser. Vi har ikke en økonomisk krise - der er masser af penge - men en ledelseskriser. I skolen oplever vi, hvordan personalet yder et stort stykke dygtigt arbejde for at få det til at fungere. Når det kniber er det ikke personalets skyld. Som indlagt på sygehuset er man ikke i tvivl. Sygeplejerskerne og lægerne kan deres kram og arbejder hårdt. Det samme på daginstitutionerne.

"Når det alligevel ikke fungerer må det altså være ledelsens skyld. Jeg tror, det er fordi det ikke er en sygeplejerske eller en læge, der styrer hospitalet og ikke en pædagog, der styrer institutionerne. Der er for mange mellemledere, der er noget helt andet, og som sidder bag store borde til en for stor løn og siger "Det kan ikke lade sig gøre" til dem, der kommer ind. Og man kan løse det hele ved - med et pennestrøg - at fyre dem og lade personalet selv finde ud af det. En leder skal være en Robin Hood, der har et mål og kan få folk med sig og fortælle, at det er meget sjovere at tage fra de rige og gi' til de fattige end omvendt.

Et barn af fagbevægelsen

Erik Clausen et barn af fagbevægelsen - bogstaveligt talt. Hans forældre mødtes til et fagforeningsbal på Enghavevej. "Omme bagved fortalte far min mor om alle selvstarterens mysterier" - og ganske kort tid efter kom Clausen Junior til verden.

Men det var en anden fagbevægelse, han blev født ind i. En mere varm og personlig. "Hvad er det med dig, Clausen?", sagde malernes formand Svend

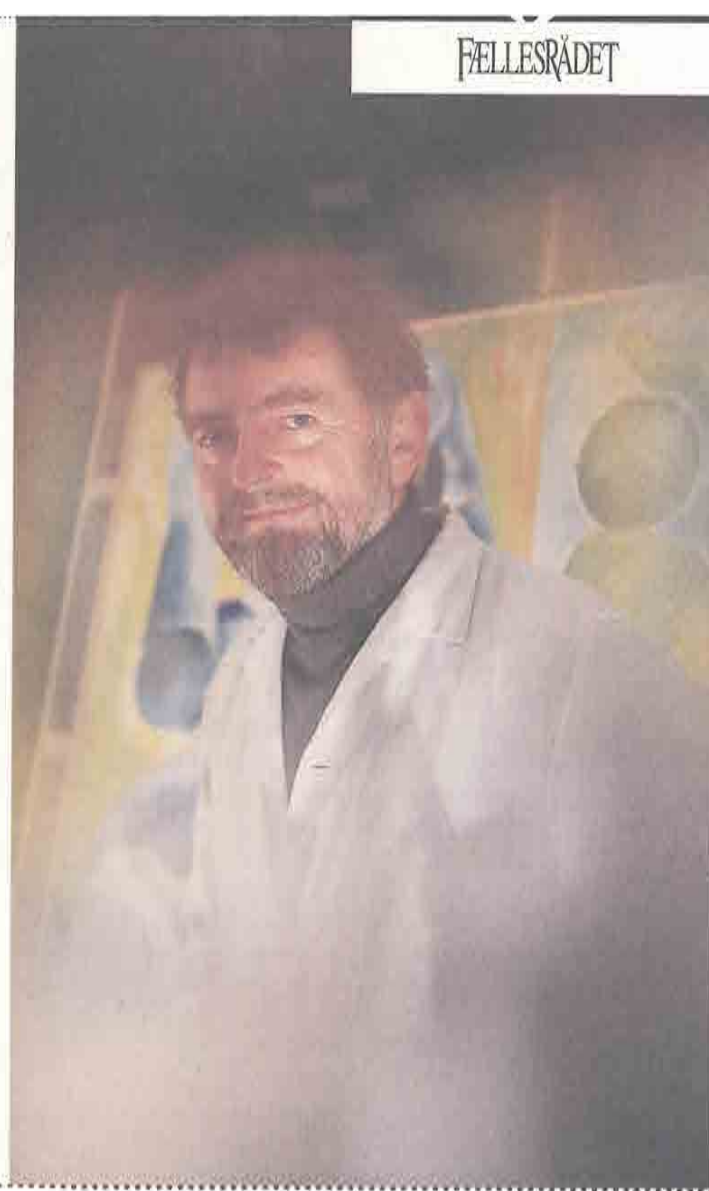
Svendsen, da Erik mødte op på kontoret. "Er du arbejdsløs? Det er da ikke så godt". "Det gør ikke så meget", sagde knosen Erik. Jeg er ugift og har ikke så mange udgifter. Jeg klarer mig." "Men du går jo og falder sammen. Du sku' ta' og ta' på højskole!"

"Jeg vidste sku' ikke hvad en højskole var, men jeg kom da afsted, og det har betydet uendeligt meget for mig", erkender han i dag.

"Men Svendsen var en rigtig person, som man kunne kende og forstå og måske også respektere. "Røv eller kammerat!" sagde han. Jeg synes fagforeningslederne i dag har det med at gøre sig usynlige. Vi kender dem ikke - som personer. Og jeg synes heller ikke om den bedrevidende stil, nogle formænd har tilagt sig. Når jeg ser Finn Thorgrimsson komme ind og fortælle regeringen, hvad de bør gøre, så synes jeg, at jeg ser jeg en Bresnev, og det holder jeg ikke af."

Reaktioner

"Og så spiller fagforeningerne en alt for lille

Ugeavisen
Odense-Onsdag

11 JAN. 1995

Nye lokaler til smykkemedlen

"Smykkemedlen" ved Jens Galschiøt Christophersen er flyttet i nye lokaler, og det markeres fredag den 13. januar med åbent hus og reception på adressen Banevænget 22, Næsby. Ved arrangementets start kl. 13 vil to værksteder være åbne, og her vil man kunne møde både smykkemedlens

medarbejdere og medlemmer fra middelfalderforeningen Scramasax, som også er flyttet ind i lokalerne. Samtidig åbner to udstillinger med henholdsvis skulpturer og malerier. De officielle åbningstaler holdes kl. 14, og herefter er dørene åbne frem til kl. 19.

Ugeavisen
Odense-Onsdag

18 JAN. 1995

JENS GALSCHIØT CHRISTOPHERSEN - smykkemed og billedhugger, der senest vakte opmærksomhed med skulpturen "Den indre svinehund", slog i fredags officielt dørene op for et nyt kunstcenter på Banevænget 22 i Næsby. Blandt stedets faste udstillere med eget værksted er "Middelalderforeningen Scramasax", der som receptionsgave medbragte et sort svin. En af deres kvinder fremsagde i den anledning et kvad: "Fra middelalderen vi kommer, ridde-re, møer og svende en hil-sen at sende, en gave at bringe. Velment omend ringe, et sort svin, vi dig giver. En rigtig svinehundespire. Oh hør, oh hør, hvad du må gøre, før svinet bliver meget større." Kvadet fortsatte med brugsanvisning i opdræt, slagtning og fortøring af svinet. Galschiøt og kompagni mener iøvrigt ikke selv at have fantasi til at navngive centret, så de har sat en Galschiøt-skulptur på højkant til det bedste forslag.

Skamstøtter for asocial adfærd

FN-Topmødets happening-kunstner Jens Galschiøt Christophersen

vil samle verdens socialt bevidste kunstnere.

Ergoterapeutforeningen støtter ham med 5.000 kr.

Hver andet sekund dør et barn af sult eller mangel på simpel medicin. Lagt sammen bliver det 13.000.000 børn – alene i 1995. Børnenes eneste fællesnævner er, at de ikke tilhører verdens hvide befolkning.

Det var dette, kunstneren Jens Galschiøt Christophersen ville vise med sin store topmøde-happening, der blev støttet af en lang række fagforeninger, deriblandt Ergoterapeutforeningen.

Under topmødet i marts spredte han 13 millioner dødsmerkede pengesedler – en for hvert barnelig – over hele København. Samtidig blev 750 dukkelig lænket til byens bænke, blomsterkummer, stakitter og husgavle. 750 kunstigt fremstillede døde babyer og 9-årige børn med armene strakt over hovedet.

– Der er børn, der dør, mens vi venter på bussen, mens politikerne snakker, mens vi går i vore egne tanker, og det er det, jeg gerne vil vise med happeningen, siger Jens Galschiøt Christophersen.

VERDENSKUNSTNERGRUPPE

Jens Galschiøt Christophersen er manden, der i 1993 blev kendt for at opstille skulpturer af den jakkekædte indre svinehund i en lang række europæiske storbyer.

– Formålet med mine happenings er at stille spørgsmålstegn ved, hvor vores kulturs etiske og moralske ansvarsfølelse er ved at bevæge sig hen. Det er så op til beskueren selv at finde svarene, forklarer han.

SOCIALT TOPMØDE

AF LARS MØLLER

16
1

FOTO: NICOLAI HOWALT/RAGNARC

Topmøde-happeningens id var at bryde barriere mellem de riges og fattiges verden ved at konfrontere os med den tredje verdens døende børn på de steder, hvor vi normalt færdes:

Han er nu i fuld gang med at forberede sin næste verdensomspændende happening, »Skamstøtten«, der som en omvendt Nobelpris skal uddeles for asocial adfærd. Men det er en happening så omfattende, at han ikke kan klare den uden hjælp udefra, og han brugte derfor topmødet til at samle sit eget verdensomspændende kunstneretværk, ADIDOH, *Art In Defense of Humanism*.

– Jeg vil bygge en fem meter høj skulptur sammensat af 50-100 forvredne mennesker i et stort skrig – foreløbig i 20 eksemplarer. Denne skamstøtte skal så uddeles 2-3 gange om året og placeres i fremtidige brændpunkter, fortæller han.

På topmødet inviterede den fynske kunstner alle kollegaer, der bruger deres kunst til støtte for humanismen i verden, til at gå ind i ADIDOH.

– Et andet og vigtigt formål er at give hinanden støtte og inspiration, siger han.

Også økonomiske sponsorer, lobbypersoner, pressefolk og aktivister er inviteret til at lade sig registrere som støtter.

ADIDOH har rent fysisk – eller snarere elektronisk – fået adresse på det internationale computernetværk *Internet*.

– Vi udgiver en engelsksproget elektronisk avis, som alle brugere af Internet kan læse eller bidrage uden sureret til, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Således at hverken fattige mennesker eller nationer uden for verdens elektroniske sammenhæng udelukkes, vil avisen udkomme på print til faste abonnenter.

Min lille indre svinehund

Jeg synes her er for mange / fremmede / når man sådan / går tur i gaden.

Nu for eksempel jeg, / jeg har en hund / Bulder, / sådan en lille / statistisk sikret ren / - har jeg bevis for - / rigtig sød og nuttet / gadekrydsracerenrace / af typen / indre dansk svinehund.

Og når vi nu går tur / i al uskyld og frisk luft og snor, / så synes jeg det er væmmeligt / med alle de der fremmedes / store / efterladenskaber. / For sådan gør vi da ikke. / Og kennelerne er fulde af dem, / så der slet ikke er plads / til vores egne. / Og de spiser al hundemaden, / som er lavet af hvalkød. / Og de er synd for hvalerne, / for hvis ikke de var her, / så var der flere hvaler. / Og så er de så bidake / og går i flok, / mens jeg bare går her stille / og lufter min lille / indresvinehundevovse.

Og lige pludselig er de der, / allesammen, / lige om hjørnet, / på én gang: / skotske terriere, / irske settere, / tykke schæfere, / engelske bulldogs, / sibiriske ulvehunde, / afghanske mynder, / kinesiske chow chower, / og hvad skal de her overhovedet? / ud, siger jeg, / udl! / Her er ikke plads; / hjem med sig. / Og tyrkiske fårehunde, / tibetanske tæppetissere, / og helvedeshunde / og amerikanske hot dogs / og hundedagene tager aldrig / slut.

Og det uden snor, / og det må man slet ikke, / så der ikke er plads, nej, / til mig og / min lille indre svinehund.

Helge Krarup.

En fantastisk skulptør

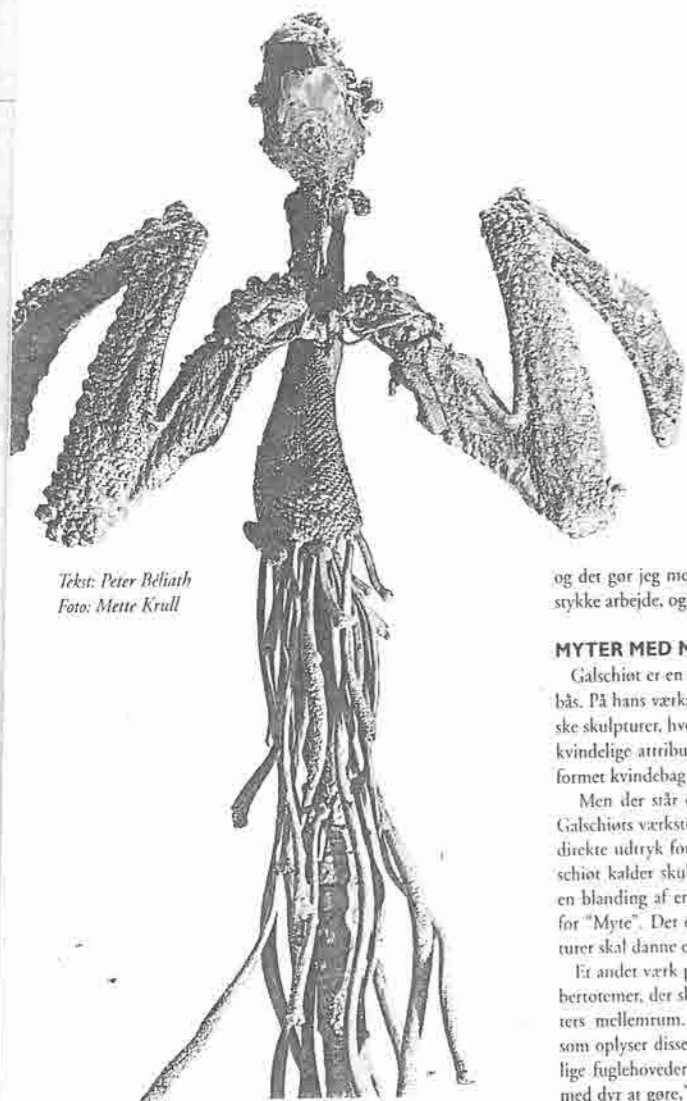
Jens G. Christensen
med bl.a. "Hobbit-
jakken" som Dronning
Margrethe ejer.

Grønnemoseværkstedernes "kunstudvalg" har som den tredje udstilling i år Jens Galschiøt Christophersens utrolige skulpturer.

Kunstneren har venligst udlånt 14 skulpturer, der udstilles i hallen på Grønnemoseværkstederne, fortæller Ib Høybye-Mortensen.

Husets klienter og medarbejdere samt gæster kan her nyde de fine ting frem til og med efterårsferieugen. Kunstudvalgets sidste arrangement i år bliver husets julestue 7. december. Der bliver hertil arbejdet med kunst af husets egne kunstnere.

Tekst: Peter Behnisch
Foto: Mette Krull

Billedhuggeren og smykkemedlen Jens Galschiot Christophersen er manden bag den største happening i Europa. Månedsmagasinet à jour har besøgt Galschiot på hans værksted, hvor der produceres alt fra H. C. Andersen-smykker til uhyggelige totemskulpturer.

"Jeg har aldrig forstået kunstbegrebet. Jeg har i mange år vægret mig mod at kalde mig kunstner og i stedet kaldt mig for billedhugger. For mig at se har kunsten langt hen ad vejen været nosseløs. Det er tit, jeg går på kunstmuseer med uforrettet sags. Jeg har det bedst med kunst, der siger mig noget, og jeg har det også bedst med kunst, der er ordentligt lavet. Der er meget håndværk i mig. Jeg kan godt lide, at tingene er godt lavet, og at der er brugt tid på det, og at det ikke virker alt for fortænkt eller tåget."

Der er intet kunstlet over Jens Galschiot Christophersen, som han sidder der foran mig i sit beskidte arbejdstøj. Han holder et kaffekrus i sin højre næve, og indimellem gestikulerer han så ivrigt med hænderne, at kaffen skulper over.

Galschiot er udlært på Lindø Skibsværft, og selv om han er en af landets mest markante kunstnere, er han ikke medlem af Billedkunstnernes Forening - simpelthen fordi han ikke vil deltage i censurerede udstillinger.

"Jeg synes, det er noget fis, at andre kunstnere skal sidde og vurdere, om mine ting er gode nok. Jeg har udstillet på Verdensudstillingen i Sevilla og i Frankrig og i England, så man må fint kunne se, om det er et udmærket skulptur, jeg laver. For mig er spørgsmålet, om jeg lever professionelt af det her,

magisk realist

og det gør jeg mere end mange andre. Jeg laver et udmærket stykke arbejde, og det vil jeg bedømmes på."

MYTER MED MERE

Galschiot er en alsidig kunstner, der er meget svær at sætte i bås. På hans værksted bliver jeg præsenteret for smukke, erotiske skulpturer, hvor løse gevandter smyger sig kælen om faste, kvindelige attributter, og på en anden skulptur byder en vel-formet kvindebag sig til.

Men der står også betydeligt mere oprivende skulpturer i Galschiots værksted. Bl.a. er "Alien"-agtigt gespenst, som er et direkte udtryk for kunstnerens flirt med okkulte temaer. Galschiot kalder skulpturen, der jager frem mod beskueren som en blanding af en dæmon og en slimet science fiction-polyp, for "Myte". Det er meningen, at seks sådanne mytiske skulpturer skal danne en allé med tre på hver side.

Et andet værk på vej i Galschiots værksted er en række kobbertotemer, der skal opstilles på høje pæle med halvanden meters mellemrum. Mellem pælene placeres store kandelabre, som oplyser disse totemer af vædder- og koktanier og forskellige fuglehoveder og kadavere. "I virkeligheden har det intet med dyr at gøre," forklarer Galschiot. "Det er relikvier - hellige og magiske ting, som har været i kultens øje i århundreder."

Galschiot beklager, at der er så sjældent, at han har mulighed for at lave mytiske udstillinger: "Det kræver faktisk et specielt museum at få lov til at lave den type udstillinger, fordi de kræver store omkostninger til bl.a. spots. Selv om visse gallerier har midler til det, er de langt mere interesserede i den kommercielle side af udstillingen end i selve den mytiske oplevelse."

"Hovedparten af det, folk køber, er de pæne skulpturer," tilføjer Galschiot.

Hvorfor vælger folk oftest de pæne skulpturer?

"Jeg kan godt lide sådan nogle bloddryppende, surrealistiske billeder med halshuggede heste og mennesker. Når jeg ser sådan et billede, kommer jeg af med noget af min smerte, jeg får det læsset over i billedet. Men de fleste folk modtager nogle ting fra skulpturer og billeder. De modtager et budskab, der siger: 'Hold kæft, hvor er det forfærdeligt'. Det er den samme proces, det er bare med modsat fortegn."

"Jeg har lagt mærke til, at der er mange folk, der gerne vil udstille mine okkulte ting, og som er meget fascinerede af dem, og når det kommer til stykket, er det dem, der kigger mest på. Men derfra og til at købe dem og have dem hjemme er der fandeme langt. Der er også nogle af mine ting, som jeg ikke engang selv vil have derhjemme, fordi de simpelthen æder hele lejligheden op."

ÅNDER ELLER EJ

Foruden billedhugger er Galschiot smykkemed. Hans populære smykkeeri er kreeret efter H. C. Andersens papirklip. Serien blev indført under Odenses 1000-års jubilæum og er fortsat på den måde, at et smykke bliver taget ud og er-

stattet med et nyt hvert år.

"Jeg laver to typer smykker," forklarer Galschiot, "dels nogle let omsættelige smykker, og dels nogle, der har et mere okkult udtryk, og som jeg selv holder mest af, men som til gengæld er sværest at sælge."

Smykkesmeden Galschiot sværmer for middelalderlige symboler som feks. kløer, der holder en kugle, eller vædderhoveder i ringe.

"Det har noget at gøre med, hvordan man i middelalderen opfattede verden. For middelalderfolkene var åndeverdenen en realitet. Kun idioter troede ikke på, at den eksisterede. Nu er det jo omvendt: kun idioter tror på åndeverdenen," siger Galschiot og sender en hjertelig latter ud i det temmeligt rodede værkstedskontor. Rundt omkring på reoler står mapper, propede med papirer om hans forskellige projekter.

Anerkender du eksistensen af en åndeverden?

"Nej, jeg anerkender eksistensen af en fornemmelse af noget andet, at der er noget, der er højere. Et eller andet sted må tingene hænge sammen. Jeg tror ikke på en gud, og jeg har aldrig set en ånd. Jeg har bare en fornemmelse af, at ting hænger sammen på en anden måde, end jeg måske overhovedet er i stand til at forestille mig. Hvis tingene hænger sammen på en eller anden måde, så er jeg slet ikke i stand til at forestille mig, hvordan det er. Det vil kun blive et plagiat af min lille fantasi. Det eneste, jeg kan gøre, er at få nogle små brudstykker af det. Og det er jeg tilfreds med. Jeg er på det der 'fornemme-plan', og det er nok til mig."

BANDLYSNING OG BERLINMUR

Galschiots hidtil største projekt er et monument over Berlinmuren, som endnu ikke er blevet realiseret. Det er planen, at monumentet skal have en samlet længde på 30-40 meter. Galschiot har erhvervet sig hele to tons af den originale Berlinmur, som skal indgå i monumentet med autentiske graffiti-inskriptioner. Selve monumentet, der har klare anti-racistiske undertoner, skal symbolisere belingen af det tyske folk. Men...

"Det tager hundrede år at komme igennem det," siger Galschiot om det tyske bureaukati. Han hiver en mappe ned fra reolen og viser mig den store mængde breve, han har modtaget fra Berlins administration. "Det er fuldstændig vanvittigt!" siger han hovedrystende og sætter den svulmende mappe på plads.

Problemet er at finde et sted i Berlin, hvor man tør binde en med så stort et anti-racistisk projekt.

"Det, at hele denne store by med ét bliver samlet, giver total kaos i administrationen. Alle mine østtyske kontakter er blevet knaldet for Stasi-virksomhed og alle mulige andre underlige ting. De forsvandt simpelthen. Og efter, at jeg havde opbygget en masse kontakter i Vestberlin, skiftede styret fra Socialdemokratiet til CDU. Og så fremdeles."

Det er imidlertid ikke første gang, at Galschiot er løbet ind i internationale forviklinger. En af hans skulpturer afbilder en muslim i bedestilling. Skulpturen var oprindeligt tænkt som

"Jeg har det bedst med kunst, der siger mig noget, og jeg har det også bedst med kunst, der er ordentligt lavet. Jeg kan godt lide godt håndværk."

del af en dragtkavalkade, der skulle sælges til udenrigsministeriet i Saudi-Arabien.

"Derude skal alt gå gennem kongehuset, og jeg stod og skulle til forhandlinger med en af prinsene. Men så kom Golf-krigen og spolerede projektet, for de ultra-fundamentalistiske grupper fik meget større magt, og myndighederne vurderede, at lige nu var det eneste, saudiaraberne var interesserede i, våben og genopbygningen af de ting, som var blevet ødelagt - og så iøvrigt holde sig langt væk fra ting, der kunne provokere fundamentalisterne."

Hvordan kan din skulptur provokere fundamentalisterne?

"Dels er skulpturen lavet af mig, som er hedning, og dels må man ifølge islamisk tro ikke fremstille mennesker. Og slet ikke skulpturelt, fordi man gør Allahs værk efter ved at modellere. Muslimer tror også på Det Gamle Testamente, og Gud startede jo med at modellere mennesket, og i det øjeblik, jeg begynder at modellere mennesker eller dyr, er jeg igang med at lave verden."

"Senere hen har den danske ambassadør forhandlet med udenrigsministeriet derude, og han har anbefalet mig at holde nallerne væk. Det er simpelthen for farligt for mig at få realiseret projektet lige nu, og jeg er ikke interesseret i at rode mig ind i en religiøs bandlysning. Det var slet ikke tænkt som noget korstog," pointerer Galschiot. "Faktisk synes jeg, den muslimske kultur er interessant."

DEN STØRSTE HAPPENING I EUROPA

Tilbage i 70'erne var Galschiot hyperaktiv på venstrefløjens og i fagbevægelsen: "Dengang havde jeg svar på, hvor verden

skulle flytte sig hen. Det har jeg ikke mere. Enten fordi jeg er blevet klogere - eller dummere, det er svært at vurdere." Igen gælder Galschiots hjertelige latter i kontoret.

"I mange år har jeg bare lavet pæne skulpturer, men i de seneste år er jeg begyndt at reflektere mere og mere over verden. Jeg kan se, at der er noget, der er fuldstændig galt i verden."

Galschiots mest politiske kunstværk er "Min Indre Svinehund", der er blevet udråbt til at være den største happening i Europa. I dagene fra den 8. til den 11. november 1993 markerede Galschiot 55-års dagen for Krystalnatten med en spektakulær aktion, hvis formål var "at provokere og vække til eftertanke mod den stigende intolerance og forråelse i Europa."

Hele tyve betonskulpturer af et frakkekædet svin med lange hornetænder af bronze blev i nattens mulm og mørke stillet op i europæiske byer som Antwerpen, Bruxelles, Paris, Milano, Berlin, Oslo, København og Odense. Visse borgmestre, bl.a. ham i kulturby '93, Antwerpen, fjernede skyndsomt "Svinehunden". Den var simpelthen for kontroversiel at have stående på byens mest prominente plads.

Hvilke kræfter i mennesket repræsenterer "Svinehunden"?

"I kristendommen kaldes den det djævelen. Der er en præst, der har prædikeret over 'Svinehunden' ude i Otterup Kirke. Hun kaldte den side i mennesket for djævelen, og det er sådan set det, der drejer sig om. Den onde side. Jeg tror, den hører sammen med et levn fra dengang, vi var dyr. Den stærkes ret," filosoferer Galschiot og peger på fremmedhad og fascisme som "Svinehunden's" yderste konsekvens.

"Min påstand er, at 'Svinehunden' er en del af os allesammen. Der skal nogle bestemte faktorer til for, at man udvikler

Smykkesmedens nye værksted

ggeren Jens
t Christen har for-
2000 kva-
er fabrikslo-
et kultur-
Den officielle
nder sted i
13.

KRYGER

rosseri og Autol-
r på de rød-gule
indkørslen til
edens nye værk-
s den misvisende
r stedet ikke til
af Jens Gal-
istophersens bi-
rdensudstilling-
la - 20 fire me-
liskjølde - står
ngs bygningen,
øren bevogtes af
larer af Den In-
und.
lschiøt og hans
ere har holdt til
te fabriksbyg-
Banevænget 22 i
måned, men
der tid til en of-
else af stedet.
rkstedet lå i Kot-
avde vi 250 kva-
i alt. Der skete
il bulter: voks-
g, bronzes-
tulpturarbejde,
produktion og for-
af happening.
ev simpelthen
siger Jens Gal-
istophersens.
ed flytningen
doblede sit terri-
en tilfældighed.
jeg kunnet finde
d på 700 kva-
havde jeg taget
er var altså
ratmeter til billi-
Dg når først man
n, breder de for-
tiviteter sig.

ESMEDEN kald-
dvilligt stedet
nter, for han
ntentioner om
leriejer.
k har jeg ingen
at lave udstillin-
r investeret i et
og hvis nogen
at leje eller låne
stillingshaller-
være hjerteligt
Kommer der syv
d en trækvogn,
slvfølgelig et nap
allers må folk
rbejdet.

Den største af udstillingshallerne rummer et udvalg af Jens Galschiøts bronzeskulpturer samt brokker fra Berlinmuren. Foto: Kim Rune.

Vivi, der er uddannet kosmetolog, er i praktik hos Jens Galschiøt for at lære at arbejde med voks. Foto: Kim Rune.

Helt slipper Jens Galschiøt ikke for at udstille. Han er hovednavnet ved den udstilling, der frem til den 20. januar markerer åbningen af stedet. Den største udstillingshal rummer en art retrospektiv rejse gennem Jens Galschiøts seneste ti års

arbejder. Fra de mindste statuer til mandshøje bronzeskulpturer og brudstykker af Berlinmuren. Desuden omfatter udstillingen flere arbejder, han har lavet i samarbejde med keramikeren Ivan Boytler. Væggene i salen bliver prydet med malerier og teg-

ninger af Bjørn Haugaard, John Bonnnesen og Flemming Stephansen. I den blå hal udstiller fem fynske kunstnere, mens middelalderforeningen Scramasax, der holder til i fabrikkens bageste ende, smeder våben, skjolde og rustninger.

værksteder i værkstedet. Mønstrede stålreoler sørger for rumopdelingen, så voksstumper, bronzestøv og glassplinter ikke bliver rodet sammen. Hver niche repræsenterer et arbejdsområde: smykkefremstilling, bronzestøbning, glasarbejde osv.

Jugendinspirerede lysestager står i blød i bronzebade. Forvredne voksfigurer ligger på lit de parade på tremnevogne. På et arbejdsbord lyser afkogte dyrekranier og knoglestykker. En udtjent Plumrose-container har fået et skvæt maling og er blevet fremmet til smykkelager. Miniaturekopier af H.C. Andersens papirklip er forvandlet til sølvvedhæng, der ligger side om side med fingerringe med vikingetidsmotiver.

Jens Galschiøts medarbejderstab består af seks personer i jobtræning, en

håndfuld praktikanter og et ukendt antal frivillige hjælpere. Deres arbejdsopgaver spænder fra fremstilling af smykker over smedearbejde, forberedelse af scenografi til en teaterforestilling, udgivelsen af en bog om Svinehunds-happeningen samt planlægningen af den tidligere omtalte happening i forbindelse med FN's topmøde om social udvikling, der finder sted i København til marts.

Selv om Jens Galschiøt jonglerer med mange projekter på én gang, tager han helhjertet del i alle opgaver. Overblikket rækker sagtens til at bestille 1000 meter nervøs velour i Frankrig, bytte en skulptur for 14 ton sten, få fragtet kassevis af glasaffald fra Holmegaards Glasværk til Odense og samtidig entrere med Glyptoteket om udlån af et par af museets opmagasinerede statuer.

Udklip af:
Aalborg Stiftstidende

17 NOV. 1994

1014
■ Gøgleren og filmmanden Erik Clausen og smykkesmed Jens Galschiøt Christoffersen har fået hver 50.000 kr. af FTF's kulturpris. Prisen til Erik Clausen blev begrundet med hans film, hvor han senest er det danske bud på en Oscar-nominering med Carl-Nielsen filmen »Min fynske barndom«. Men ikke mindst Clausens film om de arbejdsløse. »De frigjorte«, blev fremhævet. Jens Galschiøt Christoffersen fik prisen for skulptur-happening »Den indre svindehund«, hvor svindehund-skulpturer blev stillet op på pladser i Europa. FTF mener, initiativet »med skulpturen som virkemiddel er et anderledes, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne«.

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

13 JAN. 1995

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

6 JAN. 1995

1014
HVAD SKAL KUNSTCENTRET HEDDE?

■ Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, Odense, ikke mindst kendt for sine kontroversielle indre svindehund, kroner fredag i næste uge flere måneders intenst indretningsarbejde med åbningen af et kunstcenter med udstillinger og værksteder i et tidligere autolakeri på Banevænget i Næsby. - Vi inviterer til åbent hus i Banevænget 22 - sidevej til Bogensevej, men vi fortæller ikke navnet på det sted, hvor vi inviterer 'alle og enhver' til, siger Jens Galschiøt, der ellers ikke er kendt for holde ideerne tilbage. - Det kniber nemlig med at finde det rigtige navn til det nye kunstcenter, der skal syde af liv og kreativitet, så derfor skal vi have hjælp udefra. Vi laver en konkurrence om navngivningen, og præmien er én af Galschiøts mindre skulpturer.

Beton-happening til FN-topmøde

Det lykkedes ikke Jens Galschiøt Christophersen at skaffe halvanden millioner kroner til sin stort anlagte FN-happening. Men han har en nødplan parat.

Af
LENE KRYGER

Der kommer alligevel ikke til at svæve 40.000 døde børn over København, når FN holder topmøde om social udvikling. Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen har ikke haft held til at skaffe de halvanden millioner kroner, det ville koste at fremstille 40.000 folieballoner symboliserende antallet af døde børn pr. dag i u-landene.

- Kulturministeriets Kulturfond hævder at støtte kulturel nytænkning. Alligevel fik jeg et valent afslag. Når det kommer til stykket, tør de ikke støtte projekter, der rager op over mængden eller går på tværs af den konventionelle verdensopfattelse, siger Jens Galschiøt.

En forhandling med det italienske tøjfirma Benetton løb ligeledes ud i sandet. Men det betyder ikke af Jens Galschiøt har opgivet sin happening. En nødplan er allerede trådt i kraft.

I bytte for et par af sine skulpturer har han fået flere hundrede ton beton og banevis af sort stof, der i løbet af de kommende måneder bliver forvandlet til 30-40 kg tunge betondukker.

□ TOPMØDET begynder den 6. marts, og natten før bliver 500 betonbørn lænket til lygtepæle og rækværker, foran politiske og kulturelle institutioner og ved skoler og børnehaver. Samtidig bliver 13 millioner værdibeviser sat i cirkulation. Hvert værdibevis symboliserer ét af de børn i u-landene, der dør af sult og let helbredelige sygdomme i løbet af '95.

- Da Arne Stinus fra UNICEF gav afslag på min ansøgning om tilskud til happeningen, korrigerede han antallet af døde børn fra 40.000 til 35.000, så det går da lidt fremad, siger Jens Galschiøt.

Først var det planen at sprede værdibeviserne som flyveblade over hele København, men Jens Galschiøt mener, at sedlerne får størst effekt, hvis de ligger i stabler på cafeer, biblioteker og restauranter.

- Selvfølgelig skal vi også smugle stakkevis af værdibeviser ind til topmødedeltagerne i Bella Center. De døde børn er de mest uskyldige ofre for den måde, vi har valgt at organisere kloden på. Og synet af disse børn skal give FN-debatten mere kød og blod, siger han.

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

14 JAN. 1995

Svinehundene bliver historie

AFLARS OLE KNIPPEL

Jens Galschiøt Christophersens 20 svinehunde, som for et par år siden fik en blandet modtagelse, skal nu gøres til historisk dokument.

Billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersens berømte og berygtede svinehunde fra happeningen i 1993 vil gå over i kunsthistorien. Der forhandles i øjeblikket om at vie dem i en hel sal på Documenta i Kassel i 1997. De ialt 20 svinehunde blev opstillet rundt i Europa, hvor reakti-

oneren spændte fra dyb forargelse til spontan glæde.

»Det er den tyske kunstsamler Heidi Kastenmiller, som har sørget for kontakten. Hun mener, svinehundene udgør et væsentligt dokument og har i øvrigt erhvervet den svinehund, der var opstillet i München. Det er planen at fortælle hver svinehunds historie. F.eks. hvorfor svinehunden blev fjernet efter tre dages opstilling i Lyon, og hvorfor den fik lov til at stå tre måneder foran Brandenburger Tor i Berlin,« fortæller Jens Galschiøt Christophersen, der er i gang med at skabe 20 store skamstøtter som en slags »Forbrydelsens Nobelpris«. Den første med opstilling i Oklahoma City og den næste i Tjetenien.

Documenta og Biennalen i Venezia anses for de største og mest prestigefyldte udstillinger i verden. I modsætning til Biennalen, hvor de enkelte lande vælger deres kunstnere, er det en person, som er hovedansvarlig for det kunstneriske tema på Documenta, der holdes hvert femte år, og som flere gange har sat afgørende spor. Således ændrede Knud W. Jensen konceptet for Louisiana og skilte sig af med de nordiske klassiske modernister efter et besøg på Documenta i 1959, og de såkaldt unge vilde tog hjem og lavede udstillingen »Kniven på hovedet« på Tranegården efter inspiration i Kassel. I 1997 handler Documentas tema om kunst og intolerance. Og netop

det ærinde var Jens Galschiøt Christophersen ude i, da han opsatte sine svinehunde rundt i Europa. De er stadig opstillet i Barcelona, Innsbruck, Bonn, København, Århus, Odense og Herning.

»Jeg ville gøre opmærksom på, at vi i behandlingen af de fremmede risikerede at påkalde den indre svinehund og udløse småfascistiske situationer. Problemet er ikke de fremmede, men vores reaktion på dem, som den tyske forfatter Hans Magnus Enzensberger har formuleret skarpt. Vi postulerer, at vi for at bevare vores egenart er nødt til at lukke de fremmede ude, men de midler, vi er villige til at tage i anvendelse, rykker vort etiske

grundlag. De indleder en glidebane, så den indre svinehund forlanger at blive fodret,« siger Jens Galschiøt Christophersen, som opererer med et budget på 13 mio. kr. til sine skamstøtter.

»Men der er ingen, der vil støtte en galning som mig,« fastslår han. »Det er bekvemt at diskutere, om et maleri er pænt eller grimt, men når vores moral skal debatteres kunstnerisk, så bliver der skreget, at jeg laver politik. Det er i orden, at seksuelle frustrationer indgår i et kunstværk, men ikke politiske. Jeg kan da ikke være særlig ekstrem, når jeg bekender mig til den borgerlige humanisme.«

Udklip af:
Berlingske Tidende

2 SEP. 1995

1014

Den lille Prins på skole: Med en donation på over 400.000 kr. fra Egmont Fonden og 100.000 kr. fra Odd Fellow Logen får Fuglebjerg Skole nu realiseret drømmen om en skulpturgruppe, inspireret af Saint-Exuperys eventyr Den lille Prins, ved skolen. Den udføres af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen sammen med elever fra de ældste klasser.

Udklip af:
Information (UP)

2 SEP. 1995

Jens Galschiøt 1014
Event-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen afslører lørdag sin første skamstøtte i Galleri Thøuber & Christensen i København. Hvad mon han har fundet på denne gang?

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

2 SEP. 1995

Den Lille Prins i sten og bronze

Billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen genskaber Saint-Exuperys eventyrfortælling Den Lille Prins i natursten og bronze.

Med jordkloden som centrum for de syv asteroider, som den lille prins besøger, og med de mennesker, planter og dyr han møder på sin rejse, bliver Galschiøts mere end ti meter brede og to meter høje skulptur symbolet på tvetydigheden mellem sorg og glæde, ensomhed og venskab.

Med skulpturgruppen vil Jens Galschiøt både beskrive den lille prins' univers og skabe et 'jorden er giftigt-klatrestativ' for børn og andre filosofiske sjæle.

Eventyret om Den Lille Prins er filosofi på et på en gang jordnært og uendelig højt plan. Han ser den voksne verden med barnets øjne og undrer sig over, hvad de voksne betragter som væsentligt. Hans konklusion er, at det væsentlige er usynligt for øjet, for kun med hjertet kan man se rigtigt. Dybest set er kærligheden til livet det allervæsentligste, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Skulpturgruppen, der får til huse på Fuglebjerg Skole mellem Slagelse og Næstved, bliver sponsoreret af Egmont Fonden, der har bevilget godt 400.000 af de 650.000 kroner som projektet koster. De øvrige midler er skaffet via kommunen og den lokale Odd Fellow Loge.

Elever fra skolens 10. klasse bliver iddraget i forløbet og skal i løbet af skabelsesprocessen på en uges arbejdsferie i Jens Galschiøts værksted i Næsby. kry

Provokator hos Profil...

Profil Optik i Vejen har i de kommende uger en vinduesudstilling med provokatøren og kunstneren Jens Galschiøt Christophersens skulpturer. Det er en af dem, Profil Optiks Anne Heirdal her viser frem. - Jens Galschiøt Christophersen vakte i foråret opmærksomhed, da han i forbindelse med det sociale topmøde i København hængte 750 "lig" i form af tøjdukker op i hovedstaden. Det var hans protest imod, at 225.000 mennesker i hele verden døde af sult mens topmødet stod på.

(Foto: Lindal Foto, Vejen)

Siden sidst...

Siden sidst...

VEJEN AVIS 12/9 95

Å JOUR KLIP

Ravnsborggade 12-14

2200 København N

Tlf. 31 39 13 00

D78

Udklip af:

Morgenavisen
Jyllands Posten

3 DEC. 1995

1014

JYLLANDS POSTEN. 3/12 1995

Skamstøtter og svinehunde

AF LARS OLE KNIPPEL

Documenta i Kassel er stærkt interesseret i at udstille Jens Galschiøt Christophersens svinehunde. Dermed trodser den kontroversielle kunstner janteloven og sikrer sig en anerkendt plads i kunsthistorien.

■ Billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, kendt for sin svinehundehappening mod den stigende intolerance, forsøger at mobilisere megastjerner som Barbra Streisand, Robert Redford og Peter Ustinov samt internationale rockkoryfæer for sit næste store projekt: Opførelsen af 20 skamstøtter på hver fem-syv tons i bronze til påmindelse om de ugerninger, der er begået og stadig begås overalt i verden.

Skamstøtterne bliver over seks meter høje. I samme luftlag ligger finansieringen af dem. Der kalkuleres med et samlet budget på 13 mio. kr., og planen er, at den første skamstøtte kan placeres nøjagtigt om et år.

»Derfor satser jeg seriøst på internationale fundraisere til at skaffe penge hos udenlandske sponsorer og på berømte kunstnere, som før har været villige til at gøre en indsats i menneskeheden navn,« siger Jens Galschiøt Christophersen, hvis fysiske rammer er 2.000 kvadratmeter i et tidligere Skoda-værksted med tilhørende karrosserifabrik uden for Odense.

Døde børn og dukker

Her proklamerer han sine tanker efter sin seneste happening under FN's sociale topmøde i år, da der blev ophængt 750 børnedukker og uddelt 13 millioner værdibeviser på børn, der årligt dør på grund af elendige levevilkår, og efter at den prestigefulde Documenta i Kassel for-

Fem-syv tons tunge skamstøtter i bronze skal minde os om de ugerninger, der er begået og stadig begås overalt i verden.

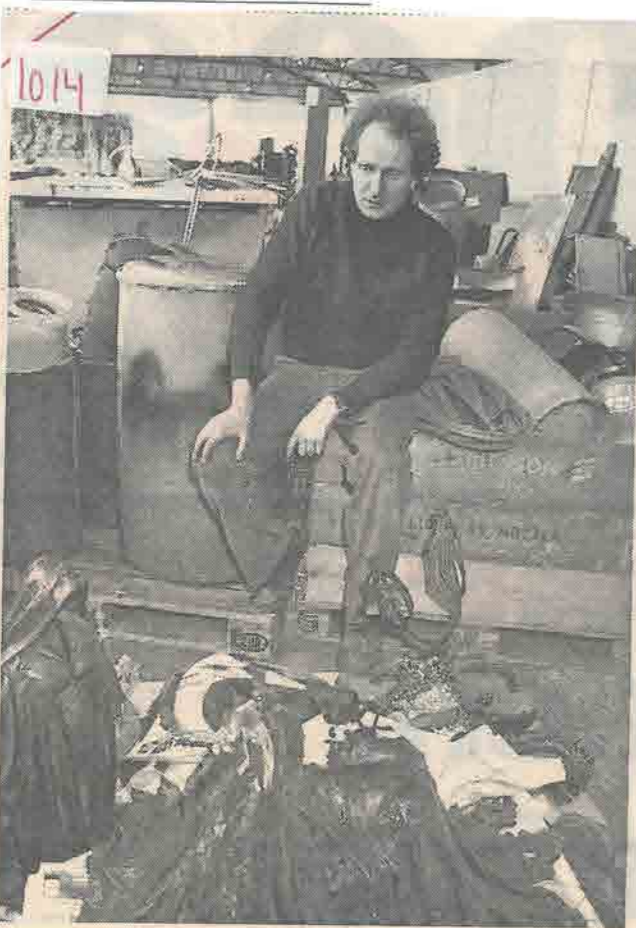
bonkammerat med nogen derfra. Derfor opfylder jeg heller ikke nepotismens lov: Vi skal hjælpe hinanden og holde andre udenfor! Kunstverdenen er det mest sammenspiste, jeg har oplevet. Inhabilitetsregler, som de trods alt gælder i andre sammenhænge i Danmark, er suspenderet, når det drejer sig om kunstfondens virke. Langt hen ad vejen ville jeg foretrække, at det var bureaukrater i stedet for udøvende kunstnere, der sad på pengekassen og foretog uddelingerne.»

Den 41-årige Jens Galschiøt Christophersen, der er uddannet klejnsmed på Lindøværftet og selvlært sølvsmed og skulptør, var i 1970'erne, som andre i sin generation, engageret på venstrefløjen.

Skråvede over lig

»Jeg arbejdede for en bedre verden, kom til Indien som 17-årig og oplevede de ufattelige lidelser på tæt hold. Folk sultede og døde for fødderne af mig. Jeg blev selv forrået. Til sidst skråvede jeg rutinemæssigt over ligene og ignorerede tiggernes fremstrakte hænder. Men efter hjemkomsten brændte indtrykkene sig i min bevidsthed. Jeg filosoferede over, hvor hurtigt man vænner sig til acceptere sådanne klasseskel. Jeg tror, at de var disse spekulationer, der blev drivkraften i mit kunstneriske arbejde. Jeg opdagede, at verden er større end mig. Men i det efterfølgende årti ramtes jeg af desillusion. Jeg vidste, at der var så meget galt, men anede ikke,

12 OKT. 1994

JENS GALSCHIØT CHRISTOPHERSEN - kunstneren bag projekt Den indre Svinehund, ser måske lidt fortvilet ud på billedet, hvor han sidder midt i alt rodet. Det er han slet ikke, tværtimod er han glad og lykkelig, for han har tidoblet sin plads. Fra "frimærkeværkstedet", som han selv kalder de 200 kvadratmeter, han havde i Eilskovsgade, flyttede han i sidste uge til godt 2000 kvadratmeter på Banevænget i Næsby. Galschiøt har allerede store planer med de nye lokaler, hvor han virkelig har fået udfoldelsesmuligheder. Blandt andet snakker han om et kulturcenter med løbende udstillinger i det tidligere autoværkstedes reparationshaller.

Fyns Stiftstidende
6 Jan. 1995

HVAD SKAL KUNSTCENTRET HEDDE?

■ Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, Odense, ikke mindst kendt for sine kontroversielle indre svinehund, kroner fredag i næste uge flere måneders intenst indretningsarbejde med åbningen af et kunstcenter med udstillinger og værksteder i et tidligere autolakeri på Banevænget i Næsby.

- Vi inviterer til åbent hus i Banevænget 22 - sidevej til Bogensevej, men vi fortæller ikke navnet på det sted, hvor vi inviterer 'alle og enhver' til, siger Jens Galschiøt, der ellers ikke er kendt for holde ideerne tilbage.

- Det kniber nemlig med at finde det rigtige navn til det nye kunstcenter, der skal syde af liv og kreativitet, så derfor skal vi have hjælp udefra. Vi laver en konkurrence om navngivningen, og præmien er én af Galschiøts mindre skulpturer.

Arbejderen

5 JAN. 1995

Erik Clausen får FTF's kulturpris på 50.000 kr. for filmen De Frigjorte
Foto: RK

Fagforbund giver kulturpolitiske signaler

To progressive kunstnere modtog hver 50.000 kr af FTF's kulturpris

Funktionær- og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), der bl.a. repræsenterer sygeplejersker, lærere og politibetjente, har valgt at give deres kulturpris til Jens Galschiøt Christophersen og Erik Clausen. Prisen er på 50.000 kr.

Jens Galschiøt Christophersen får prisen for skulpturen *Den indre svinehund*, som han på to døgn lod opstille i 20 europæiske storbyer. Skulpturen, der er 2,30 meter og i beton, illustrerer den pæne respekt-

rede borger i bedste-frække, med et grinerende grisehovede.
»Jeg bliver dårlig ved at se disse ting og ved at erkende, at vi alle har det i os. Vi er ikke så forskellige fra folkene i Tyskland - eller for den sags skyld folkene på Balkan. Der skal så uhyggeligt lidt til før vi også går igang med at bombe sten mod andres huse eller farer ud og mishandler vore naboer«, udtaler Jens Galschiøt Christophersen til månedsskiftet *Fællesrådet*.

Ikke alle er glade for hans kunst. Repræsentanter for Statens Kunstfond har til TV3 udtalt, at de finder hans kunst for pågående og for politisk makaber. Kunstneren har en ide om at sende 40.000 døende børn ud i lufrummet over København i form af folieboller. Det svarer til antallet af børn, der dør hver eneste dag på grund af manglende adgang til vand og mad. Ballonerne skal sendes af sted, når FN samler alle verdens regeringer til konference om social udvikling i begyndelsen af marts i København.

Ham den frigjorte

Multikunstneren Erik Clausen fik også overrakt 50.000 kr af FTF. Prisen får han for filmen *De Frigjorte*.

I løbet af en uge vil ballonerne lægge sig på gader og stræder i samme antal som de daglige børnelig...

Filmen handler om fagbevægelsen, og om den udtaler den folkelige kunstner til *Fællesrådet*:
»Jeg savner et engagement ud over det, der drejer sig om overenskomster og lovgivning. Fagbevægelsen bør engagere sig meget mere i, hvad der står i skolebøgerne, at folk har stress, er ensomme, slides til invaliditet i akkordarbejde, at vi køber varer, der er fremstillet under slavevilkår i andre lande. Fagbevægelsen skal blande sig mere. Solidaritet er andet end højere løn.«

Erik Galschiøt Christophersen med et velvokset eksemplar af den svinehund, som har både hå foraret og begejstret.
Foto: Hans Østergaard

der er tale om fortjent skulderklap, lød det fornøjet fra Colette. Hun havde ikke kunnet deltage i festlighederne, fordi hun skulle passe sit arbejde hjemme i Odense.

Et anderledes indlæg i debatten

Ved overrækkelsen af den gode pengesum blev det understreget, at FTF har ønsket at anerkende dette meget specielle initiativ, fordi det repræsenterede et anderledes, opsigtsvækkende og vigtigt indlæg i debatten om et aktuelt og centralt emne.

Sagt på almindeligt dansk: Fordi det ruskede op i os allesammen. I øvrigt var der også 50.000 kroner til filmmanden Erik Clausen, der blev hædret både på grund af filmen om Carl Nielsens fynske barndom og for filmen *De frigjorte* om arbejdslosheden.

50.000 kroner til Svinehundens far

Odense var genstand for beske kommentarer.

I går modtog han FTF's kulturpris på 50.000 kroner for netop den happening, som skulpturudstillingerne var udtryk for, og for dens angreb på den småracisme, som tilsyneladende bor i selv de mest velmenende mennesker.

Hvis nogen skulle have glemt det, hedder manden Jens Galschiøt Christophersen, og han kalder sig smykkemed, selv om han

giver sig af med mange andre håndværksmæssige kunststykker.

En dejlig dag...

Han er fynbo og bor i Alexandragade i Odense, og her ventede hans kone Colette og den øvrige familie endnu sent i aften på hans hjemkomst fra hovedstaden, hvor prisuddelingen fandt sted.

- Jo, det er en dejlig dag både for ham og for os, og

6 NOV. 1994

Advokaten Jens Galschiøt Christophersen fik FTF's kulturpris i går.

E. HOLM KNUDSEN

ylig provokerede han er skabet i en række øiske storbyer med pturen *Den indre hund*, som også i

6 OKT. 1995

1014 EN INDSATS FOR DEN DANSKE ARBEJDER

Danmarks Kommunistiske Partis pris - Gelsted Kirk Scherfig-prisen - uddeles i dag til en række kunstnere og organisationer, der har gjort en særlig indsats for arbejderklassen, eller har udrettet humanitære gerninger.

I år får musikeren og sangskriveren Peter Abrahamsen prisen for at holde liv i arbejderklassens rødder og traditioner.

Billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, der opsætter monumenter, hvor der er begået overgreb mod menneskeheden, får sin del af prisen.

Engagementet for social retfærdighed er begrundelsen for, at forfatteren Sara Stinus modtager den ærefulde pris, der tidligere har været givet til en række store forfattere, som har skrevet værker i Otto Gelsteds, Hans Kirks og Hans Scherfigs ånd. De tre navngivere til prisen var alle aktive medlemmer af DKP. Forfatteren og historikeren Erik

Musikeren Peter Abrahamsen får Gelsted Kirk Scherfig-prisen »for at holde liv i arbejderklassens rødder og traditioner«. Senest har Peter Abrahamsen således kunnet høres på den Oskar Hansen-cd, der udkom i sommer.

Foto: Per Daugaard

Jensen modtager prisen for at afdække nazistiske og fascistiske bevægelser.

Organisationen Konvoj til Bosnien og Internationale Liga for Fred og Frihed får

prisen for deres humanitære indsats i Eksjugoslavien.

Tidligere er priserne blevet overrakt i arbejderkvarterernes medborgerhuse, men i tidens ånd finder overræk-

kelsen nu sted i det finere Carlsberg Glyptoteket i eftermiddag.

Ud over æren følger mindre pengebeløb til prismodtagerne. RB

Udklip af:

Jydske Vestkysten
Esbjerg

- 8 OKT. 1995

1014
DKP-PRISER: Danmarks Kommunistiske Partis pris - Gelsted Kirk Scherfig-prisen - tildeles i år musikeren og sangskriveren Peter Abrahamsen for at holde liv i arbejderklassens rødder og traditioner. Billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, der opsætter monumenter, hvor der er begået overgreb mod menneskeheden, får sin del af prisen. Engagementet for social retfærdighed er be-

grundelsen for, at forfatteren Sara Stinus også modtager prisen. Forfatteren og historikeren Erik Jensen modtager prisen for at afdække nazistiske og fascistiske bevægelser.

Organisationen Konvoj til Bosnien og Internationale Liga for Fred og Frihed får prisen for deres humanitære indsats i Eksjugoslavien.

Udklip af:

Morgenavisen
Jyllands Posten

6 OKT. 1995

Udklip af:

Dagbladet Holstebro

12 OKT. 1995

Man tror det er løgn

Henning Vistisen, Meldgaardvej 6, Fousing, skriver:

1014
Man tror det er løgn, når man læser et indlæg i Dagbladet, den 26. september, af Socialdemokratiets formand, Leif Bastian. At i nu vil til at dyrke den indre svinehund i jer selv, det tør nok siges, at være tiltrængt. Blot synd, at skulpturen »Svinehunden« aldrig blev opstillet, evt. med buste af en Leif Erik Sørensen og en vis Palle Ravn, blot for at have alt svineriet samlet på et sted. Andre buster kunne udmærket trænge sig på, også fra SF, men det vil nok være at tildele jer for stor en ære. Ordet demokrati burde Leif Bastian ikke oftere tage i sin mund. I kender ikke længere betydningen deraf.

Angående Villadsen (Holger Danske), pels ikke bjørnen, før den er skudt. En opgave, I ikke kan magte, uanset hvor mange strate-

gier, I stiller på benene, vil også de fejle. Om I starter jeres valgkamp nu mod Villadsen, eller to dage før valget, vil give jer samme tynde kop te. For socialdemokraterne på landsplan taler meningsmålingerne deres tydelige sprog. Tilbagegang, som må være en klar selvfølge, for hvad står partiet for? Nedskæringer overalt, det gælder gamle, syge, børn, unge, bistandsklienter, arbejdsløse, skoler, sygehuse - kort og godt alt, og til fordel for hvad? Flere penge i kassen til flygtningeindustrien. Er det den form for politik, Leif Bastian kalder ligeværd? Så er jeres forening for ligeværd blot til at brække sig over.

Vi ser nu også, i fuld offentlighed, indenrigsminister Birthe Weiss hængt ud som landsforræder, en frydefuld sandhed, har forrådt os danskere og gjort Danmark til et multietnisk samfund, hvilket ikke kan bort-

forklares. En registrering som landsforræder, nok ikke rart at løbe rundt med, ifølge Dagbladets indhentede oplysninger hos »nazijægeren«, eksperten Frede Farmand, Århus, er lig med en dødsdom. Er Leif Bastian mon ikke ude på gængse grund med sin offentlige overbevisning om, at partiet Holger Danske - lig med Villadsen - står bag en række trusselsbreve? Skrev undertegnede noget om, at jeg følte mig overbevist om, at Frede Farmand var nazist, blev jeg omgående straffet. Føler du dig lige så overbevist om, at Holger Danske (Villadsen) snart vil påbegynde de forskellige likvideringer? Ryster du i bukserne, for det er godt nok farligt det her?

En gang socialdemokrat, men aldrig mere - råddenskab og hykleri har taget overhånd.

Henning Vistisen.

Udklip af:

Kalundborg Folkeblad
(V)

6 OKT. 1995

NAVNE

1014
Danmarks Kommunistiske Partis pris - Gelsted Kirk Scherfig-prisen - uddeles i dag til en række kunstnere og organisationer, der har gjort en særlig indsats for arbejderklassen, eller har udrettet humanitære gerninger. I år får musikeren og sangskriveren Peter Abrahamsen prisen for at holde liv i arbejderklassens rødder og traditioner. Billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, der opsætter monumenter, hvor der er begået overgreb mod menneskeheden, får sin del

af prisen. Engagementet for social retfærdighed er begrundelsen for, at forfatteren Sara Stinus modtager den ærefulde pris, der tidligere har været givet til en række store forfattere, som har skrevet værker i Otto Gelsteds, Hans Kirks og Hans Scherfigs ånd. De tre navngivere til prisen var alle aktive medlemmer af DKP. Forfatteren og historikeren Erik Jensen modtager prisen for at afdække nazistiske og fascistiske bevægelser. Organisationerne Konvoj til Bosnien og Internationale Liga for Fred og Frihed får prisen for deres humanitære indsats i Eksjugoslavien. Ud over æren følger

mindre pengebeløb til prismodtagerne.

1014 Arbejderpris

■ Danmarks Kommunistiske Partis pris - Gelsted Kirk Scherfig-prisen - blev fredag uddelt til en række kunstnere og organisationer, der har gjort en særlig indsats for arbejderklassen eller har udrettet humanitære gerninger.

I år gik prisen til musikeren og sangskriveren Peter Abrahamsen, billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, forfatteren Sara Stinus, forfatteren og historikeren Erik Jensen samt organisationerne Konvoj til Bosnien og Internationale Liga for Fred og Frihed. RB

1/3

Hundredvis af dukker skabt af rødt sand og stof skal minde FN-topfolk om, at der hvert år dør 13 millioner **børn** af lethedbredelige sygdomme og sult.

Dødens dukker

Ny udgave af "Den indre Svinehund" til topmødet

Billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersen, Odense, vil demonstrere over hele København den 6.-12. marts - ikke mod FN-mødet, men mod at der årligt dør 13 mill. børn af sult

Af Alex Steen

Sponsorer vil have reklame, og det - siger de - får man kun på positive projekter, så billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersen har ingen chancer, når han søger de sædvanlige fonde og virksomheder til sine projekter.

Lige i øjeblikket er Galschiøt Christophersen ved at lave en kæmpe-happening/-demonstration, rettet mod det globale topmøde, som finder sted i Bella-centret i dagene fra 6.-12. marts, hvor man venten tusinder af statsoverhoveder, top-politikere, embedsmænd og næsten lige så mange politifolk til at beskytte dem.

- Jeg har ikke noget imod top-

møder som sådan! Skal man løse problemer, er det nødvendigt at snakke om dem, siger Jens G.S., men jeg vil minde disse topfolk om, at - mens de snakker og bor i deres dyre hotelsuiter - dør der et barn af sult hver andet sekund. Det bliver 13 millioner om året!

- Først ville jeg ha' sendt 35.000 helium-balloner op, formet som børn, dinglede i luften med arme og ben, men det ville koste 1,5 mill. kr.. Det kunne jeg ikke finansiere...

Nu laver han i stedet 750 dukker, som han fylder med det røde teglmel, vi kender fra tennisbanerne, og som godt kan minde lidt om indvolde!

Jeg har 30 frivillige syersker i gang! Dukkerne skal placeres på synlige steder rundt i København i lænker, så ingen render med dem!

Ingen politi-konfrontation

- Og oven i det, siger han, laver vi 13 millioner pengesedler/værdipapirer, som spredes på byens institutioner med et par millioner om dagen, mens topmødet finder sted.

Det kommer til at foregå stille og roligt. Vi vil ikke ha' konfrontationer med politiet, vi vil ikke ballade, blot ud med vore symboler!

J.G.C. blev kendt, da han

for godt et år siden lavede skulpturen "Den indre svinehund" og placerede den i tyve europæiske storbyer. De var en protest mod fremmedhadet!

Næste projekt: skamstøtter

Det nye projekt, hvor pengesedlerne alene vejer 5 tons, koster 345.000 kr. Foreløbig har han kun de 86.000 kr. Men han håber på at få resten dækket ind. I København skal hovedkvarteret være Kulturfabrikken på Amager, hvorfra man starter aktionen i København den 5. marts.

Galschiøt Christophersens næste projekt er tyve 5 m høje

"skamstøtter", som skal anbringes i verdens brændpunkter for at minde politiker-

ne om, hvad de bør tage fat på. Ja for at give dem dårlig samvittighed!

Jens Galschiøt Christophersens barske skulpturer af "Den indre svinehund", en protest mod fremmedhad og racediskrimination!

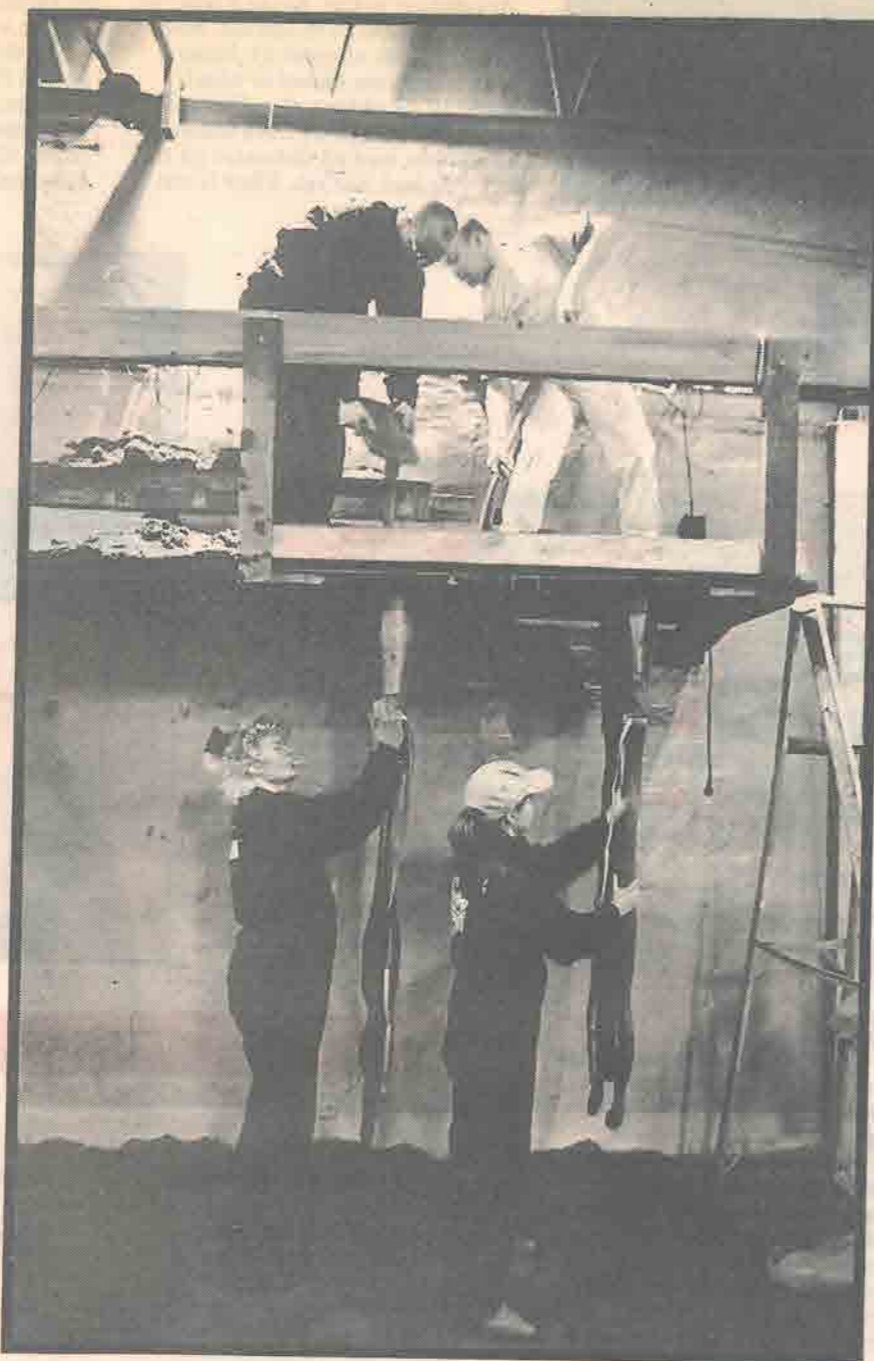

Tekst:
LENE
KRYGER

Foto:
KIM
RUNE

Det røde teglmel skovles gennem metaltragte ned i stofkroppene, der hænger side om side. Under stilladset står et par piger og former dukkekroppene, efterhånden som de fyldes med sand.

'Hver dag dør 40.000 børn af mangel på mad, vand og medicin. Det vil sige hvert andet sekund

*nu
og nu
og nu*

De fattige får sjældent fordel af udviklingens mirakler.

Vi, som får fordelene, kan vente, men børnene kan ikke:

Nætter uden tag over hovedet, dage med en tom tallerken, ugers elendighed, måneders hjertesorg – hvis de overhovedet overlever, er de mærket for livet.

Og det er vi også.'

Liv Ullmann: 'Tidevand' (1984).

Mens nødhjælpsarbejdere, politiske aktivister og goodwill-ambassadører

rejser til verdens katastrofeområder, har den fynske billedhugger Jens Galschiøt Christophersen valgt *håbepeningen* som sit våben.

I løbet af et enkelt døgn dukkede Den Indre Svinehund op i 20 europæiske lande.

Snart vil en søjle formet af fortrukne, lidende menneskekroppe stå overalt i verden, hvor mennesker lider. Havde skamstøtten været klar, ville den for længst have fundet plads i Grosnij, Sarajevo og Rwanda.

I mellemtiden er det den vestlige verdens stiltiende accept af, at der hvert år dør 13 millioner børn, der vækker Galschiøts harme.

I begyndelsen af marts mødes 10.000 FN-delegater til socialt topmøde i København.

Fra officiel dansk side lægger man vægt på, at de internationale stats- og regeringschefer oplever 'Wonderful Copenhagen' med et vinteråbent Tivoli og

masser af kongelige kulturtilbud.

Omtrent 1000 stofbørn vil i nætterne forud for topmødet blive lænket til stakitter om offentlige bygninger, til gadeskilte, kulturinstitutioner og kirker. Som en påmindelse om, at børnene er de uskyldige ofre for den måde, vi behandler kloden på.

Dukkerne er kommet til verden i smyksesmedens værksted i Næsby. 8-10 unge fra projekt Rampelyset har opholdt sig i et surrealistisk ørkenlandskab, hvor de ved hjælp af sindrige 'bollesprøjter' og skovle har fyldt slatne stofkroppe med teglmel.

Oprindeligt skulle børnene have været støbt i beton, men i stedet har Jens Galschiøt valgt at fylde de døde børnekroppe med overskudsjord fra den rige verdens tennisbaner.

En symbolik med flere dimensioner, for fyldet har samme farve som den udpinte, røde jord, der ikke kan brødføde menneskene i den tredje verden.

Andre europæiske byer fik Herning i november 1993 sin "indre svinehund" af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen. I ste år tabte den hovedet, og gerningsmændene løb med dens bronzetænder. Men den bliver restaureret. Team Teatret tunden" med til Odense, når det allivel skal aflevere de 13 mio. pengesedler, der trykkes af firmaet Brolos i Hammrum.

Af Sonja Sabinsky

Den odenseanske billedhugger og sølvsmed Jens Galschiøt Christophersen har tidligere manifesteret sig internationalt.

Det skete, da han for godt et år siden lod 20 europæiske storbyer vågne op til noget af en overraskelse. På den vigtigste plads i hver af byerne havde han nemlig anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskekklæder.

- Jeg lod skulpturerne dukke lige så pludseligt op, som racismen har for vanen at gøre, forklarer han.

Nu taler Jens Galschiøt Christophersen igen til den internationale verden. Det sker, når FN holder globalt topmøde i København fra 6. til 12. marts. Her skal verdens topmænd drøfte klodens sociale udvikling.

Når Bill Clinton, Boris Jeltsin, Nelson Mandela og alle de andre slår sig ned i København, vil de møde synet af 750 børne-dukke fyldt med teglmel samt 13 millioner pengesedler.

Disse påfund er den odeanske kunstners helt personlige kommentar til topmødet og verdens sociale udvikling.

Glem ikke nøden

- Min happening er ikke ment som en kritik af selve topmødet, for jeg tror, at det er nødvendigt med en global dialog, hvis vi skal løse verdens problemer. Men jeg synes, det er vigtigt at tænke på, at der hvert andet sekund dør et barn af sult eller mangel på medicin. Børnene har det til fælles, at de fleste er farvede og lever i de fattigste lande på vores jordklode. Alene i den uge, topmødet finder

sted, vil 210.000 børn dø. I vores del af verden har vi desværre vænnet os til tanken, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog også langer ud efter selve arrangementet.

- Jeg vil da gerne gøre mit til, at de bløde sæder i konferencelokalene, pindemadderne, de røde løbere og Wonderful Copenhagen's lancering af København som velegnet konferenceby ikke skal få verdens topembedsmænd og politikere til helt at glemme for eksempel Rwandas flygtningelejre, eller hvordan det føles, når nattekulden trænger op igennem det papstykke, der udgør gadebarnets seng i Lima eller Rio. For øjeblikket er den socialt engagerede kunstner i fuld gang med at fremstille de mange dukker og pengesedler sammen med et hold medarbejdere i værkstedet ved Odense Havn.

De 13 millioner pengesedler symboliserer hver et af de menneskeliv, der forventes at bukke under for nøden i 1995. Værdibeviset kommer til at ligne en matador-pengeseddel og får påtrykt forskellige motiver, der har relation til den skæve fordeling af verdens goder. Sedlerne distribueres ugen igennem på skoler, institutioner, i kirker, på museer, i forretninger, på arbejdspladser og især de steder, der har tilknytning til konferencerne. På sedlerne vil der stå en opfordring til ikke at smide sedlerne på gaden. Med andre ord: Pas på din næste.

En lille brik

- Jeg tror, vi allesammen lider af en gigantisk fortrængning. Vi vil ikke se den store nød og lidelse, som findes i verden. Vi gør automatisk pro-

blemerne dybt komplicerede, for så bliver vi fri for at finde løsninger. Jeg er ikke politiker, og jeg er ikke klog på det her område, men jeg er overbevist om, at hvis viljen var til stede, kunne man afhjælpe nøden. Men politikerne er jo afhængige af stemmer og tør ikke forringe levedoden i den rige verden, og det er nødvendigt, hvis vi skal hjælpe de nødlidende i den tredje verden. Personligt er jeg ikke afhængig af stemmer, og derfor kan jeg tale frit, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog ikke forventer at rokke ved verden med sin happening.

- Jeg er kun en lille brik. Jeg opfatter mig selv som lastbilen, der kører mad ned til de sultne. Forhåbentlig vil den

happening skabe opmærksomhed og åbne øjnene lidt for, hvordan verden egentlig hænger sammen, siger den kontroversielle kunstner, der er far til tre sønner og regner med selv at finansiere en stor del af projektet. Han mangler stadig at få dækket knap 250.000 kroner ind fra sponsorer, hvis der skal være balance i regnskabet.

- Sådan nogle projekter koster altid en masse penge, men så tjener man på noget andet, og det plejer altid at gå op i den sidste ende. Efter opsætningen af svinehundene i de europæiske byer, sagde min ældste søn: »Åh, far, skal vi nu til at være fattige igen«, fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

2/2

Herning Folkeblad

18 FEB. 1995

Det sociale topmøde

Talrige topembedsmænd og toppolitikere mødes fra 6. til 12. marts i København til FNs verdenstopmøde om social udvikling for at forpligte hinanden til at gøre denne planet til et bedre sted at leve på.

Faktisk er slutdeklaration og handlingsplan, der skal slutte og kronet mødet, allerede klar. Her binder underskriverne sig til at arbejde for at udrydde verdens fattigdom, at prioritere fuld beskæftigelse og at sikre social integration. Den største del af teksten er man kommet overens om. Men der er omfindtlige spørgsmål, der skal besvares under selve konferencen, og de samme uløste spørgsmål går igen i handlingsplanen. For hvem ryster op med skillingerne? U- og I-lande er bestemt ikke enige om problemet med den enorme gældsbyrde, u-landene bærer. Det er den, der er

årsag til, at pengestrømmen går fra syd mod nord, selv om nord giver u-landsbistand. Og I-landene kvier sig ved at leve op til den efterhånden temmelig gamle aftale om at give 0,7 procent af deres Brutto National Produkt i bistand. Kun Norge, Sverige, Holland og Danmark gør det, mens et land som USA giver så lidt som 0,2 procent, og republikanerne vil endog mindske det i forvejen lille beløb.

Mens de skændes om penge, forsøger tusinder af repræsentanter for folkelige, faglige og politiske foreninger i NGO-Forum '95 at huske dem på emnet: Den sociale udvikling. NGO står for ikke-statslig organisation (Non-Governmental Organization) og omfatter blandt andet Mellennfolkeligt Samvirke, FN-forbundet - og Jens Galschiøt Christophersen.

24 FEB. 1995

Foto: JIAN DAGØ

KUNST OG KULTUR

Børnefigurer skal provokere

Først var der sammensyede grisekroppe, så udstoppede hundehvalpe, og nu vil Jens Galschiøt Christophersen sætte 750 blodrøde børnefigurer op for at minde det sociale topmødes deltagere om de børn, som vil dø som følge af verdens uhvornigheder.

2/2

FREDERIKSBORG AMTS AVIS
8 FEB. 1995.

Med sine 750 tøjdukker vil Jens Galschiøt Christophersen minde verdens ledere om den nød og elendighed, som findes i ulandene.

Foto: Geert Mørk

verdens topembedsmænd og politikere til helt at glemme for eksempel Rwandas flygtningelejre, eller hvordan det føles, når nattekulden trænger op igennem det papstykke, der udgør gadebarnets seng i Lima eller Rio.

Symbol på liv

For øjeblikket er den socialt engagerede kunstner i fuld gang med at fremstille de mange dukker og pengesedler sammen med et hold medarbejdere i værkstedet ved Odense Havn.

De 13 millioner pengesedler symboliserer hver et af de menneskeliv, der forventes at bukke under for nøden i 1995. Værdibeviset kommer til at ligne en matador-pengeseddel og får påtrykt forskellige motiver, der har relation til den skæve fordeling af verdens goder. Sedlerne distribueres ugen igennem på skoler, institutioner, i kirker, på museer, i forretninger, på

arbejdspladser og især de steder, der har tilknytning til konferencerne. På sedlerne vil der stå en opfordring til ikke at smide sedlerne på gaden. Med andre ord: Pas på din næste.

En lille brik

- Jeg tror vi allesammen lider af en gigantisk fortrængning. Vi vil ikke se den store nød og lidelse, som findes i verden. Vi gør automatisk problemerne dybt komplicerede, for så bliver vi fri for at finde løsninger. Jeg er ikke politiker, og jeg er ikke klog på det her område, men jeg er overbevist om, at hvis viljen var til stede, kunne man afhjælpe nøden. Men politikerne er jo afhængige af stemmer og tør ikke forringe levestandarden i den rige verden, og det er nødvendigt, hvis vi skal hjælpe de nødlidende i den tredje verden. Personligt er jeg ikke afhængig af stemmer, og derfor kan jeg tale frit, siger Jens Galschiøt Chris-

tophersen, der dog ikke forventer at rokke ved verden med sin happening.

- Jeg er kun en lille brik. Jeg opfatter mig selv som lastbilen, der kører mad ned til de sultne. Forhåbentlig vil denne happening skabe opmærksomhed og åbne øjnene lidt for, hvordan verden egentlig hænger sammen, siger den kontroversielle kunstner og far til tre sønner, der regner med at finansiere en stor del af projektet selv. Han mangler stadig at få dækket knap 250.000 kroner ind fra sponsorer, hvis der skal være balance i regnskabet.

- Sådan nogle projekter koster altid en masse penge, men så tjener man på noget andet, og det plejer altid at gå op i den sidste ende. Efter opsætningen af svinehundene i de europæiske byer, sagde min ældste søn: »Åh, far, skal vi nu til at være fattige igen«, fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

DENNE ARTIKEL
VAR OGSÅ I:

Kalundborg Folkeblad
(V)

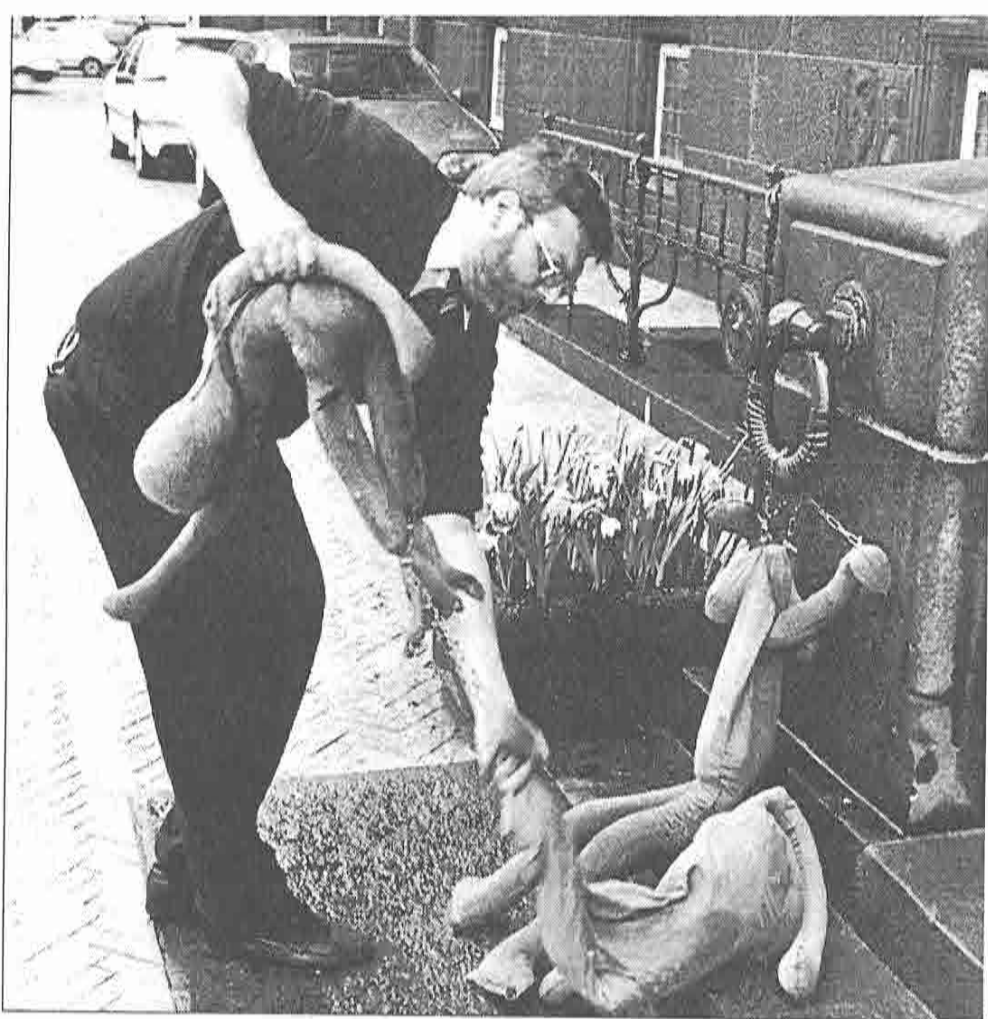
14 FEB. 1995

Fyns Amts Avis

14 FEB. 1995

Morsø Folkeblad
(V)

15 FEB. 1995

sygdomme, der kunne helbredes. Kun 750 de 'døde børn' fyldt med rødt teglgrus kan beskues i København
Foto: Ernst Nielsen

Selvom man er død kan man godt være i vejen

I går anbragte et hold unge mennesker kunstneren Jens Galschiøt Christophersens dukker af døde børn rundt om i København. En happening i anledning af topmødet, der imidlertid ikke forløb uden forhindringer

PÅ STEDET

Af KAREN SYBERG

Ikke alle, som Det Sociale Topmøde har bragt til hovedstaden, bor på Hotel Scandinavia og Sheraton. Den fynske kunstner, Jens Galschiøt Christophersen, og hans hold af hjælpere har for eksempel tilbragt natten på Sundholm. »Madrasserne er forbandet hårde«, kan han berette, da vi denne tidlige mandag morgen træffer ham på »Kulturfabriken«, vis à vis Sundholm. Det er herfra holdet, der står for FN-happening 13 millioner liv, er blevet skaffet indpas på mandehjemmet, som vi egentlig gik og troede var overbelagt. Men det er vist en gammel, tom afdeling, de har fået overladt, mener Galschiøt Christophersen.

Omkring 30 unge mennesker er i færd med at iføre sig

arbejdstøj. Om lidt skal de ud og hænge 'døde børn' op i byens lygtepæle, lænke dem til bænke og parkometre og andet mur- og nagelfast. 750 'børn' er der, og de følges på vej ud i byen af ikke færre end 13 millioner »værdibeviser« pålydende værdien af et menneskeliv. Antallet svarer i følge kunstneren til, hvad der hvert år dør af børn.

»Hvert andet sekund dør et barn af sult eller sygdomme, som nemt kunne helbredes«, står der på de løbesedler, der samtidig med ophængningen af dukkerne uddeles til forbi-passerende. En del af de mange millioner værdibeviser er blevet fordelt til samtlige skoler og børneinstitutioner i Storkøbenhavn, hvor de skal sætte gang i debatten blandt ungdommen.

Hvordan hjælpere er blevet samlet? Jo, Jens Galschiøt Christophersen spurgte på sin seneste fernisering, om der var nogen af de tilstedeværende, der havde lyst til at være med – og det var der. Især fra kulturcentret »Rampelyset« i Odense og fra ungdomskollektivet »Kakkalgården« sammesteds.

Dynger af dukker

Børnedukkerne befinder sig i depoter rundt omkring i byen, så da holdene er klar, går turen til Brolæggerstræde lige ved Nytorv, hvor de første dukker skal lænkes på plads. Dukkerne er lavet af stof, fyldt med rødt teglgrus. De er ubestemmeligt mørktfarvede –

'3.verdens farvede' – og temmelig tunge, hvilket får dem til at se meget døde ud, når man løfter dem. I gården hos Socialpædagogernes Landsforbund ligger de i store dynge i den stille silende regn, dækket af grønne presenninger. Associationerne er lige så uundgåelige, som de er nærliggende. De alt for mange tv-billeder, man har set, fra jord-skælv, epidemier og sultkatastrofer spoler bag øjnene, mens man står og tygger på den glimrende tebirkes med kerner, fotografen har fremskaffet. Vi nåede ikke morgen-maden, før vi skulle afsted.

Red benet

Men kontrasterne er – med et fynsk udtryk – pudsige. Jens Galschiøt Christophersens barnebarn, en kvik knægt, der har meget ringelighed med et sultende negerbarn, tager plads på toppen af en stak 'lig' og bliver nok så fornøjet kørt på sækkevogn.

Og hjælpere er i glimrende humør, mens de kører sækkevogne frem og lægger 'børnelig' på. »Red benet, ikke barnet«, lyder det galgenhumoristisk, da et dukkeben falder slaskende ned på den våde jord. »Pas på, Brian, du tabte en arm! Vi skal jo nødigt ha' hudafskrabbinger fra morgenstunden«, kommer det fra en anden.

De får nu også brug for deres gode humør. Det er pissekoldt, og det regner, og man kan ikke have handsker på, når man skal klatre rundt og låse metallænken, der holder

børnene på plads, fast til det højtiddende, iskolde metal på et trafikskilt.

Selvom der ikke mangler opmuntringer. En gammel dame, der går forbi, udbryder: »Det er godt at I laver det her, for ellers kommer de fattige bare op og slår os ihjel!«

– Hvorefter hun tænksomt tilføjer: »Og det har vi sandelig også fortjent!«

Men stadsgartneren

At anbringe dem på parkeringsskilte og lignende viser sig nu også at være en fejltagelse. Det erfarer jeg om eftermiddagen, da jeg møder hele holdet igen komme vandrende i flok og følge ind på Rådhuspladsen med døde dukker hængende over skuldrene.

»Politiet har været meget søde«, siger Jens Galschiøt Christophersen. »Nogle steder har de sagt, at vi skulle fjerne dem, fordi vi ikke havde fået tilladelse, og så har vi bare sagt OK og er gået igen.«

»Men pludselig opdagede vi, at der kom den ene vogn efter den anden kørende med dukker. Ligesom de der ligtransporter, man ser i borgerkrige, sådan nogle åbne varebiler, hvor man kan slaske ligene op bag, og hvor førersædet er skilt af, så man kan holde ud at være der for lugten. Sådan nogle har stadsgartneren! De bruger dem selvfølgelig til alt muligt andet, men nu blev de altså brugt til dukkerne. Adskillige af de der kommunale vogne med store læs dukker!«

»De måtte ikke hænge på affaldsstativer eller bænke eller skilte – både det ene og det andet. Så jeg har ringet til dem og sagt, hvad faen det er for noget. Og så siger de, at de kun har fjernet dem, der er gået i stykker, men det passer ikke. Vi har checket dem, og måske har der været to, der var gået i stykker. Men i øvrigt er det rødt tegl, der er i den, så de forurener jo ikke. Når de hiver dem ned i benene, så går de imidlertid i stykker, så det er faktisk dem selv, der har ødelagt dem. Men nu ved vi, hvor de ligger, så vi regner med at tage ud og hente dem igen og stille og roligt sy dem og så sætte dem op, hvor de ikke generer stadsgartneren«, slutter Galschiøt Christophersen optimistisk.

I det samme kommer et par rådhusbetjente ud fra Rådhuset og tager de dukker, hjælpere i mellemtiden har dekoreret Rådhusets trappe med, i øjesyn.

Den ene tager fat i dukkerne og smider dem om bag balustraden. Hvorved han opdager, at nogle af dem er lænket fast. »Vi skal lige have en boltsaks«, råber han over skulderen og forsvinder ind på Rådhuset.

En ung mand, der kommer forbi med sin indkøbspose, går hen, tager forsigtigt dukkerne og lægger dem tilbage på plads foran trappen.

6 FEB. 1995

Hilsen til FN-topmødet

1014
**Fynsk kunstner
 laver happening med
 dukker og pengesedler**

Tekst: Sonja Sabinsky
 Foto: Geert Mørk

Den odenseanske billedhugger og sølvsmed Jens Galschiøt Christophersen har tidligere manifesteret sig internationalt.

Det skete, da han for godt et år siden lod 20 europæiske storbyer vågne op til noget af en overraskelse. På den vigtigste plads i hver af byerne havde han nemlig anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskeklæder.

- Jeg lod skulpturerne dukke lige så pludseligt op, som racismen har for vane at gøre, forklarer han.

Nu taler Jens Galschiøt Christophersen igen til den internationale verden. Det sker, når FN holder globalt topmøde i København fra den 6. til den 12. marts. Her skal verdens topmænd drøfte klodens sociale udvikling.

Når Bill Clinton, Boris Jeltsin, Nelson Mandela og alle de andre slår sig ned i København, vil de møde synet af 750 børne-dukke fyldt med teglmel samt 13 millioner pengesedler.

Disse påfund er den odeanseanske kunstners helt personlige kommentar til topmødet og verdens sociale udvikling.

Glem ikke nøden

- Min happening er ikke ment som en kritik af selve topmødet, for jeg tror, at det er nødvendigt med en global dialog, hvis vi skal løse verdens problemer. Men jeg synes, det er vigtigt at tænke på, at der hvert andet sekund dør et barn af sult eller mangel på medicin. Børnene har det til fælles, at de fleste er farvede og lever i de fattigste lande på vores jordklode. Alene i den uge, topmødet finder sted, vil 210.000 børn dø. I vores del af verden har

vi desværre vænnet os til tanken, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog også langer ud efter selve arrangementet.

- Jeg vil da gerne gøre mit til, at de bløde sæder i konferencelokalene, pindemadderne, de røde løbere og Wonderful Copenhagens lancering af København som velegnet konferenceby ikke skal få verdens topembedsmænd og politikere til helt at glemme for eksempel Rwandas flygtningelejre, eller hvordan det føles, når nattekulden trænger op igennem det papstykke, der udgør gadebarnets seng i Lima eller Rio.

Symbol på liv

For øjeblikket er den socialt engagerede kunstner i fuld gang med at fremstille de mange dukker og pengesedler sammen med et hold medarbejdere i værkstedet ved Odense Havn.

De 13 millioner pengesedler symboliserer hver et af de menneskeliv, der forventes at bukke under for nøden i 1995. Værdibeviset kommer til at ligne en matador-pengeseddel og får påtrykt forskellige motiver, der har relation til den skæve fordeling af verdens goder. Sedlerne distribueres ugen igennem på skoler, institutioner, i kirker, på museer, i forretninger, på arbejdspladser og især de steder, der har tilknytning til konferencerne. På sedlerne vil der stå en opfordring til ikke at smide sedlerne på gaden. Med andre ord: Pas på din næste.

En lille brik

- Jeg tror vi allesammen lider af en gigantisk fortrængning. Vi vil ikke se den store nød og lidelse, som findes i verden. Vi gør automatisk problemerne dybt komplicerede, for så bliver vi fri for at finde løsninger. Jeg er ikke politiker, og jeg er ikke klog på det her område, men jeg er overbevist om, at hvis viljen var til stede, kunne man afhjælpe nøden. Men politikere er jo afhængige af stemmer og tør ikke forringe levedoden i den rige verden, og det er nødvendigt, hvis vi skal hjælpe de nødlidende i den tredje verden. Person-

ligt er jeg ikke afhængig af stemmer, og derfor kan jeg tale frit, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog ikke forventer at rokke ved verden med sin happening.

- Jeg er kun en lille brik. Jeg opfatter mig selv som lastbilen, der kører mad ned til de sultne. Forhåbentlig vil denne happening skabe opmærksomhed og åbne øjnene lidt for, hvordan verden egentlig hænger sammen, siger den kontroversielle kunstner og far til tre sønner, der regner med at finansiere en stor del af projektet selv. Han mangler stadig at få dækket knap 250.000 kroner ind fra sponsorer, hvis der skal være balance i regnskabet.

- Sådan nogle projekter koster altid en masse penge, men så tjener man på noget andet, og det plejer altid at gå op i den sidste ende. Efter opsætningen af svinehundene i de europæiske byer, sagde min ældste søn: »Åh, far, skal vi nu til at være fattige igen«, fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

Med sine 750 tøjdukker vil Jens Galschiøt Christophersen minde verdens ledere om den nød og elendighed, som findes i ulandene.

1 samvittigheden

Happening med 750 dukker og 13 millioner pengesedler

Den odenseanske billedhugger og sølvmed Jens Galschiøt Christophersen har tidligere manifesteret sig internationalt.

Det skete, da han for godt et år siden lod 20 europæiske storbyer vågne op til noget af en overraskelse. På den vigtigste plads i hver af byerne havde han nemlig anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskeklæder.

Jeg lod skulpturerne dukke lige så pludseligt op, som racismen har for vane at gøre, forklarer han.

Nu taler Jens Galschiøt Christophersen igen til den internationale verden. Det sker, når FN holder globalt topmøde i København fra den 6. til den 12. marts. Her skal verdens topmænd drøfte klodens sociale udvikling.

Når Bill Clinton, Boris Jeltsin, Nelson Mandela og alle de andre slår sig ned i København, vil de møde synet af 750 børnedukker fyldt med teglmel samt 13 millioner pengesedler.

Disse påfund er den odenseanske kunstners helt personlige kommentar til topmødet og verdens sociale udvikling.

Glem ikke nøden

Min happening er ikke ment som en kritik af selve topmødet, for jeg tror, at det er nødvendigt med en global dialog, hvis vi skal løse verdens problemer. Men jeg synes, det er vigtigt at tænke på, at der hvert andet sekund dør et barn af sult eller mangel på medicin. Børnene har det til fælles, at de fleste er farvede og lever i de fattigste lande på vores jordklode. Alene i den uge,

topmødet finder sted, vil 210.000 børn dø. I vores del af verden har vi desværre vænnet os til tanken, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog også langer ud efter selve arrangementet.

Jeg vil da gerne gøre mit til, at de bløde sæder i konferencelokalene, pindemadderne, de røde løbere og Wonderful Copenhagen's lancering af København som velegnet konferenceby ikke skal få verdens topembedsmænd og politikere til helt at glemme for eksempel Rwandas flygtningelejre, eller hvordan det føles, når nattekulden trænger op igennem det papstykke, der udgør gadebarnets seng i Lima eller Rio.

Symbol på liv

For øjeblikket er den socialt engagerede kunstner i fuld gang med at fremstille de mange dukker og pengesedler sammen med et hold medarbejdere i værkstedet ved Odense Havn.

De 13 millioner pengesedler symboliserer hver et af de menneskeliv, der forventes at bukke under for nøden i 1995. Værdibevist kommer til at ligne en matador-pengeseddel og får påtrykt forskellige motiver, der har relation til den skæve fordeling af verdens goder. Sedlerne distribueres igen igennem på skoler, institutioner, i kirker, på museer, i forretninger, på arbejdspladser og især de steder, der har tilknytning til konferencerne. På sedlerne vil der stå en opfordring til ikke at smide sedlerne på gaden. Med andre ord: Pas på din næste.

En lille brik

Jeg tror vi allesammen

lider af en gigantisk forurening. Vi vil ikke se den store nød og lidelse, som findes i verden. Vi gør automatisk problemerne dybt komplicerede, for så bliver vi fri for at finde løsninger. Jeg er ikke politiker, og jeg er ikke klog på det her område, men jeg er overbevist om, at hvis viljen var til stede, kunne man afhjælpe nøden. Men politikerne er jo afhængige af stemmer og tør ikke forringe levefoden i den rige verden, og det er nødvendigt, hvis vi skal hjælpe de nødlidende i den tredje verden. Personligt er jeg ikke afhængig af stemmer, og derfor kan jeg tale frit, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog ikke forventer at rokke ved verden med sin happening.

Jeg er kun en lille brik. Jeg opfatter mig selv som lastbilen, der kører mad ned til de sultne. Forhåbentlig vil denne happening skabe opmærksomhed og åbne øjnene lidt for, hvordan verden egentlig hænger sammen, siger den kontroversielle kunstner og far til tre sønner, der regner med at finansiere en stor del af projektet selv. Han mangler stadig at få dækket knap 250.000 kroner ind fra sponsorer, hvis der skal være balance i regnskabet.

Sådan nogle projekter koster altid en masse penge, men så tjener man på noget andet, og det plejer altid at gå op i den sidste ende. Efter opsætningen af svinehundene i de europæiske byer, sagde min ældste søn: »Åh, far, skal vi nu til at være fattige igen«, fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

Af Sonja Sabinsky

Med sine 750 tøjdukker vil Jens Galschiøt Christophersen minde verdens ledere om den nød og elendighed, som findes i ulandene
Foto: Geert Mørk

Jens Galschiøt Christophersen

Jens Galschiøt Christophersen har af Lysgaard-Fonden fået 50.000 kr. til en happening i forbindelse med FN-topmødet i København 1996. Fonden skænkte de også: 50.000 kr. til "Fredsskulptur 1995" (et laserlys, der skal kunne ses fra Skagen til Sild), som udføres af Elle-Mie Ejdrup Hansen og flere andre kunstnere, 50.000 kr. til Danmarks Bløderforening til hjælp til unge HIV-smittede blødere, 25.000 kr. til opførelse af en ny idrætshal ved Snebjergshallen samt indretning af Mødrehjælpen af 1983s nye lokaler i København.

8 FEB. 1995

1/2

Han rusker op i vores samvittighed

Fynsk kunstner laver happening med 750 dukker og 13 millioner pengesedler

1014

af Sonja Sabinsky

Den odenseanske billedhugger og sølvmed Jens Galschiøt Christophersen har tidligere manifesteret sig internationalt.

Det skete, da han for godt et år siden lod 20 europæiske storbyer vågne op til noget af en overraskelse. På den vigtigste plads i hver af byerne havde han nemlig anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskeklæder.

- Jeg lod skulpturerne dukke lige så pludseligt op, som racismen har for vane at gøre, forklarer han.

Nu taler Jens Galschiøt Christophersen igen til den internationale verden. Det sker, når FN holder globalt topmøde i København fra den 6. til den 12. marts. Her skal verdens topmænd drøfte klodens sociale udvikling.

Når Bill Clinton, Boris Jeltsin, Nelson Mandela og alle de andre slår sig ned i København, vil de møde

Jens Galschiøt Christophersen udstillede »Den indre svinehund« i 20 europæiske storbyer for et år siden.

synet af 750 børne-dukke fyldt med teglmel samt 13 millioner pengesedler.

Disse påfund er den odenseanske kunstners helt personlige kommentar til topmødet og verdens sociale udvikling.

Glem ikke nøden

- Min happening er ikke ment som en kritik af selve topmødet, for jeg tror, at det er nødvendigt med en global dialog, hvis vi skal løse verdens problemer. Men jeg synes, det er vigtigt at tænke på, at der hvert andet sekund dør et barn af sult eller mangel på medicin. Børnene har det til fælles, at de fleste er farvede og lever i de fattigste lande på vores jordklode. Alene i den uge, topmødet finder sted, vil 210.000 børn dø. I vores del af verden har vi desværre vænnet os til tanken, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog også langer ud efter selve arrangementet.

- Jeg vil da gerne gøre mit til, at de bløde sæder i konferencelokalene, pindemaddene, de røde løbere og Wonderful Copenhagen's lancering af København som velegnet konferenceby ikke skal få

Til eftertanke: 500 børnekroppe i flyverdragter og 13 millioner værdiløse pengesedler er blandt ingredienserne, når den fynske billedkunstner Jens

Galschiøt Christophersen laver en happening i forbindelse med det sociale topmøde i København. Hver af de 13 millioner »værdibeviser« symbolise-

rer ét af de 13 millioner børn, der statistisk set dør i løbet af 1995.

Foto: Lars K. Mikkelsen
Kulturmagasinet side 3

Berlingske Tidende

23 JAN. 1995

Lad dog barnet

Helt uret har han jo ikke, billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der som let makaber tilføjelse til det kommende sociale topmødes officielle kulturprogram arbejder på en monumental installation i det københavnske byrum, bestående af 500 barneskikkelser støbt i beton og iført nuttede flyverdragter.

Hvad han vil sætte i relief er for det første, at selve det sociale topmøde holdes så langt fra de områder, det primært omhandler. Hertil er dog at sige, at forudsætningen for at gennemføre arrangementer i denne størrelsesorden er, at logistikken er i orden, og det er den nu engang bedst i den mest velaflagte del af verden.

For det andet og mere væsentlige ønskes profileret, at det 20 mill. kr. dyre kulturprogram, de mange besøgende gæster har mulighed for at bivaere, ikke opviser hverken større kreativitet eller sammenhæng med topmødets alvorlige em-

ner. Med al respekt for det særåbnede Tivoli, Guldalderfestival samt diverse jazz, totalteater og lysshows – så har det hidtil mest af alt været selve op- for ikke at sige overbudet af kultur under topmødet, der har været slået på.

I den forbindelse er det ikke særlig overbevisende, at kulturminister Jytte Hilden blot skruer den repressivt tolerante facade på og hilser Galschiøt Christophersens projekt velkomment med en flothed om, at »det er godt med vildskab i debatten«. Jamen, hvorfor programsatte hun den så ikke selv?

Men selvfølgelig kan det jo også være, sandheden er en anden og for dansk kulturpolitik langt mere makaber: At det officielle københavnske kulturliv slet ikke kan præstere noget, der sammenlignet med de problemer, topmødet skal behandle, kan tage sig ud som andet end ren underholdning. Vi får se til marts.

Kjerteminde Avis (K)

20 JAN. 1995

Børnedødelighed 1014

KØBENHAVN: 500 tøjdukker på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligegyldighed over for dem. Det ikke været nogen let sag at finde sponsorer til projektet. Indtil videre har kunstneren kun 100.000 af de 300.000, det koster hjemme. (RB)

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

13 JAN. 1995

Smykkesmeden flytter

Smykkesmeden, der lyder det borgerlige navn Jens Galschiøt Christophersen, er flyttet til et tidligere fabrikskompleks ved Banevænget i Næsby, hvor han starter virksomheden ved et åbent husarrangement i dag fra kl. 13 til 19.

I bygningen finder man bl.a. et værksted, hvor der laves smykker, samt to udstillingshaller. I den første udstiller Jens Galschiøt Christophersen skulpturer fra de sidste 10 års virke samt akulpturer lavet i samarbejde med keramikeren Ivan Boytler. Desuden kan man se malerier og tegninger af Flemming Stephansen, John Bonnesen og Bjørn Haugaard. I udstillingshal nr. 2 udstiller en række fynske malere.

Desuden er middelalderforeningen Scramasax flyttet ind i komplekset, og medlemmer herfra vil under åbent husarrangementet fortælle om og demonstrere, hvordan de smeder middelalder-brynjer og våben.

Herning Folkeblad

20 JAN. 1995

Fokus på børnedødeligheden

KØBENHAVN: 500 tøjdukker på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligegyldighed over for dem. Det ikke været nogen let sag at finde sponsorer til projektet. Indtil videre har kunstneren kun 100.000 af de 300.000 kr., det koster, hjemme.

20 JAN. 1995

500 tøjdukker på størrelse med ni-årige børn vil præge bybilledet i København. Bag værket står kunstneren Jens G. Christophersen. (Nordfoto: Lars Mikkelsen)

Kunstner sætter fokus på døde børn under topmøde

KØBENHAVN: 500 tøjdukker på størrelse med niårige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts.

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens lige-

gyldighed over for dem.

Hvordan hænger det sammen, at vi piver, hver gang en mand falder død om med hjertestop på gaden i København og vil have flere hjerteambulancer til at køre rundt, når alle de her børn - primært i Den Tredje Verden - dør hver dag. Det er et af de spørgsmål, jeg godt vil stille med min kunst, fortæller han.

Svært

Jens Galschiøt Christophersen mener, at nogen må-

ske finder emnet med de døde børn for makabert. I hvert fald har det ikke været nogen let sag at finde sponsorer til projektet. Indtil videre har han kun 100.000 af de 300.000, det koster hjemme.

Oprindeligt havde han planer om at lave et projekt til 1,5 mio. kr., hvor 40.000 ballonbørn skulle sendes op over København. De skulle symbolisere det antal børn, der rent statistisk vil dø om dagen i den periode, topmødet varer. Det dyre projekt måtte dog droppes, da det

ikke lykkedes for NGO Forum '95 at skaffe Jens Galschiøt Christophersen penge til det.

Lænkes fast

De 500 tøjdukker, som fyldes op med beton, bliver fremstillet i Odense og først den 3. marts bliver de transporteret til København. Her vil de blive lænket til bænke og ophængt på mure rundt omkring i byen. (RB)

20 JAN. 1995

Døde børn til topmøde

Dansk kunstner vil i marts fylde de københavnske gader med uhyggelige tøjdukker i naturlig størrelse.

500 tøjdukker på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer gæster fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's topmøde i marts.

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligegyldighed over for dem.

Hvordan hænger det sammen, at vi piver, hver

gang en mand falder død om med hjertestop på gaden i København og vil have flere hjerteambulancer til at køre rundt, når alle de her børn dør hver dag. Det er et af de spørgsmål, jeg godt vil stille med min kunst, siger han.

Mangler sponsorer

Kunstneren mener, at nogen måske finder emnet med de døde børn for makabert. I hvert fald har det ikke været nogen let sag at finde sponsorer. Indtil videre har han kun 100.000 kr. af de 300.000, projektet koster hjemme. Oprindeligt havde han planlagt at sende 40.000 ballonbørn op over byen, men dette ville koste 1,5 mio. kr.

De 500 tøjdukker, som fyldes op med beton, bliver fremstillet i Odense, og først den 3. marts bliver de transporteret til København.

20 JAN. 1995

Kunstner har døde børn i fokus

Det sociale topmøde i København til marts vil blive brugt som en påmindelse om de mange, der dør verden over

KØBENHAVN: 500 tøjdukker på størrelse med niårige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts.

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligegyldighed over for dem.

Hvordan hænger det sammen, at vi piver, hver gang en mand falder død om med hjertestop på gaden i København og vil have flere hjerteambulancer til at køre rundt, når alle de her børn - primært i Den Tredje Verden - dør hver dag. Det er et af de spørgsmål, jeg godt vil stille med min kunst, fortæller han.

Jens Galschiøt Christophersen

mener, at nogen måske finder emnet med de døde børn for makabert. I hvert fald har det ikke været nogen let sag at finde sponsorer til projektet. Indtil videre har han kun 100.000 af de 300.000, det koster hjemme.

Et projekt til 1,5 mio. kr. med 40.000 ballonbørn måtte opgives. Statistisk vil 40.000 børn dø, mens topmødet varer. De 500 tøjdukker, som fyldes op med beton, bliver fremstillet i Odense og først den 3. marts bliver de transporteret til København. Her vil de blive lænket til bænke og ophængt på mure rundt omkring i byen.

20 JAN. 1995

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen tøjdukkerne sætte fokus på dødeligheden blandt børn.

Tøjdukker under topmøde

KØBENHAVN: 500 tøjdukker på størrelse med niårige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligegyldighed over for dem. Det er et af de spørgsmål, jeg godt vil stille med min kunst, fortæller han. Indtil videre har han kun 100.000 af de 300.000, det koster hjemm-

AF HELENE MOE
FOTO: LEIF TUXEN

Det blev ikke den brede, mondæne vej til kunsten, Jens Galschiøt Christophersen valgte. Ad snørklede, snævre stier har han famlet sig frem. Kravlede på knæene. Med rifter i sjælen. Drevet af en desperat trang til at gøre noget for denne verden. Et eller andet. En dybfølt social bevidsthed og en ubændig entusiasme, viste ham retningen. Men først efter år og mange skrammer, nåede han frem.

I dag udtrykker han sig i skulpturer, i storstilede projekter som på papiret ser fuldstændig halsbrækkende ud. Men, som på trods af enhver fornuft, er kommet på plads. Hver gang. Også økonomisk. Hans tro på den enkelte ide er så intens, at den som regel overvinder alle vanskeligheder.

Det er længe siden, han har indset det umulige i at frelse verden. Men kan hans fredeligt rungende kunst-happenings være med til at åbne andres øjne for vort smuldrende etiske værdigrundlag, er han nået langt. Mener han.

Men han indrømmer samtidig, at enhver frembringelse af kunst for ham er rendyrket egoisme. En mentalhygiejnisk foranstaltning, en renselsesproces, som han bruger til at få hold på sine egne tanker, sin angst, sine frustrationer.

- Jeg har jo ikke løsningen på alle verdens problemer. Havde jeg det, ville jeg nok vælge politik som fag.

Moralister har det gerne svært med deres omgivelser.

- Det har jeg ikke, og jeg vil også være ked af at blive kaldt moralist. Moralister har svært ved at unde andre at leve deres liv, som de nu vil. Jeg respekterer andre folks valg af liv. Men jeg møder sjældent mennesker, der bliver sure over mine projekter, tværtimod får jeg mange tilbud om hjælp. Jeg gør mig jo heller ikke til af dem. Jeg ved godt, der er kunstnere, som mener jeg kun gør det her, for at promovere mig selv, skabe opmærksomhed. Men det må stå for deres regning. Folk, der kender mig, ved godt, jeg er forholdsvis ligeglad med berømmelse og popularitet. Jeg vil meget hellere sige det sådan: Jeg spiller spil med medierne i et offentligt rum. Og mine skulpturer er aktror.

Svinehunden truer

For et par år siden satte han sit hus i Odense ind som bankgaranti for at kunne realisere et usædvanligt og mildt sagt grænsesprængende kunstprojekt.

En kold novemberdag sidste år vågnede 20 europæiske storbyer op til en overraskelse. Sammen med et hold af frivillige hjælpere havde han, på den vigtigste plads i hver af byerne, anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskeklæder.

- Jeg lod skulpturerne dukke op, lige så uhyggelig pludseligt, som racismen har for vane. Som en svamp på en plads midt i en by.

Skulpturen bar navnet »Svinehunden«. En klar provokation og ifølge kunstneren »symbolet på de tendenser i os selv, der vokser, når vi føler os pressede, og som kan få os til at give køb på de mest elementære humanistiske principper«.

- Ideen var at vise og overbevise om, at det er menneskets indre svinehund, der i dag truer Europa, ikke de fattige og flygtningene, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Takken for denne gave til byerne kom ikke

til udbetaling i klapsalver og taler på rådhuset. Men i medieomtale. I offentlighedens forbløffelse, overraskelse, forargelse og måben. I de lokale myndigheders frustration, vrede og irritation. I mange tilfælde førte dette til, at disse anarkistiske skamletter omgående blev visket bort. Som snavs på byens rene ansigt.

Provokationen var lykkedes. Verdens samvittighed var sat på dagsordenen for en tid.

Galschiøt Christophersen kendte sine virkemidler. Vidste at uanset hvilken skæbne, de lokale myndigheder ville give skulpturen, så ville det vække pinlig opmærksomhed. At gemme den bort kunne tolkes som stiltiende accept af racismen. At lade den stå kunne svække politikernes anseelse. Visseligt en hård nød at knække.

Ansvar for kloden

Han har prøvet det meste. Fra besværlig unge, over julemærkehjem til en tid som stofmisbruger. Det sidste som reaktion mod de voksne og »mod verdens uretfærdige måde at hænge sammen på«.

17 år gammel med Den rejsende Højskole i Indien indså han chokeret, at en masse andre havde det værre end ham selv. De samme erfaringer gjorde han med tiden i Afghanistan, hvor hungersnøden hærgede. Den tur satte afgørende spor i hans sind. Han havde gjort den, for et ungt menneske altid så overraskende opdagelse, at også han bar et ansvar for vor fælles klode.

Naivt troede han, at han blot ved at fortælle kammeraterne om sine indtryk på de to skelsættende rejser, kunne få dem til at FORSTÅ. Han tog jammerligt fejl. Ingen gik på den galvej. Gab mand!

Så fik han læreplads som klejnsmed på Lindøværftet. Deltog samtidig i den udogmatisk venstrefløjs bestræbelser for at gøre verden bedre.

- Det var dér, jeg ville hen. Så jeg kastede mig ud i det med hud og hår. Men på et tidspunkt indså jeg, at den slags politiske aktiviteter ikke var en måde at løse problemerne.

Nu brændte det for alvor på. Hvad gør en snedker uden høvl? Hvad gør et troende menneske frataget sandheden og svaret?

- Det lød så smukt, det dér, med ligelig fordeling af verdens goder... ja, måske er det løsningen, men den rigtige fordelingsmetode er bare ikke opfundet endnu. Hver gang, man har prøvet at realisere en retfærdig deling, er det gået i kage. Den slags er langt mere kompliceret, end man forestiller sig.

Hjertet med

Efter læretiden begyndte han at støbe smykker i sølv. Det har han levet af siden. Men skulpturerne er dér, hvor hjertet kommer ind i billedet. Flere udstillinger har han holdt rundt omkring med sin ekspressive kunst. Blandt andet på Biennalen i Venedig. Klædningsstykker frigjort fra kroppen, ansigter, der bryder gennem stålskjolde, sære, langstrakt og forvredne muselmænd, mærkværdige lystestager. Altsammen fragmentariske udbrud fra hans indre verden.

Hans kunst er i dag sindbillede på hans opfattelse af verden. Noget sælger han. »Man skal jo leve«. Andet donerer han til fordel for godgørende projekter.

Alligevel har han svært ved at opfatte sig som en slags moralsk vogter af menneskeheden. Han gør jo kun, hvad han er nødt til over for sig selv. For overhovedet at kunne ånde.

Projektet med »Svinehunden« blev ikke sat på skinner i forventning om, at verden ville ændre sig, men fordi han må reagere. Gøre et eller andet for at få et svar.

- Et af svarene er, at folk hjælper mig. Mennesker, jeg overhovedet ikke kender, bruger deres hårdt sammensparede ferie for at give en hånd med uden at få en krone for det. Det er nok, fordi jeg på en eller anden måde skaber forståelse for, at vi alle har et ansvar for, hvordan den her verden udvikler sig. Når jeg går i gang med et projekt som »Svinehunden«, er det fordi jeg vil gøre folk opmærksom på, at deres negative reaktioner over for det, de anser for en kulturel trussel udefra, kan komme til at destruere det humanistiske grundlag for deres egen kultur, som i høj grad bygger på kristendommen.

Han er ikke religiøs. Og han mener ikke, han tror på noget bestemt ud over det gode i mennesket.

- Jeg tror, det er vigtigt at bibringe folk forståelse for, at det ikke er ligegyldigt, hvordan man optræder i denne her verden. I det øjeblik man først har trukket våben mod de autonome, som det skete under urolighederne på Nørrebro i København, har man overskredet en grænse. Uanset hvad man iøvrigt mener om den slags. Man skal være klar over, at alting har en pris. Og at det vil tage mange år at opbygge tilliden igen. På samme måde sker det på verdensplan.

Ballonbørn

For øjeblikket er der travlhed i det enorme værkstedskompleks i Odense, hvor adskillige unge langtidsledige, sammen med andre frivillige, (det myldrer altid med frivillige hjælpere omkring Galschiøt), er i gang med det næste projekt: At designe modellen til de 40.000 balloner, i sort metalfolie, der, hvis Galschiøt Christophersen får sin vilje, til foråret i forbindelse med FN-topmødet i København skal hænge som vartegn over byen.

- Hver ballon, et barn med opstrakte arme, repræsenterer et symbol på den globale ubalance. 40.000 børn dør hver dag i u-landene på grund af sult og let helbredelige sygdomme. Topmødet i København vil bestå af masser af ord, men der er meget langt fra de bløde stole til sulden og underudviklingen i tredielandene.

Det nære lufrum over København vil blive domineret af disse foliebørn, der langsomt vil dale ned for symbolsk at »udånde« i trækroner, i tårne og på hustage.

Foliebørnene vil blive fastholdt af liner, så de ikke generer luft- eller bytrafikken.

Denne noget morbide happening venter Jens Galschiøt Christophersen vil give den danske offentlighed, og de udenlandske stats- overhoveder på topmødet noget at tænke over. Og skabe den nødvendige politiske og folkelige opmærksomhed for emnet.

- Som kunstner har jeg intet svar på verdens vanskelige problemstillinger, men jeg føler stærk trang til at blande mig. Og jeg forsøger visuelt at udtrykke min angst for, hvad Europa er ved at udvikle sig til. Der er så meget dobbeltmoral i vores samfund. Hjerteambulancen rykker ud, når en ung mand falder om på gaden. Og det er helt fint. Men når man påstår, at den gør det, fordi man anser livet for helligt, så mener jeg, at det er dobbeltmoral, fordi man

samtidig har en verden, hvor andre individer går til af sygdom eller hungersnød. Jeg vil påstå, at det er en eller anden racistisk tanke, der ligger bag: skidt være med de sorte børn, bare

det ikke er mine, der dør.

Derfor Svinehunde-projektet. Derfor Ballonbørnene.

Hvad angår økonomien ved det første projekt er Galschiøt igen retmæssige ejer af sit hus i Odense.

Hvad angår det andet projekt, så har flere fonde på nuværende tidspunkt kvitteret på hans forespørgsel med løfte om en klækkelig check. Men endnu mangler cirka en million kroner, før realiseringen bliver mulig.

Mærkeligt nok ryster Galschiøt Christophersen ikke på hænderne ved udsigten til personlig ruin.

- Jeg tror altid på, at det lykkes. Der dukker altid et eller andet op undervejs. Men jeg satser jo også. Sætter hele mit liv. Og mirakuløst ender det hver gang med, at jeg får solgt en skulptur, eller at nogen sender en check. Der er nogle, der siger, jeg har en skytsengel, lyder det lidt generet fra manden, der prøver at få kloden til at hænge sammen.

Projektet med »Svinehunden« blev ikke sat på skinner i forventning om, at verden ville ændre sig, men fordi Galschiøt Christophersen må reagere. Gøre et eller andet for at få et svar.

40.000 døde børn over byen

1014
Odensekunstneren Jens Galschiøt Christophersen forbereder en ny, stor happening, der skal finde sted under FNs sociale konference i København til marts.

Af
LENE KRYGER

Mindre end et år efter at skulpturen Den Indre Svinehund med sin invasion i en række europæiske storbyer rettede et håndkantsslag mod den lille racist, der bor i os alle, forbereder den fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen endnu en opsigtsvækkende happening.

I marts '95 samles 10.000 FN-delegerede i København til topmøde om social udvikling. Foruden det officielle topmøde, der ventes at trække stimevis af stats- og regeringschefer til Bella Center, finder en alternativ konference sted på Holmen. Her vil andre 10.000 deltagere fra private organisationer verden over ligeledes debattere fattigdom, arbejdsløshed og social udstødning.

Mens verdenspressens projektører således er rettet mod København, vil Jens Galschiøt Christophersen iværksætte en happening, der bærer arbejdstitlen *40.000 døde børn over København*. Fra lygtepæle, kirkespir, flagstænger og tårne skal 40.000 folieballoner formet som børn med opstrakte arme symbolisere, at der hver dag dør 40.000 børn i u-landene som følge af sult og let helbredelige sygdomme.

– Med happeningen vil jeg påpege verdens vanvid og bryde den konventionelle tankegang. Men uden at pådutte folk min holdning. Svarene overlader jeg til

beskueren. Happeningen er min protest mod det gigantiske rod, vi har skabt på kloden. En advarsel mod de altødelæggende konflikter, der truer med at destruere vor egen vestlige kultur, hvis vi fortsat påtvinger to tredjedele af verdens befolkning umenneskelige livsvilkår. Foliebørnene er billedet på de mest uskyldige ofre for den måde, vi har valgt at organisere kloden på.

– Det er hykleri at bilde folk ind, at noget er helligt for den hvide race. Det er beskæmmende, at vi i den vestlige verden på den ene side forlanger flere hjerteambulancer for at redde menneskeliv, tillader fri abort og af al magt forsøger at forlænge livet ud over døden, samtidig med at vi stiltiende accepterer, at der hver dag dør 40.000

børn i u-landene. Jeg siger ikke, at løsningen er at sende havregrød til den tredje verden. Men så længe vi ignorerer de døde børn, tramper vi på vores selvspekt.

□ SOM DET VAR tilfældet med 'Den Indre Svinehund' er Jens Galschiøt Christophersen forberedt på, at hans aktion vil virke afskyvækkende på mange. Alligevel er han overbevist om, at ingen vil vove at hindre ophængningen af de tusindvis af foliebørn.

– De balloner, vi slipper løs indendøre, vil søge op under loftet, og den eneste måde man kan få dem ned på er ved at skyde dem. Tænk hvilken ekstra dramatisk effekt happeningen ville få, hvis myndighederne – om end kun i overført betydning – skød de døde,

brune børn ned. Den massive mediedækning, en sådan handling ville få, vil være mere, end FN-topmødets ledere kunne tåle. Så hellere 40.000 foliebørn i Københavns 'skyline'.

– I løbet af den uge, konferencen varer, vil foliebørnene langsomt miste luft, uden at miste størrelse. Derved får de slatne ballonkroppe en umiskendelig lighed med døde, dehydrerede børn. Missionen er fulden, hvis det fysiske og moralske ubehag ved synet af ballonbørnene kan være med til at give FN-debatten kød og blod.

Ildsjæle af en anden kaliber end Jens Galschiøt Christophersen vælger mere forsonlige fremgangsmåder, enten som nødhjælpsarbejdere i katastrofeområder eller som aktivister i politiske organisationer.

Mens den fynske smykke- med kalder sit virkemiddel rumlig visualisering i form af skulpturer eller happening. Pænhed har han ikke meget til overs for. Umiddelbart et besynderligt udgangspunkt for en sølvsmed og skulptør, men den pænhed, han foragter, er den forgyldte selvgodhed, der stortrives mellem beslutningstagere, meningsdannere og tilbage-lænedes iagttagere.

□ MEN EN happening som *40.000 døde børn i København* koster mange penge. Blandt de største poster er 150.000 kr. til en udstandsningsmaskine, 462.000 kr. til metalfolie til ballonbørnene og 320.000 kr. til helium. Dertil kommer lønninger til personale, PR-virk-somhed etc. I alt arbejder Jens Galschiøt Christop-

hersen med et budget på knap 1,5 mio. kr. Penge, som han helst ville skaffe via fonde og fagforbund.

Kvindeligt Arbejderforbund og SiD har bevilget 50.000 kroner, mens Kulturministeriets Produktionspulje har givet afslag. I dag behandles ansøgningen af Kulturministeriets Kulturfond. Netop Kulturfonden sætter Jens Galschiøt Christophersen sin lid til, idet dens erklærede mål er at støtte kulturel nytænkning.

Desuden har Jens Galschiøt Christophersen taget det utraditionelle skridt at kontakte tøjfirmaet Benetton i håb om at vække firmaets interesse for sit kontroversielle projekt.

– I begyndelsen kviede jeg mig ved overhovedet at overveje Benetton som

samarbejdspartner. Men hvad er værst, at blive sponsoreret af en koncern, der i det mindste postulerer, at den forholder sig moralsk til de ting, der sker i verden, eller at få penge fra danske bryggerier, der indirekte sælger alkoholisme og menneskelig ruin. Problemet med mit projekt er, at det på én gang er politisk og kulturelt. Den slags hybrider kan eller tør folk ikke støtte økonomisk, ikke engang selv om de bakker selve ideen op.

Såfremt det ikke lykkes at skaffe den halvanden mio. kr., kan Jens Galschiøt Christophersen have en billigere, mindre omfattende, men omtrent lige så opsigtsvækkende nødplan parat i god tid inden FN-topmødet den 6. til 12. marts '95.

Gennem sine kunstværker får Jens Galschiøt Christophersens indignation frit løb. Her ses han med en bronzeskulptur af et tv-hold, der filmer en somalisk kvinde med et døende barn i arme-ne. Arkivfoto: Nils Mogensen.

Hillary indtog byen

8/3
BT

... på det
... i
... og
... dansk
... og USAs
... sig en
... som
... nhavn.

Efter sin tale i Bella Centret, frokost hos statsministerparret på Marienborg og et besøg på Københavns Kommunes fritidshjem »Strandvejen« på Østerbro tog Hillary Clinton eftermiddagen fri og gjorde lige dét, alle amerikanske turister gør, når de kommer til København.

Først gled kortegen - med præsidentfruen i ambassadør Edward E. Elsons sorte North Star-limousine i spidsen for fem-seks biler med amerikanske og danske sikkerhedsfolk - mod Langelinie.

De sidste 25 meter ned til havfruen spadserede fru Clinton selv omgivet af bodyguards og en sort kvinde, der filmede begivenheden til TV-stationerne »back home«.

Er havfruen mindre end du troede? Det synes alle amerikanske turister?

»Hun er meget mere fin og spinkel, end jeg troede. På de

billeder, jeg har set, kommer hun ikke til sin ret. Hun er meget smukkere i virkeligheden,« sagde Hillary Rodham Clinton og så afslappet og chik ud i den bidende vind og begyndende småregn.

På Strøget gav præsidentfruen en forbigående amerikansk turist et chok:

»Oh my Gooooood, it's Hillary. Hello, how are you,« stammede turisten og fik et smil og et »hav' en god dag« tilbage fra fruen.

Der med en slipstrøm af store amerikanske bodyguards i dyre, åbenstående frakker gik ind for at købe souvenirs, først i Den kongelige Porcelainsfabriks butik og så i Illums Bolighus.

Hvad hun købte, forblev en hemmelighed.

Ude igen på Amager Torv standsede Hillary Clinton op og undrede sig over de dukkeskikkelser, som en kunstner havde

ned fra storkenæbbene, og ambassadøren forklarede høfligt, at de er ment som en protest.

Med småløbende sikkerhedsfolk på begge sider og en skrap sikkerhedsdame i front skridtede Hillary Clinton sam-

men med en anden kvindelig følgesvend ned ad Strøget og vindue-shoppede.

På vejen blev hun genkendt af et utal af eksotisk udseende topmøde deltagere samt en gruppe japanske turister, mens

danskerne var mere i tvivl: »Hvem er hende der,« pegede flere ældre medborgere.

På Gammel Torv samlede kortegen præsidentfruen med følge op igen, rundede Amalienhaven og kørte til Statens Mu-

lig ministre Mimi Jakobsen, Jytte Hilden og andre i den amerikanske ambassadørs bolig i Hellerup.

Natten til i dag var præsidentfruens egen. Men ingen ville i går sige, hvad hun havde

for planer.

»Vi kunne godt fortælle dig programmet, men så ville vi være nødt til at skyde dig bag efter,« lød svaret fra en af førstedamens sikkerhedsmænd på to meter og noget.

Tivoli var festligt illumineret, men det var koldt for de udenlandske gæster. Panamas ambassadør i Grækenland, Pablo Garrido Ariz, var glad for de opstillede trækuls-bækkener, så man kunne få varmet hænderne. To af hans kvindelige parlaments-medlemmer nød også varmen.

Der var lagt en jerning af sikkerhed omkring topmødet. Ved Bella Centret havde politiet bl.a. bygget et vagttårn, hvorfra skarpskytter kunne overvåge hele terrænet.

Mens København var i verdens søgelys:

STORE ORD OG KOLDE HÆNDER

Ballon-mandens varer blev grundigt vurderet. Men ingen af disse konference-deltagere fra Senegal fik dog hænderne op af lommen.

USA's førstedame, Hillary Clinton, nåede både at aflevere et par alvorlige taler, spise på Marienborg og i en af byens gamle kælder-restauranter samt besøge fritidshjemmet »Strandvejen« på Østerbro. Her så hun begejstret lille Catharina få en gang ansigtsmaling af pædagog Birgitte Winther.

De var der næsten alle sammen. Lige fra diktatorer og demokratisk valgte statsministre til repræsentanter for den fattige del af verden.

I næsten 14 dage var København centrum for klodens sociale problemer, som blev diskuteret på konferencer i Bella Centret og på Holmen. Mange store ord lød fra talerstolene. Alle var enige om, at vi skal hjælpe den fattigste del af verdens befolkning.

Men nu er det op til de mange landes regeringer at følge beslutningerne op. Ord gør det ikke alene.

København har måske været med til at sætte gang i en ny tankegang. Byen gjorde i hvert fald alt for at være tilfredsstillende vært for det største antal kongres-deltagere, vi nogensinde har oplevet.

Og det hele skulle ikke kun være politik. I den helt specielle anledning åbnede Tivoli helt uden for sæsonen. Og det blev de kolde hænderes dage. Men

Cubas diktator, Fidel Castro, var blandt deltagerne i dronningens store gallamiddag på Christiansborg, hvor 110 statsoverhoveder, mange med fruer, blev beværtet i riddersalen. Her hilser han på dronningen og kronprins Frederik. Prins Henrik lå hjemme med sin dårlige ryg.

flot så den gamle have ud. Også hovedstadens forretninger og restauranter havde tilladelse til at holde længe åbent - men mange havde forregnet sig. Omsætningen blev ikke så overvældende, som man havde håbet på.

De mange delegerede havde simpelthen ikke penge nok. Og de velstående deltagere havde ikke tid.

Men Danmark markerede sig på verdenskortet. Nu bliver det spændende at se, hvad det fører til.

For at understrege topmødets alvorlige karakter havde kunstneren Jens Galschiøt Christophersen lænket 750 dukker til lygtepæle, skulpturer og bænke i byen. Hver dukke skulle symbolisere 300 af de 210.000 børn, der ville dø af sult i verdens fattigste lande, mens topmødet var i gang.

Tekst: ERIK ALEXANDER. Foto: VAGN HANSEN, HELLE BRENDSTUUR og NORDFOTO

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen laver happening under det kommende sociale topmøde i København

I et nedlagt Skoda-værksted i det nordlige Odense er den fynske billedkunstner Jens Galschiøt Christophersen ved at lægge sidste hånd på fremstillingen af 700 døde børn.

Under det høje loft hænger række på række af figursyede lærredssække, fyldt med tungt lerpulver. Nok til at fylde en middelsstor kommuneskole. Men faktisk ikke nær nok, mener Christophersen.

- Der burde vel være 210.000 eller minimum 35.000, siger han.

- Hvorfor?

- 210.000 er antallet af børn, der dør af sult og sygdom i Den tredje Verden. På seks dage. 35.000 om dagen. FN-topmødet i København, som starter om en lille måned, varer netop seks dage.

TRYKKER PENGE

Selv det mest indædte ønske om at vise alverdens uretfærdighed frem for deltagerne i topmødet kan dog ikke producere femogtredive endstige over to hundrede tusind af de uhyggelige, livløse lerdukker.

Men Galschiøt Christophersen er også ved at trykke tretten millioner pengesedler med et sultende barn og en sandhed i kort form på hver side: *850.000 børn vil dø af AIDS i år 2010. Tre millioner børn dør årligt af dehydrering.*

- Tretten millioner svarer til én seddel for hvert dødt barn, siger han.

Dukkerne og pengesedlerne er den fynske kunstners dystre bidrag til FN-topmødet. Når verdens topledere mødes i København 6. marts, vil dukkerne fylde midtbyen. Lænket til skilte og bænke som en påmindelse om nødens omfang, dødens høst fjernt fra Wonderful Copenhagen.

DØR I TV

- Der er afsat op mod tyve millioner kr. til kultur i forbindelse med topmødet. Kultur er sådan noget med at holde Tivoli åbent uden for sæsonen. Mit projekt er finansieret privat, bl.a. af mig selv, siger Galschiøt Christophersen, som har skudt 100.000 kr. af sine egne penge i døds-tableauet.

- Menneskeliv er ikke noget, man klatter væk. Men vi har vænnet os til, at der dør en masse børn af sult. Vi skubber det fra os, lukker døren. Vi ser folk dø hver

- Dette projekt er en sofistikeret måde at brække sig på, siger Jens Galschiøt Christophersen om sin happening.

dag i fjernsynet, både i virkeligheden og som fiktion. Måske regner vi ikke menneskeliv for så meget længere. Dette projekt er en sofistikeret måde at brække sig på.

DEN INDRE SVINEHUND

Jens Galschiøt Christophersen er vant til at tumle med store problemer i store sammenhænge. I 1993 tog han initiativet til opstilling af tyve statuer i lige så mange europæiske storbyer: et svin i overfrakke og et hånligt grin i sit grimme fjæs. Titel: Din indre Svinehund. Projekt Svinehund var uautoriseret, ligesom de 700 døde lebhørn er det.

- Det er meget godt, Galschiøt, vi gør ikke noget. Hvad gør du selv? Har du en løsning på elendigheden?

- Jeg har ingen svar. Havde jeg det, ville jeg være politiker. Jeg ser mig selv som den lille dreng i Kejserens nye Klæder. Den hvide races ledere peger på den sorte mand og siger, det er han der er skurken. Det er sorte, der slår sorte ihjel i Rwanda. Det er de islamiske horder, der truer verdensfreden. Men det den vestlige verdens civilisation, som producerer tretten millioner lig. Jeg peger på dem og siger det: 'I har ikke noget på.'

VIL SPIDDE HYKLERIET

Galschiøt, tidligere hashglad hippie og globetrotter, er fyrré år, men har bevaret engagementet, sin sorg over verdens sultende. Hans mål er at spidde hykleriet med midler, der ikke kan over- ses.

- Man siger om ulandenes millioner af fattige: De skal bare arbejde. Okay, så arbejder de, og de producerer et eller andet. Men hvor skal de sælge det? Vi lukker vores grænser for dem. Europa barrikaderer sig for at værne sin kultur. Men barrikaderne nedbryder den kultur, der kalder sig humanistisk.

I FULDT DAGSLYS

Jens Galschiøt Christophersen er ikke imod FN-topmødet. Men han så det hellere finde sted midt i kaos. Dukkerne er et forsøg på at skabe lidt kaos i det velordnede samfund, der vil omgive Bill Clinton, Boris Jeltsin og de andre deltagere i topmødet.

- Det er vigtigt, at verden samler sig. Den eneste måde, man kan løse problemet på, er ved at tale om det.

Et halvt hundrede mennesker er involveret i projektet, de fleste frivillige og ulønnede. 6. marts - på dagen, hvor topmødet indledes - rejser de til København og går i gang med at lænke de 700 dukker til byens faste installationer. I fuldt dagslys og uden forventning om indgriben fra myndighedernes side.

- Jeg tror ikke, man vil lægge os hindringer i vejen. Hvad for et signal ville man udsende, hvis man fjernede denne påmindelse? siger Jens Galschiøt Christophersen.

AF MICH VRAA
FOTO: LARS

UDSTILLER 700 DØDE BØRN

13 MRS. 1995

Tid til at sige farvel

AF TROELS MYLENBERG

Søndag igen.

En af de søndage, hvor kæresten tager hinanden i hånden, lægger arbejdets bekymringer bag sig og går udenfor i solen for bare at nyde, at det er søndag.

Sådan var det også på Holmen, hvor det var farvellerens dag i går. Klokken 18 sluttede alt det, der begyndte for bare ti dage siden.

»Nu har vi ellers lige fået styr på det hele, så det er lidt sørgeligt, at det slutter allerede. Og der er jo ingen der ved, om vi nogen sinde får sådan en oplevelse igen,« sagde Anne Mette Ehlers og Bella Marckmann - to af de mange info-guidér, som frivilligt har hjulpet med at få NGO Forum til at køre.

Sammen med foldere, plakater og billeder blev den internationale atmosfære langsomt pakket i kasser. Københavnerne fik et sidste kig ind, mens NGO'erne stille listede ud. Snakken ved kaffebordene handlede ikke længere om aktiviteterne på Holmen, men om hvad der nu skal ske med den gamle flåde-station.

Ved en stand sad kunstneren Jens Galschiøt Christophersen og kiggede tomt ud i rummet. Hans 750 døde børnedukker har været et af ugens meget omtalte emner.

»Jeg er simpelthen så smadret nu. Lyset er slukket, alle er gået, og så sidder jeg tilbage med min kassekredit,« sagde han.

Ved udgangen var man heller ikke længere i tvivl om, at det var slut.

»Så er der lukket,« blev der råbt. Kun på dansk. Slut med farver, fest og mangfoldighed.

Tilbage til hverdagen - et topmøde rigere.

Dukker er hængt op forskel-
Foto: Søren Steffen

od heden

dens fattigdom.

Men dette emne er typisk ikke med på topmødets dagsorden, fordi ord som prævention og børnebegrensning er bandlyst i mange u-lande af religiøse og politiske grunde.

Meget af debatten om Den tredje Verdens nød og elendighed er meningsløs tidsspilde.

At tro, at man kan skabe social fremgang uden fødselskontrol i en verden som trues af en befolkningsekspllosion, er som at ville rejse taget før fundamentet er støbt.

Udklip af:

Weekendavisen
Berlingske

24 MRS. 1995

NGO-topmøde uden ansvar

1014
Jørgen J. Grimstrup
Fasanvej 30
8800 Viborg.

MAN må svare ja på Bo Bjørnvigs spørgsmål 3. marts, om sociale topmøder og fordums fredsbevægelser kan sammenlignes.

Det modsatte af fred er i hvert fald krig. Fredsbevægelserne i 1980'erne burde retteligt omtales »anti-atomvåbenbevægelserne«, eller bedre endnu »anti amerikanske våbenbevægelser«, da de først opstod, da NATO gav sit bidrag til oprustningsspiralen.

Derimod beskæftigede fredsbevægelserne/anti-atomvåbenbevægelserne sig stort set ikke med den tids krige. Og da slet ikke med Afghanistan-krigen, der ville splitte det ædle arbejde med at standse NATOs raketopstilling. Kom nogen for skade at nævne, at fred egentlig burde omfatte frihed, blev man også ugleset.

På de sociale topmøder i København taler man også ved siden af. F.eks. i befolknings-spørgsmålet, hvor u-landenes situation i dag kan sammenlignes med Danmark i begyndelsen af 1800-tallet: Høj fødselshyppighed og nedadgående døds- hyppighed. Men i Danmark har fødsels-

hyppigheden vist aldrig været højere end 35 pr. 1000 indb., hvor den i visse u-lande stadig ligger på ca. 50 pr. 1.000 pr. indb.

Demografen P. C. Mathiessen forklarer det således, at kernefamilien var typisk for det gamle danske landbosamfund. Man gittede sig først og fik børn i 28-års alderen, når man vidste, man kunne ernære en familie. I mange u-lande lever man i fællesfamilien, hvor man rask væk indgår ægteskaber og får børn fra pigen er 15 år. Det giver en masse børn. Ganske ufornuftigt når man betænker, at medicin og forbedrede sundhedsforhold har ført til et drastisk fald i døds- hyppigheden. Det giver en befolkningstilvækst, der vil noget.

Når Jens Galschiøt Christophersen således med sit kunstværk (er jeg rindalist, hvis jeg måtte mene, det ikke er kunst?) af installerede børneligsattrapper vil have os til at tro, at en høj børnedødelighed er u-landenes væsentligste befolkning- problem, så er han dumpet til en geografieksamen. Jeg synes også, man skal hjælpe syge og sultne børn til at overleve, men det er altså den høje fødsels- hyppighed, der er u-landenes hoved- problem. Men Galschiøts og andres appeller til vor dårlige sam- vittighed ødelægger den indsig-

For 100 år siden dominerede imperialistisk tankegang europæerne. Vi skulle forme f.eks. afrikanerne i vort billede. Nu er botten vendt, i hvert fald hos nogle af NGO'erne. De beskriver afrikanerne som ædle og uden skyld i deres kontinents dårligdomme, som europæerne får skylden for.

Bag NGO'ernes udtalelser mærkes internationalisme i socialistiske gevandter. Såvel international socialisme som international liberalisme, hvis holdninger jeg i vidt omfang deler, er børn af 1700-tallets oplysning- filosofi og fremskridtstænkning. Enten var disse oplysning- stænkere for optimistiske eller også er deres tanker blevet per- verteret.

I samme udgave af WA-bøger omtaler Niels Barfoed tyskeren Enzensbergers seneste erkendelse: first things first, da det er os umuligt at løse alle verdens problemer på en gang. Vi må prioritere, da vore ressourcer trods alt er begrænsede. Så hvorfor ikke begynde med vore nærmeste og nærmestes proble- mer.

Den erkendelse kan man ikke tilslutte sig på NGO-topmødet. Her er parolen global ansvarlig- hed, hvilket ofte ender i, at ingen er ansvarlige. NGO betyder for resten »ikke regerings- styrede organisationer« og bruges synonymt med græsrodsbevæ- gelser og private organisationer. Men så undrer det mig, at en organisation som Mellempolitisk Samvirke deltager, da den mod- tager statsstøtte. Hele NGO-ar- rangementet modtager også om- fattende offentlig støtte. En uden sag synes jeg.

Hvor nærved skal vore nær- meste problemer være, før vi engagerer os? Noget skrækkert har Frederik Stjernfelt og Ulrik Høj kogt Jugoslavien-konflikten ned til en serbisk angrebskrig. Men da det ikke angår vore na- tionale interesser, vil vi ikke en- gagere os direkte militært.

Provinsen støvsuget for politi

AF JAKOB VISSING

■ Store dele af Danmark er støvsuget for politi. Det internationale topmøde har samlet størstedelen af styrken i København for at sikre de udenlandske gæster. Indtil nu er over 3200 politifolk sat på opgaven, og en stor del er kommanderet ind fra de jyske og fynske regioner. Ordenspoliti, kriminalassistenter, hundeførere, motorcykelbetjente, kortageledere, livvagter og fremfor alt færdselspolitiet indgår i topmøde-styrken.

»Vi er nødt til at tappe en stor del af provinsens styrker for at få det hele til at hænge sammen. Topmøder af denne art kræver jo et højt sikkerhedsniveau og beredskab,« siger chefpolitiinspektør i Københavns Politi, Ejnar Lind.

I mange af provinsens politikredse betyder det en halvering af styrken. Og i færdselspolitiets tilfælde vil stort set samtlige betjente fra hele Danmark opholde sig i København.

I Herning Politikreds er der kun chefen for færdselspolitiet tilbage. Samtlige 13 færdselsbetjente er udkommanderet til København sammen med ni betjente fra ordens- og kriminalpolitiet.

»Vi vil prøve at holde standarden for det daglige politiarbejde, mens længerevarende sager måske kommer til at ligge lidt over,« siger vicepolitimester Per Nielsen, Herning.

Rigspolitiets Færdselsafdeling erkender, at det er umuligt at opretholde den daglige patruljering uden for København.

»Vi hiver kun folk til København afhængig af det daglige behov. Samtidig håber vi, at betjente fra andre afdelinger vil holde et vågent øje, når de er ude på landevejene,« siger vicepolitinspektør Kaj Hansen.

PLO-lederen Yassir Arafats deltagelse i topmødet har skabt yderligere pres på mandskabet.

FOTO: BO SVANE

Åbningen af NGO Forum 95 blev markeret med et stort festfyrværkeri fra havnebassinet mellem Amaliehaven og Holmen, hvor mødet finder sted

NGO Forum 95

Stjerne- regn over topmøde

■ En sand stjerneregn faldt i går aftes over Københavns Havn, da et gigantfyrværkeri gav det officielle startskud til det sociale topmøde og NGO Forum 95.

På den gamle marinestation Holmen var der hele dagen hektisk aktivitet for at få finpudset det store arrangement NGO Forum, hvor 2500 deltagere fra alverdens frivillige organisationer har sat hinanden stævne. Den politiske start var til gengæld lidt sløv. De programsatte punkter manglede både tilhørere og aktører, selv om arrangørerne kunne melde om 2000 indregistrerede ved dagens slutning.

Chiles FN-ambassadør Juan Somavia, der har været formand for det sociale topmødes forberedelseskomite, åbnede græsroddernes parallelle møde med ordene:

»NGOerne skal vise, at folk er parate til at arbejde sammen i hele verden, når det gælder en god sag. I må aldrig opgive håbet om en retfærdig verden.«

Reguleret trafikkaos

Seks kilometer limousiner

Opsang fra landsbykvinden

REPORTAGE
1. SEKTION, SIDE 13-15

Dagen derpå

Topmødet om social udvikling er slut. NGO'ernes heksekæddel på holmen er som blæst. Og Danmarks dronning har forpasset muligheden for at blæse røg i ansigtet på Cubas Castro.

Allerede inden de sidste sætninger i officielle og alternative Københavner-erklæringer kom på plads, begyndte bedømmelserne at præge medierne. Københavnermødet var en skuffelse. Gæsterne brugte simpelthen for få penge på shopping, taxakørsel og restaurationsbesøg.

NGO'ere og topmødedeltagere er, bedømt som forbrugere, en klar fiasko. Og det selv om behjertede betjente havde hjulpet strøgbutikkerne af med de påtrængende brune dukker, der som vellignende børnelig var hængt op for at minde os om den umenneskelige virkelige verden, som er topmødets baggrund.

Nu skal så også bistands- og solidaritetsarbejdet baseres mere på private institutioner – nemlig på NGO'erne, som spiller en større rolle end nogensinde. Hvordan vi end forholder os til det ideologisk, placerer det fagbevægelsen i en nøglerolle. Vi bliver så at sige taget på ordene solidaritet og internationalisme. Sammen med netværk, der repræsenterer udviklings- og bistandsarbejde, brugergrupper og socialfaglige organisationer, er vi gjort ansvarlige for, at de gode ord og hensigter ikke bliver glemt, men omsat i handling.

Udfordringen starter med afslutningen af det officielle topmøde. Opgaven ligger foran os. SL vil holde fast i, at vi som danske NGO'ere har en særlig forpligtelse til at lade Københavner-erklæringerne leve. Vi vil også holde fast i, at verdenssamfundet har anerkendt den rolle, og at det officielle Danmark derfor har en forpligtelse til at støtte os i vores arbejde. Både økonomisk og politisk. Synd, at den klode, som NGO'ere opførte på Nytorv, nu bliver demonteret. Den var et dagligt spark til global ansvarsfølelse og samvittighed. Nu er det op til os at vise, at solidariteten ikke også er ude af sindet.

Kaj Frederiksen
Kaj Frederiksen
Forbundskasserer

På det økonomiske plan har det allerede længe været sådan. Vi skal ikke glemme, at de rige nationer fortsat sætter de blinde markeds kræfter, bestyret af Verdensbanken, i spidsen for den sociale udvikling. Den model kender vi – og den har ikke fordrevet fattigdom og social nød fra den verden, der engang var den tredje, men nu er den eneste anden verden.

SOCIALPÆDAGOGEN · NR. 6. MARTS 95 · 17

SL gav penge til døde børn

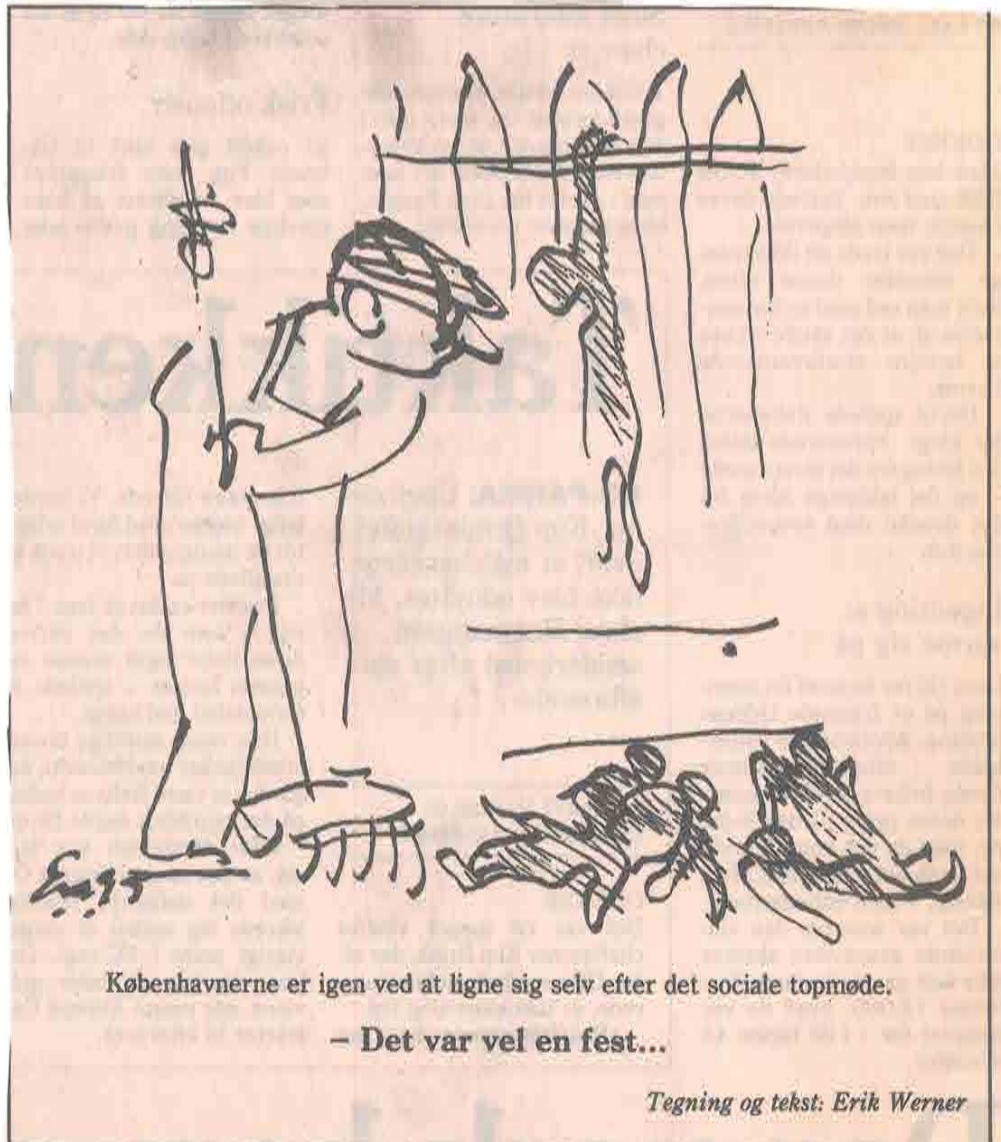
750 dukker i børnestørrelse hang under hele Det sociale Tomøde rundt omkring i København. Formålet var at minde topmødedeltagerne om, at mens de holdt møder i den danske hovedstad, døde omkring 210.000 børn af sult og sygdom i verden.

Bag happeningen står kunstneren Jens Galschiot Christophersen. Han har fået sponsorpenge fra forskellige sider - blandt andet SL, der har givet 10.000 kroner til formålet.

Politikken

Onsdag den 15. marts 1995

Københavnerne er igen ved at ligne sig selv efter det sociale topmøde.

– Det var vel en fest...

Tegning og tekst: Erik Werner

Foto: Andreas Hvidt

Man gjorde en dukke fortræd

I går morges kunne man, i bedste Gøg og Gokke stil, opleve én gruppe mennesker hænge dukke-lig op i Københavns indre by. Kort efter blev dukkerne straks pillet ned igen af en anden gruppe i gule biler. Det var Jens Galschiøts 750 dukkelig, det gjaldt. Som en FN-Happening har han hængt brune lærredsdukker fyldt med knuste røde teglsten op i gaderne. Dukkerne er et symbol på de 210.000 børn

rundt om i verden, der dør, i den uge topmødet varer.

Men Københavns kommune sendte flukken delegation kommunalarbejdere ud for at fjerne de formastelige dukkelig, der hang og dinglede på bænke, lysmaster og træer og gav københavnernes dårlig samvittighed. Kunstneren havde nemlig ingen tilladelse. Galschiøt var forundret over reaktionen og informerede pressen om

den kommunale bortførelse af dukkerne. To timer senere besluttede kommunen, at dukkeligene alligevel var velkomne i gadebilledet, så længe de ikke generede trafikken. Om det var pressens nedringninger af magistratens 4. afdeling eller pludselig kunstnerisk forståelse i kommunen, der gjorde udslaget, vides ikke.

Så Galschiøt og Co. må ud med dukkevognen igen imorgen.

Dein

FOTO: ANDREAS HVIDT

Dukker for døde børn

750 tøjdukker fyldt med rødt sand er bundet fast med kædertil H.C. Andersen, træer, brandhaner og andre markante punkter på Københavns gader og pladser. Tøjdukkerne er en symbolsk kommentar til FN's sociale topmøde fra billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, som på den måde vil gøre opmærksom på, at der i 1995 vil dø 13 millioner børn af sult og mangel på medicin. Ved en misforståelse gik kommunale arbejdere i går i gang med at fjerne dukkerne. Nu får de lov at blive hængende topmødet ud. (Pol)

Boutros-Ghali calls for a new 'social contract'

Uphill to the summit

U.N. Secretary-General Boutros Boutros-Ghali yesterday called for a new social contract to help eradicate poverty and bridge the widening gap between the world's rich and poor.

Addressing the opening of the social summit, the Secretary-General said one should ask some searching questions about the track record of a world body created to bring peace and economic harmony to peoples all over the world. "As we celebrate our 50th anniversary, we should ask ourselves how seriously we have taken our charter commitments," he said.

The charter gives the U.N. the responsibility to improve the social and economic well-being of people the world over.

But 50 years - and thousands of U.N. resolutions later - about 1.3 billion people still continue to live in absolute

poverty and on the edge of starvation.

The Social Summit, which is to be attended by more than 119 world political leaders, will try to seek answers to reduce - and perhaps eradicate - poverty from the face of the earth.

The Group of 77 (G-77) developing nations admits this will be a daunting task and uses an apt mountain-climbing analogy for the summit process.

"We have all come here together to scale the same summit, to conquer the same mountain: that of human misery, wherever it may be, and whoever may be suffering it," said Cielito Habito, Philippine's secretary of socio-economic planning told delegates.

Speaking on behalf of China and 132 developing nations, Habito reiterated the Third World call for the creation of an International Fund for Social Development.

The Danish prime minister Poul Nyrup Rasmussen told the plenary that while no country can claim to have solved its social problems, all countries have one thing in common: "Such problems are an offence to human dignity and a threat to mankind if they are not attended to in time."

"The true significance of the summit will be measured by what happens after the summit," he said. "The difference between the past and the future should be the increased awareness and mobilisation of resources for social development."

As the summit opened, near-

Reflection is not enough

by Thalif Deen

ly 500 representatives of NGOs turned up for only 140 tickets to enter the plenary and the main committee meetings.

"We arrived here from thousands of miles away, braved the bitter cold in Copenhagen and once we get here, we are told there are only a limited number of seats for NGOs," a visibly angry Amitava Mukherjee, head of the South Asian Development Caucus told Terra Viva.

"We would have had a riot on our hands," he said adding that most NGOs are called lobbyists because they interact with delegations to get their messages across. "But ironically, we are not even allowed to enter the lobby where we are expected to do the lobbying."

"If we don't do this, the very purpose of our participation in the summit is negated," he added.

Most activists attending the opening watched it on closed-circuit television in the lounge outside. They said the success or failure of the Social Summit will eventually be measured by the amount of resources made available to developing nations.

Ian McFarlane of the British group, Actionaid, said that unless the necessary mechanisms are set up for a summit follow-up, all the uphill climb of the summit would be wasted.

"They are calling the summit a reflection, but that is no good. We can't spend our time just thinking. It is too late now. Basically we don't have the time to think any more."

Sit up and take notice

During the week-long Social Summit, 210,000 children around the world will die from poverty-related hunger and disease.

Danish artist Jens Galschiot has decided to draw the attention of world leaders gathered here by scattering 500 limp, life-size rag dolls along Copenhagen sidewalks.

"I want to draw attention to the injustice and poverty that makes so many people die," says Galschiot. "The dolls are my way of vomiting."

3 75 "Autismad viure" "Gender"
U A L I T

CHE 5 MARS 1995

13.000.000

13 millioner børn dør i 1995 pga. arvelige levevilkår. 13 millioner værdibeviser er trykt. Hver svarer til et barnlev. Behandl ikke sedlen som menneskeliv, smid den ikke på jorden.

Tretten Millioner

1

Le 6 mars, jour de l'ouverture du sommet, des milliers de billets de 13 millions seront distribués - gratuitement - à travers toute la ville. Valeur de chaque billet : treize millions. Comme le nombre des enfants qui mourront de faim dans le monde cette année encore. Le faux-monnaieur est un artiste danois, Jens Galschiot, qui expose par ailleurs au forum des ONG. Les Etats, lors de l'ouverture du sommet, discuteront des questions de gros sous passeront-ils à la caisse ?

Skibhus 17:48 - 3.-8. april, alle dage kl. 20. Mødet præsenterer forestillingen "Elysium".

Søndags Avisen
2-4-95

En rejse til en okkult katedral

Den odenseanske billedkunstner Jens Galschiøt Christophersen er efter happeningen under det sociale topmøde i København, hvor han spredte 750 døde "børn" over hele hovedstaden, tilbage i Odense for at lægge sidste hånd på scenografien til forestillingen Elysium. I forestillingen bliver publikum taget med til et hemmeligt rum - en okkult katedral - med dansere, musikere, korsangere, performere og skuespillere - både amatører og professionelle. Stykket opføres fra mandag 3. april til lørdag 8. april. Mødested er kulturcentret "Skibhus 17:48", Buchwaldsgade 48.

Udklip af:

Berlingske Tidende

31 MRS. 1995

Det okkulte rum i Odense 1014

Kunstarter mødes i et storstilet performance-projekt, »Elysium«, som har premiere i Odense på mandag. 42 unge ledige aftenskoleelever står sammen med deres lærere bag et totalteater i kulturcentret Skibhus 17:48 samt et hemmeligt sted. Publikum mødes i kulturcentret og transporteres senere til »det hemmelige sted«. Scenografien er lavet af billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, der blev kendt, da han kørte Europa rundt og parkerede skulpturer af »indre svinehunde« på berømte torve og pladser. Denne gang har han skabt et rum, der har karakter af en katedral, hvor mytiske totemskulpturer udgør forestillingens ramme. »Elysium« opføres ti gange i ugen, der kommer. awb

MORGENPOSTEN
Fyens Stiftstidende

Jagten på en fælles erindring

Et okkult rum er rammen om en performance, der forener dans, lyrik, rytme og lys. 85 elever fra Den Rytmiske Aftenskole medvirker i projektet.

PERFORMANCE

Af
LENE KRYGER

På en sandbanke løsrevet fra tid og rum forsøger de sidste overlevende at genskabe en fælles hukommelse eller en ny virkelighed. Til denne afgrænsede verden kommer en ung mand. Han dukker frem af intetheden, medbringende erindringen om tabet af en glaskugle. På stranden møder han er ung kvinde, umiddelbart provokerende, men under den hårde facade er hun lige så søgende, lige så længselsfuld som han.

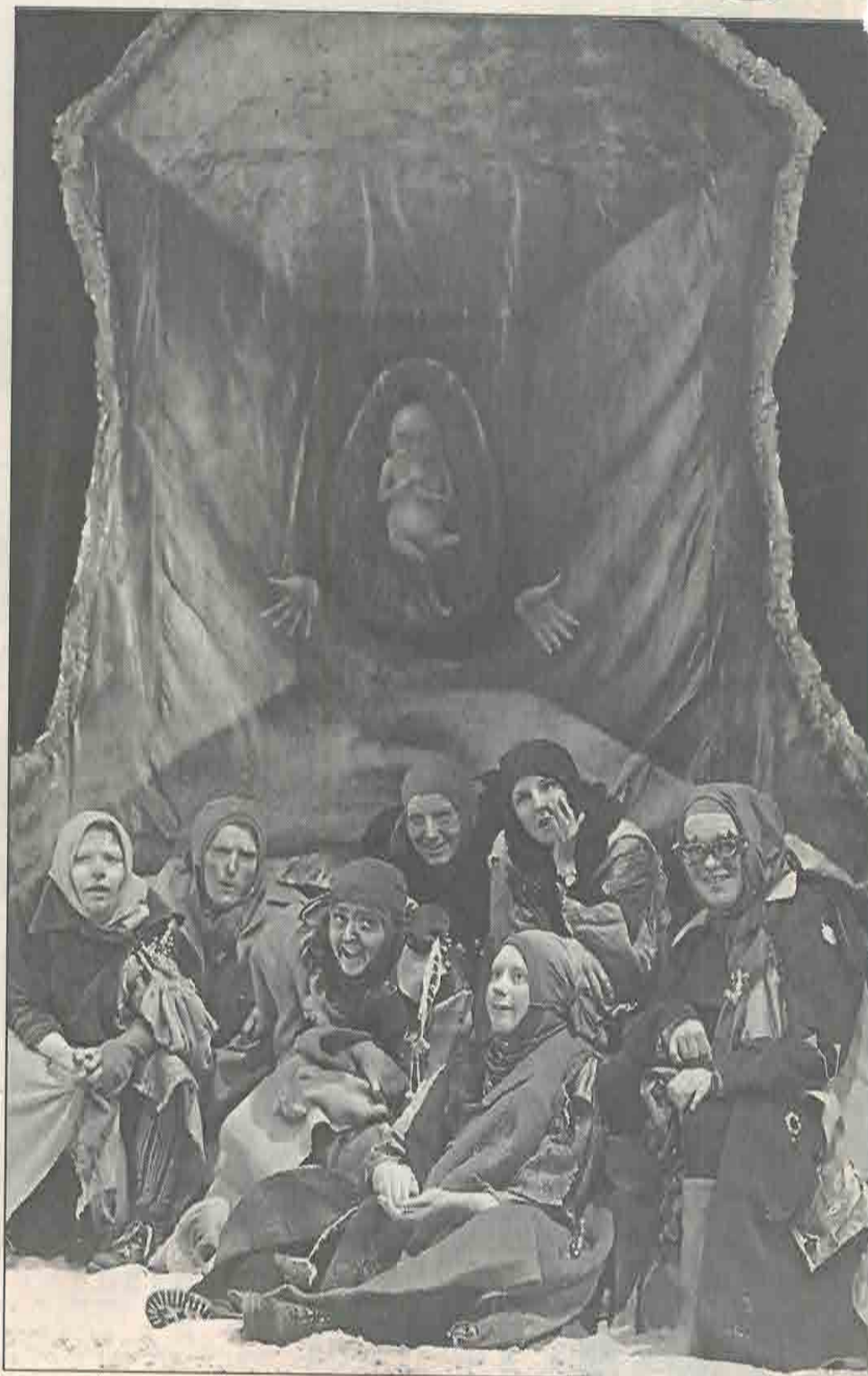
De beslutter at søge glaskuglerne sammen. Rejsen fører dem ind i en okkult verden, hvor umælende kvinder tilbyder ilden og danser sig til en tilstand af ekstase. Krigeriske indtrængere forsøger at udrydde flammekvinderne, men med hjælp fra fortidens udsud, de underjordiske pjaltevæsener, tager det unge par og kvindekulten kampen op mod overmagten.

Sådan begynder forestillingen Elysium, der er resultatet af danseres, skuespilleres og sangeres arbejde på Den Rytmiske Aftenskole i Odense. Uden et egentligt forlæg har 85 unge i alderen 18-35 år improviseret sig frem til et fælles udtryk.

Intet paradys

På baggrund af lyrik produceret i tekstværkstedet har de øvrige medvirkende transformeret digte til rytmer, korsang, dialoger og bevægelse i rummet. Undervejs er mange af ordene blevet smidt væk, hvorefter den professionelle dramatiker Bjørn Eriksen har skrevet delene sammen til en dramatisk tekst. Alligevel er det færdige resultat ikke mere forankret, end at skuespillere og publikum i fællesskab skaber et niveau for en fælles tolkning af de spektakulære optrin.

Tableauerne kan lige vel foregå i et fremtidigt Europa efter katastrofen, som handlingen kan være en

dårig gammel skabelsesproces.

Inge Strandby Jensen, der er uddannet dramaturg fra Århus Universitet, er idékvinden bag projektet. For hende har det væsentligste været, at eksperimentet ikke slutter ved scenekanten. Publikum får ikke lejlighed til at betragte sceneriet i sikker afstand, men bliver bogstavelig talt kastet ind i handlingen.

Fra det fælles opsamlingssted ved Skibhus 17:48 bliver publikum fragtet i mørklagte busser til et uidentificerbart teaterum. Gennem en sønderbombet by føres publikum til eventyrverdenen på sandbanen. Et paradys er der langt fra tale om, for sandstranden er omkranset af groteske, forvrængede og lidende menneskeskikkelser, offerpladser udsmykket med dyrekranier og uro-vækkende glasobjekter

nografi står smykkedesmeden Jens Galschiøt Christophersen.

Et indre univers

- Vi har ikke en fiks og færdig idé om, hvilke følelser forestillingen skal vække i folk. Vi ønsker ikke at føre publikum ind i en bestemt stemning, men snarere at lade dem hver især danne det indre univers, der sætter de enkelte scener i perspektiv. Og føler man, at der er ender, der ikke når sammen, så er man i virkeligheden bare i samme position som de medvirkende, der ikke nødvendigvis ved hvilken betydning hvert enkelt optrin har, fortæller Inge Strandby Jensen.

Elysium kombinerer dans, musik, dialog og poesi med ild, lys, sand, sten og tømmer. Kulturens byggeklodser i samspil med naturens elementer

Blandt de medvirkende i 'Elysium' er de pjalteklædte væsener, der både kommenterer udviklingen og selv sætter skred i den. Foto: Hans Østergaard.

over ti år har været tilknyttet teatergruppen Kimbri, står for instruktøren, mens Johan Toft leder orkesteret, hvis musikere er rekrutteret blandt Den Rytmiske Aftenskoles elever. Lisa Renner er koreograf på forestillingen, mens lysæstningen er designet af Jens Klastrup.

Der er premiere på Elysium mandag kl. 20, og

MED RYGGEN MOD MUREN

Kreditorerne skal helst ånde ham i nakken. Han siger nej til udstoppede hundehvalpe. Hans forbillede er Rodin. Han føler sig personlig ansvarlig for hele Jorden. Vi har talt med kunstneren bag »Min indre svinehund«, »Skamstøtten« i Hong Kong og senest de 2.500 hvide kors i Odense, som hærværksfolk ødelagde i sidste uge

AF
HENRIK
DANNEMAND

»Det ville være en katastrofe, hvis jeg fik 20 mio. kr. af en barmhjertig sjæl,« siger billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen.

For tre år siden gjorde den 43-årige kunstner fra Odense en besynderlig erfaring. Han var tæt på fallit, men en erstatning på 150.000 kr. for et ødelagt kunstværk reddede ham på strejen.

»Så gik jeg i banken og betalte al min gæld. Det var fedt. Jeg var lykkelig, men tænk, så fik jeg en depression, som varede et par måneder. Dét, jeg manglede, var pustet i nakken fra min bank. Der manglede et *drive* til at sætte nye ting i gang.

Det gik op for mig, at man måske kun kan lave god kunst, når man står med ryggen mod væggen. Hvis jeg fik foræret 20 mio., ville jeg ansætte professionelle folk. Så ville mit værksted blive et strømnet kultur-

projekt af den slags, der er masser af i Danmark. Med folk i smarte sorte plastic læderjakker med logo på ærmet. Det ønsker jeg ikke.

Nu skylder jeg heldigvis en halv million væk igen.«

Kunstneren Jens Galschiøt har et modsætningsfyldt forhold til pengenes magt. På den ene side ser han den vestlige verdens begær efter materiel rigdom som årsagen til ulykke, forurening og udbytning af den tredje verden. På den anden side synes den forhenværende fagforeningsmand af socialistisk-anarkistisk observans, at kapitalismen har sine fordele.

»Kapitalismen har et *drive*, som man ikke finder i offentlige institutioner. Hvis jeg som kunstner virkelig vil noget, så kan jeg sætte mine egne penge - og risikere at tabe hus og varevogn. Det kan man ikke som kommunal institution eller som kollektivt system. På den måde er jeg kapitalist. Det er mine penge, vi gambler med her på værkstedet.«

Jens Galschiøt viser rundt på sit værksted i Odense. Det er støvet og rodet, men fuld af liv og skulpturer. Her arbejder hele tiden en masse mennesker - frivillige, unge

arbejdsløse fra Odense Kommune og to fastansatte.

»Min evne til at tiltrække folk, bl.a. dem, som arbejder frivilligt, er et parameter for, om jeg laver noget værdifuldt. Hvis det, jeg laver, var uvæsentligt, gad de ikke være her,« siger Jens Galschiøt, som udover at skabe god kunst også har det mål at involvere en masse mennesker og skabe et tværkulturelt værksted for kunstnere fra hele verden.

»Jeg rejser ikke, hvis jeg kan undgå det. Jeg kan ikke undvære mit værksted. Men mit arbejde reflekterer globale problemer og har med hele vores civilisation at gøre. Danskerne tænker måske ikke mere provinsielt end andre, men måske får man et større udsyn af at arbejde sammen med folk fra andre lande, som vi gør her.«

Det er torsdag formiddag, og kunsten udfolder sig i hallerne, som engang rummede et automobilværksted. En russisk kobberstøber er i gang med at lave en afstøbning til Holstebro Kunstmuseum. En gruppe unge er i gang med at lave plancher om værkstedets seneste store projekt. I en af de store haller står en række kobberskulpturer, som Jens Galschiøt skabte som scenografi til teaterforestillinger »Elysium«, der blev opført på stedet for et par år siden.

Et andet sted står et stykke af den gamle Berlinmur, som skulle have været brugt til projektet »Berlinmurens fald«. Et 76 meter langt kunstværk med syv meter autentisk Berlinmur og 25 menneskeskulpturer i fuld størrelse. Projektet, som fik støtte fra den tidligere tyske kansler, Willy Brandt, skulle have været opført i Berlin, men blev aldrig realiseret.

Uden for værkstedet roder det med materialer, biler, en campingvogn og en gammel traktor. Her har Jens Galschiøt planer om at lave en skulpturpark.

Han har i høj grad været i mediernes søgelys de seneste år. Hans kunsthappening har altid et globalt perspektiv. Temaerne er fattigdom, forurening og overtrædelse af menneskerettigheder. Billedsproget er klart og utvetydigt. Galschiøt er en kunstner med en klar holdning til verden.

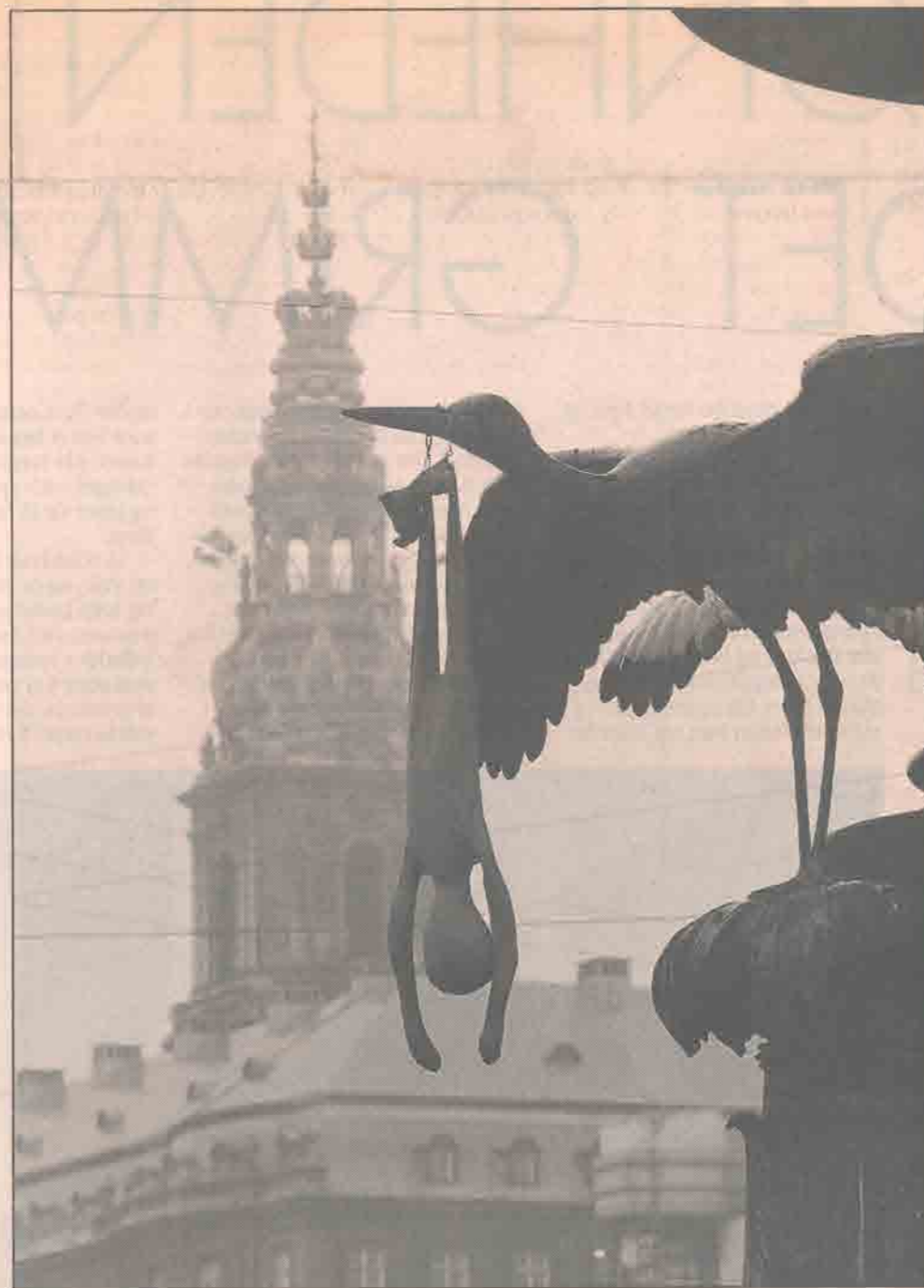
»Jeg har ikke noget imod at være folkelig, og jeg passer på ikke at støde folk fra mig. Hvis man starter med at stikke folk et par på skallen med en baseballkølle, så er det svært at få dem i tale bagefter. Jeg vil gerne provokere, men ikke ved at udstille udstoppede hundehvalpe. Det er en tom debat.«

I november 1993 var Jens Galschiøts kunsthappening »Min indre svinehund« i aviser og på TV-stationer verden over. I 20 europæiske storbyer opsatte han sammen med 100 hjælpere skulpturer af en menneskekrop med svinehoved og teksten »et dyr med de laveste instinkter, der vokser, når mennesker udsættes for vold og fornærelse.«

Under FN's sociale topmøde i København i 1995 opsatte han - som en påmindelse om, at 40.000 børn verden over dagligt dør af fattigdom - 750 børnedukker på pladser og veje over hele København. Lænket til træer, parkometre og vejskilt. Kommunen brød sig ikke om det urovækkende kunstværk med titlen »Den stille død« og kørte dukkerne bort på en lastvogn.

I sommer opsatte kunstneren den otte meter høje skulptur »Skamstøtten« på universitetet i Hong Kong. Kunstværket viste 50 smerteligt forvredne menneskekroppe og var en protest mod myndighedernes undertrykkelse af menneskerettighederne i Kina. Kunstværket gav genlyd verden over.

I sidste uge var Jens Gal-

schjøt igen på banen. Sammen med 500 elever på Tornbjerg Gymnasium opsatte han i en park 2.500 hvide kors i protest mod forureningen af Jorden. Et kolossal og symbolsk værk, som mindede om krigskirkegårde i Normandiet. To dage efter hev hærværksfolk korsene op. Gerningsmændene er ikke fundet, og de har ikke givet sig til kende, hvilket undrer Jens Galschiøt, der tror, at hærværket har en politisk eller religiøs baggrund.

Jens Galschiøt er vokset op i et hjem, hvor faderen var kommunist og stalinist. Hans forældre blev tidligt skilt. Moderen døde, da han var 11 år, og så kom han til at bo hos sin far. Han var med egne ord virkelig adfærdsvanskelig og røg ud i

store stofproblemer med LSD og speed. En overgang var han zen-buddhist - til faderens store fortrydelse. Han blev smidt ud af 8. klasse og blev arbejdsdreng.

Først da hans far betalte for et ophold på Den Rejsende Højskole, begyndte han at få styr på tilværelsen. På en rejse i Indien mødte han sin dansk-franske kone, med hvem han har tre børn. Efter højskolen bosatte parret sig i Odense.

Han kom i lære som kleinsmed og blev hurtigt involveret i fagforeningsarbejde. Som formand for 400 lærlinge lærte han en masse om at organisere - noget han har stor glæde af i dag på værkstedet, fordi de kunstneriske happenings stiller store krav til planlægning. Der skal skaffes penge, arbejdskraft og kontakter. I

70erne var han VSer og underviste en overgang studenter fra Odense Universitet i socialisme. I slutningen af 80erne røg han ud fra Lindø-værftet, og derefter gik han politisk i dvale. Udviklingen i Østeuropa og Sovjet havde gjort ham desillusioneret. Han begyndte at lave smykker og senere skulpturer.

»Fra 1980 og frem til 1990-92 lavede jeg kun æstetik. Jeg lavede tøj- og kvindefigurer i bronze, hvor jeg arbejdede med seksuelle symboler og fantasier. Noget som kun havde meget lidt med politik at gøre,« siger Jens Galschiøt, der har to store kunstneriske forbilleder: Den franske billedhugger Auguste Rodin og den spanske arkitekt Antoni Gaudi.

Først med borgerkrigen i

Jugoslavien forlod han det æstetiske og brugte kunsten i politisk sammenhæng. Massevoldtægterne af muslimske kvinder, etniske udrensninger og kz-lejre gav inspiration til »Den indre svinehund«.

»Jeg havde besøgt Jugoslavien på ferier mange gange. Jeg kendte jugoslaverne som søde, venlige og frihedseltskende mennesker. Min oplevelse var, at der ikke var ret stor forskel på dem og mig, og jeg tænkte, at hvis de kan gå amok dernede, så kan vi også gøre det her hos os. Jeg blev angst for, at dæmoniseringen også kunne få tag i mig selv. Derfor kom skulpturen til at hedde »Min indre svinehund«. Den handler om angsten for fascismen, som er en trussel mod vores kultur. Alle diskussioner om, at de fremmede truer vores kultur, er en fis i en hornlygte. Det er os selv, som truer vores egen kultur. Det er vores reaktion mod at dele verden med andre mennesker, som er en trussel.«

Et af Jens Galschiøts næste projekter laver han sammen med modeskaberen Erik Mortensen. Det er en skulptur til Beklædningsindustriens Fagskole i Odense af en af Erik Mortensens sidste kreationer for modehuset Balmain.

»Jeg slapper af med at lave dejlige kvinde- og tøjskulpturer, men der går ikke lang tid, før jeg får lyst til at lave noget grimt.

Verden er smuk og dejlig, men det, der fylder i mig, er ikke dejligt. Jeg har det dårligt med min egen rolle på kloden. Jeg tilhører den rigeste og mest privilegerede race på Jorden. Vi sviner med vores ressourcer og siger samtidig, at den tredje verden ikke må svine. Min kultur er i den grad grov, og vi er alle ansvarlige for, hvordan vores kultur udtrykker sig.«

Pillars of shame

By Tabish Khair

A three-metre-tall bronze pillar, depicting the tortured bodies of children, stands in one corner of conference hall A at Holmens. This is the Pillar of Shame, crafted by Danish artist Jens Galschiøt Christophersen - part of an ambitious plan by a volunteer group to protest the exploitation of children.

Around the pillar are limp cloth dolls - or are they the bodies of murdered children? These dolls of death are not just in Holmens, but at 50 other public sites all over Copenhagen. The organisers even plan to drape them on the pedestal of the Little Mermaid, a telling commentary on the lack of fairy tales in the lives of more than 200,000 children who will die while delegates at the Social Summit deliberate.

Christophersen and a new group (AIDOH), consisting of 40 volunteers, are trying to establish contact with other people who care about art and about children and who wish to speak out against human rights violations. Along with personal contacts, they are using the Internet to do so. And the pillar at Holmens is merely the first of 20 pillars planned.

Christophersen intends to sculpt three pillars each year and instal them in places where children are dying because of internal oppression or international apathy. AIDOH volunteers explain that the pillars will be constructed in small, detachable units - so that they can be easily shipped and assembled in places like Mexico City or Sarajevo.

The Pillar of Shame stands in a corner of conference hall A at Holmen. - Photo: Heine Pedersen

D.11/3 THE EUROPEAN

WOLFGANG HATTAY / REU

City draped with suffering

THE life-size rag dolls hanging from railings and fountains in Copenhagen's

scattered 750 of the dolls around the city, said he wanted to ask: 'Is the wealthy nor'

teater

■ Hov, hvad er nu det?

En gruppe pjaltede tosser på Sortebrødre Torv hev i går folk i jakkeærmerne og stak deres glade ansigter lige op i hovedet på de forbi-passerende.

De er skuespillere fra truppen 'Mødet' og var der for at reklamere for en højst mærkværdig teaterforestilling 'Elysium', som starter den 3. april.

Publikum skal mødes ved Skibhus, men selve stykket foregår et andet og hemmeligt sted. Tossene vil guide de besøgende ind i en bus med blændede ruder, så de ikke ved, hvor de ender. De skal ud på en rejse i den kvindelige chaufførs drømme, som skuespillerne vil vise med dans, sang, mimik og ganske få replikker.

Skuespillere tossede i går på Torvet som en optakt til teaterbegivenheden 'Elysium.'
Foto: Peter Leth-Larsen.

Udklip af:

Morgenavisen
Jyllands Posten

31 MRS. 1995

Fynsk happening

Teater 1014

ODENSE "Elysium" lyder titlen på en fantasifuld forestilling, der udspiller sig i Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens forunderlige kunstnerunivers som en rejse i tid og rum.

Galschiøt Christopher sen, der er blevet kendt på internationale kunstnerhappenings med Den Indre Svinehund og de mange tøjdykker, der symboliserede børnelig spredt rundt omkring ved

det sociale topmøde i København, har omskabt sit værsted i en gammel fabriksfabrik i Odense til et fascinerende, fremartet landskab med tonsvis af kampesten, sand og gigantiske skulpturer.

Publikum befordres fra kulturhuset Skibhus 17:48 i Odense i bus med blændede ruder til den forunderlige performance, hvor tilskuerne bliver sluset ind i Jens Galschiøt Christophersens specielle verden gennem lukkede kanaler og luftdyser.

Det er den rytmiske aftenskole i Odense, der

står bag den store opsatte danseforestilling, der finder sted i den fortryllede fabriksfabrik. De medvirkende opfører en stemningsrejse i dans og musik fra virkelighedens verden til drømmenes okkulte katedral, lover projektleder Inge Strandby Jensen i en præsentation af projekt Elysium. Forestillingen har premiere på mandag 3. april, og der spilles hver aften frem til 8. april klokken 20.00 med udgangspunkt i Skibhus 17:48. JP

DEN 29-3-95
UGE AVLSEN

Elysium - en performance

Efter FN happeningen, hvor billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersens spredte 750 døde "børn" og 13 millioner værdipapirer over hele København, er han nu tilbage i Odense. Her er han ved at lægge

sidste hånd på scenografi- en til forestillingen "Elysium", som er et projekt under Den Rytmiske Aftensskole. Her beskriver man selv forestillingen som en performance, hvor dansere, musikere, korsangere, per-

formere, skuespiller amatører, professionelle, mænd kvinder, drøm og virkelighed møder hinanden på tværs af alle grænser. "Elysium" spiller på Skibhus 17:48 fra 3. til 8. april, alle dage kl. 20.

ugenavisen

23

UGEN DER KOMMER

Etniske aftener

Skibhus 17:48 tager onsdag den 22. marts hul på en række etniske aftener, og emnet for det første arrangement er Tanzania. Aftenen starter kl. 18 med spisning i cafeen, og herefter (kl. 19, helt præcist) vises en film om idretten og bevægelseslederen i Tanzania. Sidste programpunkt er et lys-

billedforedrag ved Lea Vangstrup, som blandt andet vil fortælle om sit specielle forhold til tanzanianske Muungano dansegruppen. Interesserede kan deltage i hele arrangementet eller blot komme til de dele, der har størst interesse.

Alternativ handel

Det er i år ti år siden, en gruppe frivillige tog initiativ til den alternative handelsforening Butik Salam, og det jubilæum fejres med en stor fødselsdagsfest lørdag den 25. marts. Festivitassen starter kl. 15 med reception i butikken i Brandts Passage, men kl. 17 flyttes arrangementet op til Internationalt Hus, Klostervej 28. Her vil den aktuelle happening-kunstner Jens Galschiøt

Christophersen (ham med "Den indre Svindehund" og de blødende kludedukker) holde dagens festtale, og ellers byder programmet på masser af musik med blandt andre Bantaba Sound System Discotek, Indigo Jazz & Latin kor, "verdensmusikere" Magnus Illya og Nicky Bendix, Tequila Latin Band og Albert E. Fødselsdagsfesten forventes at afslutte kl.

De snurrige kludekoner leger med den blå badebold, der symboliserer den fælles erindring.
Foto: Hans Østergaard.

Med bus til lykkeland

PERFORMANCE

Skibhus 17:48, Odense (mandag): Performanceforestillingen 'Elysium'. Instruktion: Caroline Bering, scenografi: Jens Galschiøt Christophersen og Bjørn Haugaard, koreografi: Lisa Renner, musik: Johan Toft.

I den græske sagnverden er Elysium en paradisisk slette, hvor udvalgte mennesker efter jordelivet lever saligt uden at dø. Det er menneskets ubevidste længsel efter dette lykkeland, kulturprojektet 'Mødet' har sat sig for at skildre.

Fortællingen tager sin begyndelse på parkeringspladsen ved Skibhus 17:48. Snurrige, højtråbende kludekoner klædt i fantasifulde pjalter gænger publikum ind i de busser, der skal føre os til det hemmelige

sted, hvor forestillingen foregår. Rammefortællingen er i al sin enkelhed, at vi ved at stige ind i bussen bevæger os ind i den sovende buschauffør Grethes drømmeverden.

Senere viser det sig, at aftenens absolutte højdepunkt bliver busturen, hvor pjaltvæsnerne drager passagererne med ind i deres absurde improvisationer. Det er så morsomt, så tårerne triller.

Fra busstopskiltet på det hemmelige sted bevæger vi os gennem en velourlabyrinth, der afdækker scener fra en stiliseret 90'er virkelighed. Mekanisk sex og lidenskabsløst arbejde sættes i relief af et frysende selvmordsoptrin.

Herefter udspiller den egentlige performance sig i et eventyrligt rum udsmykket med Jens Galschiøt Christophersens forunderlige skulpturer. Tonsvis af sand og dynger af sten danner kontrast til kæm-

pemæssige stålskjolde og de på en gang yndefulde og forvredne bronzeskikkelser, der befolker rummet. På væggene hænger Bjørn Haugaards næsten stoflige malerier af menneskeskikkelser midtvejs i en smertefuld forandlingsproces.

På denne drømmenes sandbanke foregår en række tableauer. Et ungt par mødes, fascineres og drager sammen ud for at finde glaskuglen, der er et symbol på erindringen og evigheden. Siden møder de ildens tilbedere, hvalguden, indtrængerne, fugleenglene og erindringsvæsnet. Efter en ekstatiske og pinefuld opstandelse til det, de troede var et udsødeligt liv, forsvinder de to sødtede mennesker ind i en verden, der er utilgængelig for os, de efterladte.

Tilbagevendende elementer i de spektakulære tableauer er korets sang og kvindernes dans. Men hvor ilden, åndedrættet og det rindende vand slår en tryl- lering om os, truer sangen,

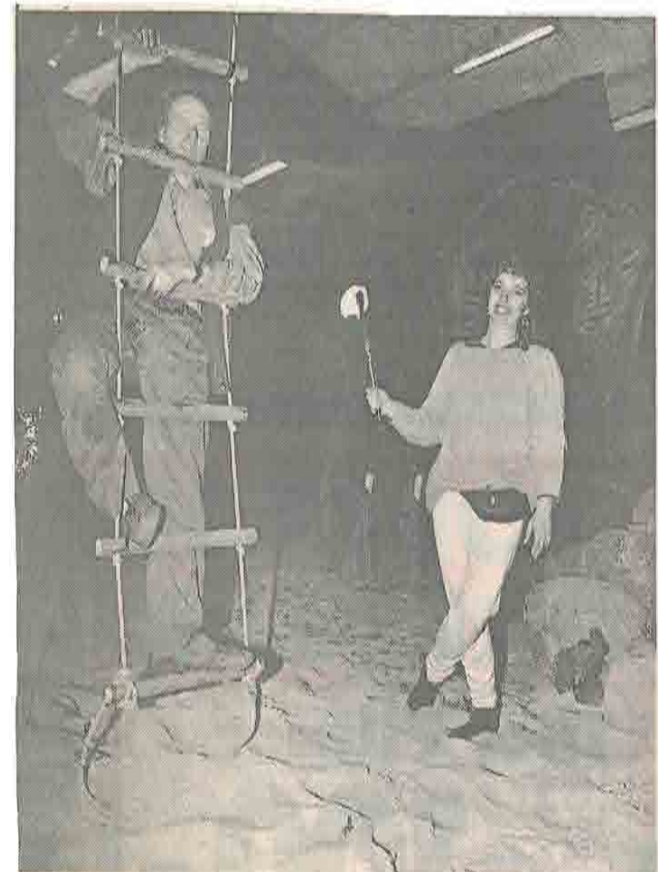
dansen og musikken med at ende som søvndyssende stereotypi. Når man arbejder med amatører, er det vigtigt, at man instinktivt fornemmer, hvor langt man kan trække en scene, og her er specielt danseskvenerne for lange – selv for en rejse i drømmetempo. Som ved andet eksperimenterende teater er hovedproblemet, at handlingen i løbet af arbejdsprocessen antager så udflydende former, at det bliver svært for udenforstående at leve sig ind i stemningerne.

Alligevel bliver man betaget, ja nærmest 'høj' af at overvære Elysium. Især fordi Jens Galschiøts scenografi og Jens Klastrups lysætning formidler de ordløse fantasier med en forjættende kraft. Men også fordi det er en imponerende entusiasme, de 85 spillere og bagmænd har lagt i gennemførelsen af denne performance.

Lene Kryger

ugeavisen

Onsdag den 5. april 1995.

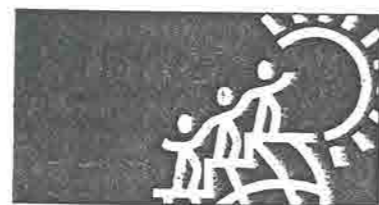
INGE SKOVBY og JENS GALSCHIØT CHRISTOPHERSEN - har som projektleder og scenograf travlt med at lægge sidste hånd på Elysium - en performance, som er et projekt under Den Rytmiske Aftenscole. Her beskriver man en performance som en forestilling, hvor dansere, musikere, korsangere, performere, skuespillere amatører, professionelle, mænd, kvinder, drøm og virkelighed mødes på tværs af alle grænser. Elysium opføres i denne uge. Publikum møder på Skibhus 17:48 og køres til et hemmeligholdt sted i busser med blændede ruder. Ugeavisen fandt det hemmelige sted i sidste uge og fulgte de afsluttende arbejder op til premieren i mandags.

Skamstøtter for asocial adfærd

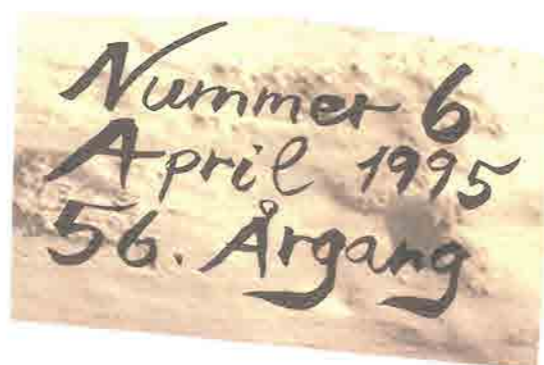
FN-Topmødets happening-kunstner Jens Galschiøt Christophersen

vil samle verdens socialt bevidste kunstnere.

Ergoterapeutforeningen støtter ham med 5.000 kr.

SOCIALT TOPMØDE

AF LARS MØLLER

Hver andet sekund dør et barn af sult eller mangel på simpel medicin. Lagt sammen bliver det 13.000.000 børn – alene i 1995. Børnenes eneste fællesnævner er, at de ikke tilhører verdens hvide befolkning.

Det var dette, kunstneren Jens Galschiøt Christophersen ville vise med sin store topmøde-happening, der blev støttet af en lang række fagforeninger, deriblandt Ergoterapeutforeningen.

Under topmødet i marts spredte han 13 millioner dødsmerkede pengesedler – en for hvert barnelig – over hele København. Samtidig blev 750 dukkelig lænket til byens bænke, blomsterkummer, stakitter og husgavle. 750 kunstigt fremstillede døde babyer og 9-årige børn med armene strakt over hovedet.

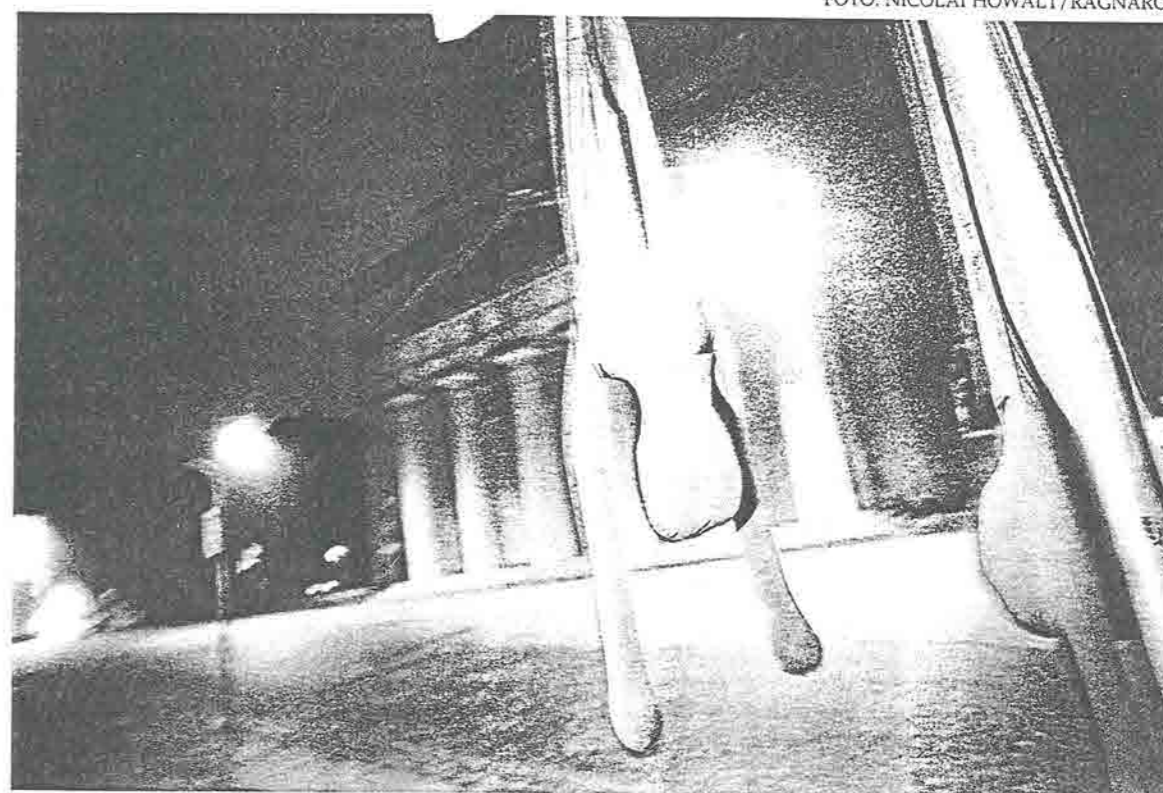
– Der er børn, der dør, mens vi venter på bussen, mens politikerne snakker, mens vi går i vore egne tanker, og det er det, jeg gerne vil vise med happeningen, siger Jens Galschiøt Christophersen.

VERDENSKUNSTNERGRUPPE

Jens Galschiøt Christophersen er manden, der i 1993 blev kendt for at opstille skulpturer af den jakkekædte indre svinehund i en lang række europæiske storbyer.

– Formålet med mine happenings er at stille spørgsmål ved, hvor vores kulturs etiske og moralske ansvarfølelse er ved at bevæge sig hen. Det er så op til beskueren selv at finde svarene, forklarer han.

FOTO: NICOLAI HOWALT/RAGNAROK

Topmøde-happeningens idé var at bryde barrieren mellem de riges og fattiges verden ved at konfrontere os med den tredje verdens døende børn på de steder, hvor vi normalt færdes.

Han er nu i fuld gang med at forberede sin næste verdensomspændende happening, »Skamstøtten«, der som en omvendt Nobelpris skal uddeles for asocial adfærd. Men det er en happening så omfattende, at han ikke kan klare den uden hjælp udefra, og han brugte derfor topmødet til at samle sit eget verdensomspændende kunstnernetværk, ADIDOH, Art In Defense of Humanism.

– Jeg vil bygge en fem meter høj skulptur sammensat af 50-100 forvredne mennesker i et stort skrig – foreløbig i 20 eksemplarer. Denne skamstøtte skal så uddeles 2-3 gange om året og placeres i fremtidige brændpunkter, fortæller han.

På topmødet inviterede den fynske kunstner alle kollegaer, der bruger deres kunst til støtte for humanismen i verden, til at gå ind i ADIDOH.

– Et andet og vigtigt formål er at give hinanden støtte og inspiration, siger han.

Også økonomiske sponsorer, lobbypersoner, pressefolk og aktivister er inviteret til at lade sig registrere som støtter.

ADIDOH har rent fysisk – eller snarere elektronisk – fået adresse på det internationale computernetværk, Internet.

– Vi udgiver en engelsksproget elektronisk avis, som alle brugere af Internet kan læse eller bidrage uценsureret til, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Således at hverken fattige mennesker eller nationer uden for verdens elektroniske sammenhæng udelukkes, vil avisen udkomme på print til faste abonnenter. ♦